demokrat
arkadaş

KASIM 1988 Sayı: 7 AYLIK GENÇLİK DERGİSİ 1500 TL (KDV Dahil)

Devrimci Gençlik Hareketi İçin DERNEKLERİMİZİ YAŞATALIM

Devrimci Sınıf Mücadelesi ve **ÖRGÜTLENME**

Nasıl Siyaset Yapmalı veya **SİYASET TEORİSİ'NE GİRİŞ**

1 Ağustos Genelgesine HAYIR! **CEZAEVLERİNDE BASKILARA SON!**

Emperyalizme Teslim Olacak mıyız? KARAR VERMEK

"DEVRİMCİ YOL GERÇEĞİ"

İÇİNDEKİLER

KAMUOYUNA AÇIKLAMA VE TEŞEKKÜR (*)

Bilindiği gibi son zamanlarda birileri cezaevi kazanının altını yeniden ısıtmaya başlamıştır. Yeniden saldırılar, yeniden işkenceler ve sonuç: Kitlesel açlık grevleri... Özetle, Türkiye'nin Avrupa İnsan Hakları sözleşmesi - İşkenve ve kötü muamele ile mücadele belgesine imza attığı günlerde Türkiye'den yükselen işkence sesleri...

30 Eylül sabahı, o tarihe kadar oldukça sakin olan Bursa Özel Tip Cezaevi, "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek", "Kahrolsun İşkence!" sesleriyle çınlıyordu. Sabahın erken saatlerinde, yataklarımızda uyuyorken coplarla uyandırıldık. Saldırı kısa sürede cop, tekme ve sopalarla boyutlandırıldı. Yerlerde sürüklenerek içinde tek bir battaniyenin dahi bulunmadığı hücrelere dolduruldük. Oysa çok sonra öğrendik ki 1 Ağustos genelgesinin uygulanmasına başlanmış.

Kazanılmış tüm haklarımızın gaspı girişimine karşı açlık grevine başladık.

SHP Milletvekilleri, İHD Genel Merkez Yönetim Kurulu Üyeleri, Bursa Barosu Başkanı huzurunda temsilci arkadaşımız ile Bursa Cumhuriyet savcısı Aykut Kutlay arasında kırk sekiz saat gibi rekor bir süre içinde devam eden müzakereler sırasında kazanılmış haklarımız iade edilmedikçe eylemin bırakılmayacağı vurgulanmıştır. Dışarıda ailelerimiz, öğrenciler ve işçilerden oluşan bir grubun da bizi desteklemek amacıyla açlık grevine başlamasıyla doruğa tırmanan eylem, insanlık onurunun işkenceyi yeneceği gerçeğini bir kez daha kanıtlamıştır. Bursa halkı, açlık grevi yapan ailelere, öğrenci ve işçilere çiçek taşıyarak anlatılmak isteneni en güzel bir şekilde anlatmışlardır.

Eylemi kırmak ve zaafa uğratmak için çareyi 60 arkadaşımızı sürgüne yollamakta bulan cezaevi idaresi ertesi gün daha büyük bir kararlılıkla karşılaşmış ve eylem sürgünlere rağmen devam etmiştir. Sürgünlerin, baskıların ve işkencelerin çare olmadığını gören idare sonuçta talepleri kabul etmiş ve eylem, 22.gün tarafımızdan sona erdirilmiştir.

İnsanlık onurunun işkenceyi yendiği bu başarıya imzalarını atan; sürgüne gönderilen arkadaşlarımıza; yaptıkları açlık greviyle eylemimize omuz veren ailelere, öğrencilere ve işçilere, Bursa halkına, bize kadar ulaşan bir milletvekiline, İHD yöneticilerine, SHP Bursa İl Başkanı'na, Bursa Barosuna, Yerel basına, ilgilerini eksik etmeyen tüm demokratik kurum ve kişilere en içten teşekkürlerimizi iletiyoruz.

Bursa Özel Tip Cezaevi
Sol Siyasi Hükümlü ve Tutukluları

(*) Bursa Özel Tip Cezaevinden arkadaşların açıklaması, dergimiz baskıya girmek üzereyken son anda geldiğinden konuyla ilgili diğer yazılarımızdan ayrı bir sayfada yayınlamak zorunda kaldık.

Abone Formu

demokrat arkadaş'a abone olmak istiyorum.

Adı veya Ünvanı : ....

Adresi: ....

....

Yıllık abone bedeli Yurtiçi ☐ Yıllık (12 sayı) 15.000
☐ Altı aylık 7.500
Yurtdışı ☐ Yıllık 40 DM

H. Haluk Sağkal adına
☐ T. İş Bankası Türbe Şubesi 1048096 No'lu hesaba yatırdım
☐ Ticarethane çıkmazı 15/2 Cağaloğlu - İstanbul adresine posta havalesiyle gönderdim.

Lütfen fotokopisini çektirip gönderin

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: H. Haluk SAĞKAL
Adres: Ticarethane Çıkmazı, Uğur Han 15/2 Cağaloğlu-İstanbul.
Basıldığı Yer: Mapsan - 526 63 04
Dağıtım: Hürriyet Holding A.Ş.

KARAR VERMEK!

EMPERYALİZME TESLİM OLACAK MIYIZ?

Bugün üzerinde yaşadığımız topraklar iki Türkiye'yi birden barındırıyor, içiçe yaşıyan. Emperyalizme bağımlı onursuz kuklaların Türkiye'si ile emekçilerin Türkiye'si. Büyük tüketimin boyalı Türkiye'si ile, yaşama ve onurlu yaşama savaşının Türkiye'si. Vurgunların, mafyanın, işkencelerin, dini gericiliğin Türkiye'si ile zama zulme işkenceye karşı direniş kıvılcımlarının hiç sönmediği Türkiye. Kısacası, onların Türkiye'si ve bizim Türkiye'miz.

Bu iki Türkiye'nin kimi zaman hızlı, kimi zaman yavaş akan ortak toplumsal zamanı her dönemeçte karşımıza yeni manzaralar getiriyor. Her yeni nesilden insanlar için değişmeyen şey ise "tercih zorunluluğu"

Ülkenin emperyalizme bağımlılığı, onun sömürü alanlarından biri olma özelliği, doğal olarak gençliğin yetiştirilmesine de yansımakta, gençlik, yurdunun ve halkının çıkarları yerine, emperyalizm ve onun yerli ortaklarının çıkarları doğrultusunda şekillendirilmek istenmektedir. Toplumun diğer kesimlerine yönelik kurum ve kanunlar gibi YÖK'de bu sürecin tamamlayıcısı olarak ortaya çıkmıştır. Süreç birkaç kanun ve kurumla değil, bütün bir devlet mekanizmasıyla yürütülmektedir.

Öte yandan hiçbir toplum bıçakla bölünmüş gibi ikiye ayrılamaz. Köleci toplum köleler ve köle sahiplerinden, feodal toplum da salt beyler ve serflerden oluşmuyordu. Tıpkı kapitalist toplumun sadece burjuvazi ve proletaryadan oluşmadığı gibi. Toplumumuzda da bu iki kesimin yanısıra çok geniş bir küçük ve orta üreticiler ve mülk sahipleri kesimi vardır. Ekonomik ayrımların yanısıra ideolojik, politik, etnik, bölgesel, dini vb. görüşlerden kaynaklanan farklılıklar eksik değildir. Ne ki emperyalizme karşı tutum, giderek öne çıkan bir ayrım çizgisi halinde toplumu iki kampta toplamaktadır. Emperyalizmden yana mısınız, karşı mısınız.

Bunun bir yanında 45 milyonluk emeğiyle geçinen ve çıkarları emperyalizmle çelişenler, diğer yanında da 5 milyonluk sömürenler ve çıkarları şu veya bu oranda emperyalizmle çakışanlar vardır. Egemen sınıfların gençliğe yönelik politikaları onların 5 milyonluk sömürücü sınıfların yanında yer almasına yöneliktir. Yürütülen sistemli propagandayla özellikle öğrenci gençliğe diğer insanları sömürerek, "rahat yaşama", mutlu olma" vaadedilmektedir.

Bu nedenle gençliğin sorgulayıcı aydın karakteri törpülenmekte, ezberci itaatkar olması istenmektedir. Öğrenci gençliğin örgütlenme çabalarına karşı takınılan tavrın 12 Eylül öncesine dönmeyelim çığlıklarının ardında yatan gerçek budur.

1960'lı yılların sonu ve 70'li yıllar boyunca ülkemizin emperyalist sömürü ağından kurtarılması mücadelesindeki yükselen ivme, yaratılan anti-emperyalist mücadele ruhu egemen sınıflar ittifakı için korkulu bir rüyadır. Bu rüyanın bir yerinde gençliğin yurduna ve halkına karşı sorumluluklarını yerine getirme çabaları vardır. 12 Eylül öncesine mi döneceğiz çığlıklarının kaynağı bu korkudur.

Yurdumuz, emekçilerin ve tüm değerlerin sömürüldüğü karanlık bir dönem yaşamaktadír. Karanlığın aralanmasında, aydınlık yarınlara ulaşılmasında genç insanlara da önemli görevler düşmektedir.

Ya 5 milyon sömürücünün içinde yer alma hayalleriyle yaşayacağız

Ya da 45 milyon emekçinin kurtuluşu için mücadele edecek, onurlu bir yolu seçeceğiz.

Kendinizi hangi Türkiye'ye bağlayacağınız belki pek o kadar kolay bir tercih de olmayabilir. Hele, hem gündelik sorunların içinde boğulunmuş, hem de ideolojik-teorik sorunlar yeterli ölçüde aşılamamışsa. Üstelik, anti-emperyalizm dalgası son yarım yüzyılın en geri noktasına inmişken.

Gerçekten de dünya çapında karşı-devrimin yükseldiği günümüzde, anti-emperyalizm eski hızını yitirmiş görünüyor, tam da sömürünün ve borç krizlerinin azami haddine geldiği bir dönemde. Ancak bu bir çelişki sayılmamalı. Kısa vadede sosyal mücadelenin psikolojisi, ekonomisi kadar önemlidir. Ekonomik baz ise uzun vadede belirleyici olacaktır.

Burada 1988 Türkiye'sinin değişen manzaralarına da bir göz atalım. İlk gördüğümüz şey, iktidarın, ekonomik ve toplumsal süreçlere müdahaledeki hakimiyetinin azalmasıdır. Türkiye'de ilk büyük devalüasyon 1946'da, ikincisi 1958'de üçüncüsü 1970'de yapıldı. Aralarında 12'şer yıl vardı ve herbirini bir iktidar değişikliği izledi. 1970'lerde devalüasyonlar sıklaştı. 24 Ocak 1980'den sonra ise sürekli ve gündelik hale geldi. Ekonominin boynundaki cendere daralırken toplumu saran cendere de sıkılaştı. Nihayet 4 Şubat, Ekim kararları vs. derken artık dışa bağımlı iktidarların dışa bağımlı ekonominin peşinde sürüklenmekten başka bir iş yapamayacağı çok net bir şekilde anlaşıldı. İşin ilginci, bu durum toplumsal muhalefetin en az olduğu bir dönemde gerçekleşti. Şimdiki iktidar 1980 öncesi iktidarların ufak tefek manevra alanlarından da yoksun kalmış bulunuyor.

Bu gelişmenin pratik anlamı ülkemizde anti-emperyalizmin her zamanki kadar güncel olmasıdır. Buna rağmen siyaset gündeminde adeta ikinci planda olmasının yarattığı bir çelişki hemen göze batmaktadır.Bunun geleceğe yönelik anlamı ise önümüzdeki günlerde anti-emperyalizmin siyaset gündeminde öne çıkacağıdır.

Dışa bağımlı yapının Türkiyeyi sarıp boğmaya başladığı 1960'larda, emperyalizme karşı mücadele yükselmişti. 1970'ler ve 1980'ler halkın tepkisinin boğulmaya çalışılmasıyla karakterize edilebilir. Bu emeğe karşı dev bir gerici kampanya idi. Kuşkusuz ki tüm baskı ve zulüm tepkisini geliştirmiştir. Bu tepki giderek büyüyecek toplumsal zamanın ivmesi artacaktır. Sorun, emekçi Türkiye'yi egemen kılacak güçlerin giderek daha etkili ve örgütlü çalışmalarının sağlanmasıdır. Bu topraklarda hem bize hem de emperyalizme yer yoktur.

Anti-emperyalizmi hayatın her alanında güncelleştirelim!

Emperyalizm ve işbirlikçilerinin ekonomimizde, toplumsal hayatımızda, günlük ilişkilerimizde, kısacası hayatın her alanında yol açtığı tahribatı somut olarak sergileyelim!

Ne mutlu onurlu yaşayanlara!

demokrat arkadaş

Devrimci Gençlik Hareketi İçin

DERNEKLERİMİZİ YAŞATALIM!

"DAHA AZ TUMTURAKLI SÖZLER VE DAHA ÇOK GÜNLÜK İŞ"(V. İ. Lenin)

Lenin'in bu sözü karşılaşılan pek çok sorunun çözümünde anahtar olmak özelliği taşımaktadır. Kuşkusuz bunun anlamı neyin, niçin ve nasıl gerçekleştirileceğinin araştırılıp tartışılmasının yapılmayacağı demek değildir. Soyut düzlemde gevezeliğe varan sözüm ona"tartışmalar" pratiğe herhangi bir katkı sağlamadığı gibi, varolan olumlu çalışmaların yürütülmesini de olumsuz yönde etkileyebilmekte, tıkanıklıkların ana sebeplerinden biri olabilmektedir. Yaşamın her alanında gözlenebilen bu durum, özünde liberal eğilimlerden ve pasifizmden kaynaklanmaktadır. (Siz bunu gevezelik, siyasi kararsızlık ve sorumsuzluk olarak da okuyabilirsiniz.)

Politik mücadele alanını önemli ölçüde etkileyen bu durum doğal olarak gençlik alanına da yansımakta, döneme denk düşen politikalar üretilip yaşama geçirilmeye çalışılması yerine sayısız gevezelik kararsızlık ve sorumsuzluk örneği her geçen gün yeniden sergilenmektedir.

Öğrenci hareketinin yaşamakta olduğu **KRİZ**'in aşılabilmesi bu ana noktanın yakalanıp üzerine gidilmesiyle mümkündür. Sorunun üzerine gidilmesinde yararlı olacağını sandığımız görüşlerimizi özetlemeye çalışalım.

Akademik Demokratik Mücadele

Akademik demokratik mücadele, bir toplumsal kesim olarak öğrenci gençlik ve öğretim üyelerinin akademik demokratik talepleri doğrultusunda bilimsel, özerk, demokratik eğitim kurumlarının yaratılması mücadelesidir. Bilimsel bilginin üretilip toplum ve doğanın ileriye dönük değişimine katkıda bulunabilmenin önkoşulu özgür bir çalışma ortamının varlığıdır. Bu nedenle üniversitelerin özerk olması talebi toplumun ileriye dönük değişimini içermektedir. Akademik mücadelenin önemi buradadır. Bu sorun öğrencileri olduğu kadar öğretim üyelerini de yakından ilgilendiren bir sorundur. Bu alanda demokratik talepler yine özünde eğitim kurumlarının bilimsel niteliğe kavuşturulabilmesini içermektedir. Bilimsel gelişme ancak demokratik bir zeminde gerçekleşebilir. Öğrencilerin ve öğretim üyelerinin eğitim sürecinin pasif alıcıları değil, aktif yaratıcı unsurları olmaları halinde ileriye dönük gelişmenin sağlanması mümkündür. Aksi halde üniversiteler mevcut basmakalıp bilgilerin genç insanlara yüklendiği yaratıcılıktan uzak yerler olarak kalmaya mahkumdurlar.

Özerk demokratik üniversite mücadelesi bütünsellik içerisinde ele alınmalı, gerçekleşme koşulu ve yürütülecek mücadelenin çerçevesi doğru saptanmalıdır. Bilimin özgürce gelişip insanlığın yararına sunulabilmesi ancak bağımsız, demokratik bir toplumda olanaklıdır. Bu nedenle akademik demokratik mücadele genel anlamda baskının, sömürünün kaldırılması mücadelesinden koparılamaz. Özerk demokratik üniversite ancak toplumun bütün kesimlerinde demokrasi egemen olduğunda tam olarak gerçekleşebilir.

Anti-faşist ve anti-emperyalist mücadele ilkeleri

Ekonomik ve siyasi olarak emperyalizme bağımlı olan yurdumuz ve benzeri ülkelerde eğitim kurumlarının biçimlenişi de önemli ölçüde uluslararası sömürü mekanizmaları tarafından belirlenmektedir. Emper-

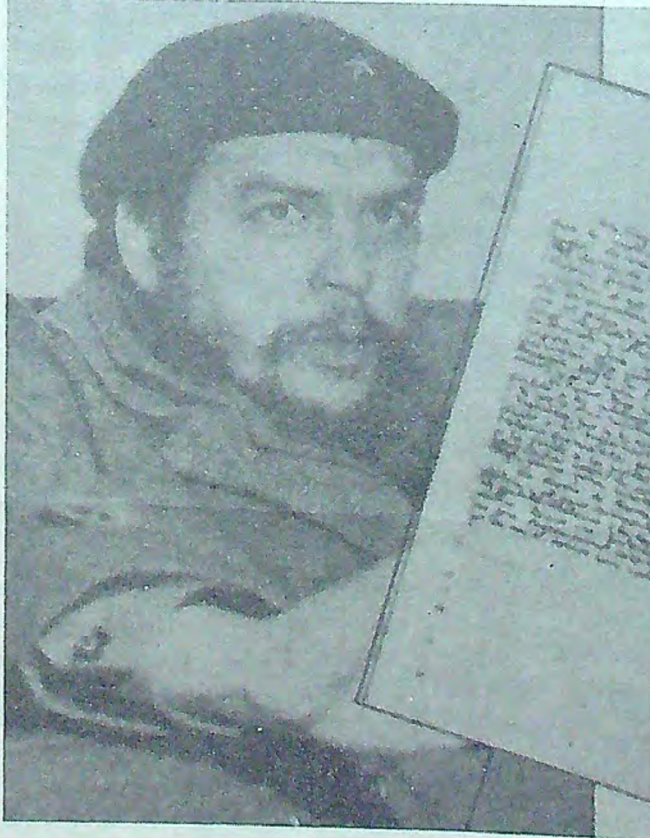
ERNESTO YAŞIYOR

Çağımızın büyük devrimcilerinden olan Ernesto "Che" Guevara 14 Haziran 1928'de Arjantin'in Rosario şehrinde doğmuştur. Küçük yaştan itibaren astımlı olan Che babasının üzerine düşmesi ve kendi çabalarıyla bu zayıflığın üstesinden gelmiş, amatör koşu yarışlarına bile katılmıştır. Tıp öğrenimine devam ederken bütün Arjantin'i ve komşu Latin Amerika ülkelerini gezmiştir. 1953'te doktor olduktan sonra iktidardaki Peron rejimine muhalefetinden ötürü yurtdışına gitmiş ve Bolivya'da, Kosto Rika'da, Ekvator'da, Panama'da, Peru'da, Guatemala'da solev hareketlerine girmiş, Marksizmi iyice öğrenmiştir.

"Che" Meksika'da Fidel ve Raul Castro kardeşlerle tanışmış ve Küba'lı devrimcilerle birlikte çalışmaya başlamıştır. 1956'da Fidel Castro ve diğer devrimcilerle birlikte "Granma" yelkenlisiyle Küba'ya çıkan "Che" 1959'da diktatör Batista'nın yenilmesi ile sonuçlanan "Sierra Maestra" hareketinde büyük rol oynamıştır. Gerilla savaşından pek çok başarı gösteren "Che" Küba devrim ordusunun on yüksek rütbesi olan (Comandante) binbaşılığa yükselmiştir. 1958 aralık ayında komutasındaki birliklerle Las Villas'ı ele geçirmiş ve Havana'ya girmiştir.Küba devriminin zaferinden sonra önemli devlet görevlerinde bulunan "Che" Küba'da sosyalist insanın yetiştirilmesi ve sosyalist ekonominin kurulması sorunlarına eğilmiş, Merkez Bankasının başına geçmiş, 1961 Şubatında Sanayi Bakanı olmuştur. Amerikalıların Küba'ya (Domuzlar Körfezi) istila girişimleri sırasında yeniden gerilla eğitimine başlamış, gerilla hakkında yazılar yazmıştır.

1965 Ekiminde Castro, "Che"'nin Nisan ayı başında bakanlıktan istifa ederek diğer Latin Amerika ülkelerinde devrimci eylemler yapmak üzere Küba'dan ayrıldığını açıklamıştır.

İki yıl kendisinden laber alınamayan "Che"'nin Üç Kıta Halkları Dayanışma Örgütüne gönderdiği mesaj son yazısı olmuştur. Bundan birkaç ay sonra Bolivya'da olduğu anlaşılan "Che" And dağlarında ordu birlikleriyle girilen bir çatışmada yaralı olarak yakalanmış ve öldürülmüştür." (9 Ekim 1967)

İKİ ÜÇ DAHA FAZLA VİETNAM YARATIN.

BİZİM HER EYLEMİMİZ EMPERYALİZME KARŞI BİR SAVAŞ ÇAĞRISI VE HALKLARI İNSANLIĞIN BÜYÜK DÜŞMANI A.B.D. EMPERYALİZMİNE KARŞI BİRLEŞMEYE ÇAĞIRAN BİR SAVAŞ TÜRKÜSÜDÜR.

SAVAŞ ÇAĞRIMIZ ONU DUYACAK TEK BİR KULAĞA ERİŞECEKSE BİR BAŞKA EL BİZİM SİLAHIMIZI KALDIRIP OMUZLAYACAKSA VE BAŞKA İNSANLARDA CENAZEMİZE MAKİNALI TÜFEK SESLERİYLE VE YENİ YENİ SAVAŞ NARALARIYLA KATILACAKLARSA ÖLÜM HOŞ GELDİ, SAFA GELDİ! (*)

(*) Asya, Afrika ve Latin Amerika Halkları Dayanışma Konferansına Che'nin Latin Amerika'dan bir gerilla üssünden gönderdiği mesajın son bölümü.

yalist sömürü toplumun kendi gelişimini gerçekleştirebilecek bilimsel ilerlemenin önünde engel oluşturmaktadır. Ülkenin ekonomik ve siyasi yapısının emperyalizme bağımlı oluşu, üniversitelerde eğitimin akademik anlamda içeriği ve üniversitelerin siyasi olarak taşıdıkları muhalif potansiyel emperyalizmin çıkarları doğrultusunda biçimlendirilmek istenmektedir. Siyasal iktidarların üniversitelere yönelik müdahaleleri ve demokratik gençlik hareketini engelleme çabaları bizim gibi ülkelerde doğrudan emperyalizmle olan bağımlılık ilişkileriyle ilgilidir. Bu gerçeklik akademik demokratik mücadelenin yönelimi konusunda yol gösterici olmalıdır. (Bir devlet biçimi olan faşizm ve kurumları da benzer şekilde ele alınmalıdır.)

Özerk demokratik üniversite mücadelesi bütünsellik içerisinde ele alınmalı, gerçekleşme koşulu ve yürütülecek mücadelenin çerçevesi doğru saptanmalıdır. Bilimin özgürce gelişip insanlığın yararına sunulabilmesi ancak bağımsız demokratik bir toplumda olanaklıdır.

Öğrenci derneklerinde anti-faşist anti-emperyalist ilkeler olmalı mıdır, olmamalı mıdır tartışması ülke gerçekliğinin anlamsız kıldığı bir tartışmadır. Emperyalist kapitalist sistemle varolan bağımlılık ilişkisi ve bu ilişkinin amaçları ve de faşizm olgusunun misyonu açık olarak ortada iken demokratik bir kurumun faşizme ve emperyalizme karşı bir yönelime sahip olması tercih değil zorunluluktur.

Siyasal iktidarların üniversitelere yönelik müdahaleleri ve demokratik gençlik hareketini engelleme çabaları bizim gibi ülkelerde doğrudan emperyalizmle olan bağımlılık ilişkileriyle ilgilidir. Bu gerçeklek akademik-demokratik mücadelenin yönelimi konusunda yol gösterici olmalıdır.

Anti-faşist ve anti-emperyalist ilkelerin sahiplenilmesi ve mücadelenin bu doğrultuda yürütülmesi, iddia edilenin aksine akademik demokratik taleplerin hafife alınması değil, sorunun özünün konularak gerçekliğin yakalanması demektir.

Bu ilkelerin kitle katılımını azaltacak daraltıcı, ayırıcı ve hatta ürkütücü olduklarının iddia ediliyor olması gerçek anlamda bir komedidir. Şaşırtıcı olan (daha doğrusu ders çıkarılması gereken) bugün bu ilkeleri ayırıcı bulanların geçmişte sahiplendikleri ilkelerin anti-maocu (bozkurt), anti-sosyal faşist vb. olmasıdır. Bu yanlış anlayışlar, kendilerine has "orjinal ilkeleri" ile birbirlerinin karşıtı olmayı pratikte mücadele gündemlerinin birinci maddesi yaparak, kendilerince "gerçek" düşmanla mücadele ederken, **DEV-GENÇ** anti-faşist anti-emperyalist ilkeler etrafında mücadele yürütecek ülkenin en geniş katılımlı gençlik örgütlenmesini yaratmıştır.

İlkelerin mücadele ruhu kazandırıcı motive edici niteliği vurgulanacak yerde, ısrarla sıradan öğrenciler çekinirler vb. gerekçelerle karşı çıkılıyor olması akla gerçek niyetin ilkelere değil, **DEV-GENÇ**'e karşı çıkmak olduğunu ister istemez getirmektedir.

Bu ilkelerin kitle katılımını azaltacak daraltıcı, ayırıcı ve hatta ürkütücü olduklarının iddia ediliyor olması gerçek anlamda bir komedidir. Anti-faşist, Anti-emperyalist yönelim demokratik bir çabanın asgari ilkeleri olma özelliği taşıdıkları gibi mücadeleye katılımın motive edici unsurlarıdırda.

Anti-faşist ve anti-emperyalist yönelim demokratik bir çabanın asgari ilkeleri olma özelliği taşıdıkları gibi mücadeleye katılımın motive edici unsurlarıdırlar da.

Derneklerde İşleyiş ve Demokratik Merkeziyetçilik

Derneklerde işleyişin nasıl olacağı, karar alma sürecinin nasıl işleyeceği önemli bir anlayış sorunudur. Demokratik merkeziyetçiliğin doğruluğu kanıtlanmış evrensel bir ilke olduğundan hareketle demokratik araçları alabildiğine törpüleyen yönetim organlarının karar alma yetki ve insiyatifini mutlaklaştıran anlayış, her şeyden önce demokratik kitle örgütünün işlevini kavrayamayan soruna sadece kimi (küçük veya büyük/ama çoğu zaman küçük) kazanımlar elde edilmesi şeklinde bakan anlayıştır. Kuşkusuz ilgili demokratik kitle örgütü kitlenin somut talepleri doğrultusunda kazanımlar elde etmeyi amaçlamak durumundadır. Ancak sorun burada bitmemektedir. Kazanımları kalıcı kılabilmenin yolu, sadece kazanım elde etmek değil, gerek karar alma sürecinde gerekse çalışmanın yürütülmesinde en geniş kitlenin katılımını sağlamaktan geçer. Ayrıca diğer önemli bir nokta; kurulacak demokratik işleyiş mekanizması yarının toplumunun nüvelerini oluşturma çabasının bir parçası da olmalıdır. Bir diğer yanlış anlayış da, birincisinin bulunduğu uçtan diğer uca giderek demokratik merkeziyetçilik partiye özgüdür, derneklerde uygulanamaz diyebilmektedir. Bunu söyleyenlerin sundukları herhangi bir alternatif de yoktur. Bu eğilim, uç noktalarda gezinme merakından değilse anlayış sahiplerinin kalıpçı, esnek olmayan bakışlarından kaynaklanmaktadır. **Uç noktalarda gezinmek marjinal olmanın kaçınılmaz nedeni ve sonucudur.**

Kazanımları kalıcı kılabilmenin yolu, sadece kazanım elde etmek değil, gerek kararalma sürecinde, gerekse çalışmanın yürütülmesinde en geniş kitlenin katılımını sağlamaktan geçer.

Öğrenci derneklerinde demokratik işleyiş sonuna dek zorlanmalı, kitlenin karar alma sürecine ve kararın uygulanmasına katılımı sağlanmalıdır. Kitleler adına sürekli birilerinin (doğru da olsa) karar vermesi ilgili örgütlenmeyi sadece basit bir takım ekonomik çıkarların elde edilme aracı olarak görmek anlamına gelir. Oysa olması gereken bu değil, derneklerin insanları sürekli başkaları tarafından yönetilme alışkanlıklarından sıyırıp kendi kendini yönetme anlayışının geliştirildiği okullar olabilmesini sağlamak olmalıdır. Bu amaçla birim temsilcilikleri çeşitli etkinlik grupları (basın-yayın, sosyal, kültürel vb.) oluşturulmalı, bu birimlere çalışmalarında kendi insiyatiflerini kullanma hakkı verilmeli, çalışmalar mümkün olan en geniş biçimde tartışılıp sonuçlandırılmalıdır. Yöneticiler zorunlu haller dışında karar alma sürecini ulaşabileceği bütün birimlerle paylaşmalıdır. Bütün bunların anlamı hantallık yaratmak değil, yaratıcılığı zenginleştirmek daha etkin çalışmalar örgütleyebilmektir. Ayrıca bir kararın uygulamadaki başarısı karara katılanların sayısıyla doğru orantılıdır. Dersliklerden başlanılarak ülke düzeyinde merkezi gençlik örgütlenmesinin yaratılması süreci bu anlayışla yürütülmelidir. Demokratik mekanizmaların yaşama geçirilmesinden amaçlanan herkesin görüşünü almış olmanın rahatlığını yaşamak değildir. Asıl amaç, demokratik mekanizmalar sayesinde yaratıcılığın açığa çıkarılması, yüzyılların yönetilen olma alışkanlığının ortadan kaldırılması vb. olmalıdır.

Öğrenci derneklerinin yaşamakta olduğu krizin nedenleri arasında demokratik işleyişin sağlanamamış olmasının payı büyüktür. Bunda demokratik merkeziyetçiliğin karar alma sürecini yöneticilerle sınırlandıran yanlış yorumunun da etkisi olmuştur. Demokrasinin yaşama geçirilebilmesi için uygun biçimleri gerektiriyor olmakla birlikte soruna sadece bir biçim sorunu olarak bakılmamalıdır. Demokrasiye gerçekten inanılmalıdır. Yarının baskısız, sömürüsüz topluma ancak bu yolla sağlıklı ulaşmak ve yeni düzeni yaşatmak mümkün olacaktır. Öğrenci derneklerinde demokratik merkeziyetçiliğin geçerliliği tamamen yukarıda sözünü ettiğimiz demokratik işleyişin sağlanmasına dönük olmalıdır. Bu nedenle ilkenin siyasi partilerde uygulanan katı biçimi demokratik örgütlenmenin muhtevasına ve oluşum sürecinin ulaştığı düzeye göre gözden geçirilmelidir.

Öğrenci derneklerinde demokratik merkeziyetçiliğin geçerliliği tamamen demokratik işleyişin sağlanmasına dönük olmalıdır. Bu nedenle ilkenin siyasi partilerde uygulanış biçimi demokratik örgütlenmenin muhtevasına ve oluşum sürecinin ulaştığı düzeye göre gözden geçirilmelidir.

Gençlik Mücadelesinin Sınırları

Demokratik gençlik örgütlerinin siyasal iktidar mücadelesi gibi bir misyona sahip olmadığı, olamayacağı çok açık bir gerçektir. (Bilindiği üzre bu misyon çeşitli alanlardaki mücadeleyi toparlayacak devrimci işçi sınıfı partisine aittir.) Bu açık gerçeklik gençlik hareketinin politik muhtevası olmayacağı, gençliğin siyasi mücadelede yer almayacağı anlamına gelmez. Burada iki hatalı eğilime değinmekte yarar var. Bunlardan birincisi subjektif niyetleri farklı olsa da objektif olarak siyasal iktidarla aynı çizgiye gelen pasifist anlayıştır. Bu anlayış gençlik hareketini günlük kısmi çıkarlarla sınırlayan, gençliğe politika yasağı koyan anlayıştır. Mücadelenin ivmesinin yükselmesi karşısında sürekli tedirgin olan bu anlıyış bütün derdinin geniş kitlenin katılımını sağlamak olduğunu söylemekle birlikte, bunu başaramamaktadır. Sık sık karşımıza çıkan kitleyi tedirgin et-

meyelim, korkutmayalım anlayışına sahip olanlar "bilememektedirler" ki, **sorun kitlenin tedirgin olacağı çalışmaları reddetmek değil, tedirginliği yok edebilmektedir.** Bu eleştirilerin ardından hemen akla birincisinden daha az olumsuz olmayan diğer hatalı anlayış gelmektedir. Bu anlayış gençlik hareketini basit bir araç olarak gören her fırsatta sansasyonel önerilerle ortaya çıkan, gençlik alanının özgünlüğünü ve kitle psikolojisini hesaba katmayan anlayıştır. Yaşanılan dönemin değişen koşullarını algılamaktan yoksun olan bu anlayış kısa erimli olması ve bütünselliği yakalayamama gibi özellikleriyle birinci hatalı anlayışla önemli benzerlikler göstermektedir. Yine bunların önemli bir diğer benzerliği de kendi dünya görüşlerine kısa yoldan "adam" bulma gayretkeşlikleridir. Oysa öğrenci gençlik mücadelesine bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin ayaklarından biri olabilecek demokratik gençlik hareketinin yaratılması görevi olarak bakmak gerekir.
gerekir. Gençlik mücadelesinin demokratik mevzilerden biri haline getirilebilmesinin önkoşulu bu hatalı anlayışlardan uzaklaşmak, mücadeleye kitlesel perspektifle bakabilmektir.

Sık sık karşımıza çıkan kitleyi tedirgin etmeyelim, korkutmayalım anlayışına sahip olanlar "bilmemektedirlerki", sorun kitlenin tedirgin olacağı çalışmaları reddetmek değil, tedirginliği yok edebilmektir.

"Alternatif" Gençlik Örgütlenmesi Arayışları

Kitlesel demokratik gençlik hareketi yaklaşımından yoksun, dar grupçu sekter anlayışlar bu anlayışları nedeniyle bulamadıklarını farklı gençlik örgütlenmeleri çabalarıyla elde etmeyi amaçlamakta sosyalist gençlik örgütü, merkezi gençlik örgütü gibi sorunun çözümünden çok uzak önerilerle ortaya çıkmaktadırlar.

Öğrenci derneklerinin tıkanıklığının aşılması adına getirilen "alternatif" örgütlenme modelleri herşeyden önce sorunun kaynağını kavramaktan uzaktır.

Sosyalist gençlik örgütleri önerisi çıkış noktası itibariyle öğrenci derneklerinin tıkanıklığından sözetmekte ve buralarda "çalışan" sosyalist gençlerin biraraya getirilmesi kimliklerine denk düşen çalışmaları daha sistemli yürütmelerini amaçlamaktadır. Bu anlayışın temel yanlışlığı soruna sosyalist öğrencilerin biraraya getirilmesi perspektifiyle bakıyor olmasıdır. Bugünün sorunu sosyalist öğrencilerin biraraya getirilmesi sorunu değildir. Perspektif geniş öğrenci kitlesinin örgütlenerek demokratik bir mevzi haline getirilmesi olmalıdır. "Alternatif" örgütlenmeler bugünün tıkanıklığının aşılmasında çözüm olarak önerilemez. Çünkü sorunun temelinde kitle bağlarının kurulamaması yatmaktadır. Örgütlenmenin adının sosyalist olması ve sosyalist ilkeler etrafında biraraya gelinmesini tıkanıklığı aşacak bir öneri olarak göremiyoruz. Bugün önerilen biçimiyle sosyalist gençlik örgütlenmelerini mücadele alanlarının herhangi bir noktasına oturtmak mümkün değildir. Sosyalist gençlik örgütlenmeleri bir başlangıç değil, belki gelişecek demokratik gençlik hareketinin ileri aşamasında,

Kitlesel demokratik gençlik hareketi yaklaşımından yoksun dar grupcu sekter anlayışlar, bu anlayışları nedeniyle öğrenci derneklerinde bulamadıklarını "orjinal" gençlik örgütlenmesi çabalarıyla elde etmeyi amaçlamaktadırlar...

belirli bir sürecin sonunda önerilebilir ve anlamlı bir biçimde tartışılabilir.

Diğer bir orjinal öneri de yine birim derneklerinin yaşamakta olduğu tıkanıklıktan siyasi iktidarın engellemelerinden oluşturulamayan platformlardan yola çıkarak tıkanıklığın aşılacağı temennisiyle merkezi gençlik derneği önerisidir. Ciddiye almak mümkün değil. Bir yandan birim derneklerinin yaratılamamasından sözedilip öte yandan bunu aşmak için merkezi örgütlenme yaratalım demek ne zekice bir formüldür. Anlamak oldukça zor. Bu ekmek yapılamazken, haydi o zaman pasta yapalım demekten farklı bir şey değildir. Birimleri örgütleyemedik. Haydi ülke çapında örgütlenme yaratalım diyenler onu da beceremediklerinde Avrupa gençlik hareketini yaratalım önerisiyle karşımıza çıkarlarsa şaşırmayacağız.

Gençlik hareketinin birliğini sağlamak için bir yığın idealist formülasyona değil, gençliği harekete geçirebilecek politik muhtevalı motiflerin yakalanmasına ihtiyaç vardır. **Gençliğin anti-faşist anti-emperyalist eyleminin birliğini sağlamada kullanılabilecek motiflerden biri "SÖZ HAKKI" olabilir.** Yer aldığı alanda her türlü kararın kendisi dışında ve emperyalist ilişkilere göre şekillenerek alındığını, öğrenci kitlesiyle kurulacak ilişkilerde işlenmesi gereken önemli bir nokta olduğu kanısındayız. Kitlesel öğrenci hareketlerinin yaratıldığı her dönemde benzeri motifler kullanılmış ve dönemi karakterize etmiştir. Gençliğe "SÖZ HAKKI" talebi mücadeleyi şekillendirebilecek yeni tartışmaların ve iletişim kanallarının yaratılmasına zemin hazırlayabilecektir. Bunun için de işe birim dernekleriyle başlanarak tek merkezi örgüt altında birliğin sağlanmasına doğru yol alınmalı. Mücadelede samimi ve kararlı tüm arkadaşları emperyalizme ve faşizme karşı birlik oluşturmaya, mücadelenin içeriği ve yürütülmesi konusunda doğru devrimci düşüncelere ulaşılabilmesi için platformlar oluşturmaya ve bu doğru düşünceler etrafında **eylem birliğini** sağlamaya çağırıyoruz.

Gençlik hareketinin birliğini sağlamak için bir yığın idealist formülasyona değil, gençliği harekete geçirebilecek politik muhtevalı motiflerin yakalanmasına ihtiyaç vardır. Anti-faşist, anti-emperyalist eylem birliğini sağlamada kullanılabilecek motiflerden biri"SÖZ HAKKI" olabilir.

Sonuç

Söylediklerimizden hareketle bugüne ilişkin gözlem ve önerilerimizi şu şekilde özetleyebiliriz.

** Soyut düzlemde gevezeliğe varan tartışmalara son verilmeli mücadele programının yaratılması doğrultusunda çalışılmalıdır.*

** Sürekli kararsızlık ve sorumsuzluğa son verilmelidir.*

** Gençliğin mücadelesini günlük kısmi çıkarlarla sınırlamak eğilimlerine karşı çıkılmalı, mücadeleye anti-faşist anti-emperyalist bir yönelim kazandırılmalıdır.*

** Demokrasiye samimiyetle bağlı kalınmalı, karar alma sürecine en geniş öğrenci kitlesinin katılımı sağlanmalıdır.*

** Dar grupçu sekter eğilimlere karşı mücadele edilmeli, her şeyi ne pahasına olursa olsun kendi ekseni etrafında döndürmeye çalışan yanlış anlayışlar engellenmelidir.*

** Atılacak her adım demokratik öğrenci hareketinin yaratılmasına dönük olmalı, grup çıkarları bunun önüne geçirilmemelidir.*

** Yürütülecek çalışmalarda meşruluk zemini yakalanmalı en geniş öğrenci kitlesiyle iletişim kanalları somuta yönelik çalışmalar yoluyla kurulmalıdır.*

** Derneklerin kuruluş sorunları ciddiyetle ele alınmalı, tüzel kişiliğin olanakları (dernek odası, bildiri, afiş, bülten, broşür, dergi vb.) sonuna kadar kullanılmalıdır.*

** Öğretim üyeleriyle ilişkiler sıklaştırılmalı, ortak çalışma zemini yaratılmalıdır.*

** Okul idaresi ile ilişkiler bıkmadan sürdürülmeli öğrenci sorunları geniş öğrenci kitlesinin desteğiyle bütün yöntemler döneme denk düşecek şekilde kullanılarak iletilmeli, sonuçlar yine en geniş öğrenci kitlesine yine bıkmadan aktarılmalı, sorunların ve kazanımların kitleler tarafından doğrudan sahiplenilmesi sağlanmalıdır.*

** İdeal formülasyonlar yerine varolan duruma denk düşen kararlı çalışmalar yürütülmeli, kitleye moral kazandıracak somut adımlar, (küçük de olsa atılmalıdır).*

** Geçmişin gençlik hareketlerinin deney ve birikimleri bugünkü pratiği yürütürken incelenmeli, dersler çıkarılmalıdır.*

** Okullarda polis baskısı karşısında tavır alınmalı, halen poliste olan psikolojik üstünlük çalışmaların meşruluğundan yola çıkılarak kırılmalı, okullarda polisin varlığı tüm öğrenci kitlesine ait bir sorun haline getirilmelidir.*

** Nereden kaynaklandığı belirsiz ayrılıkların üzerine gidilmeli, ayrılık olacaksa bunun temelleri açık ve net bir biçimde konulmalıdır. Yapay ve kişisel sebeplerden kaynaklanan ayrılıklar mücadelenin güç kaybetmesinden başka kimseye bir hayır getirmeyeceğinden engellenmelidir.*

demokrat arkadaş

"BİLDİĞİMİZ" BAZI ŞEYLERİN FARKLI İFADESİ

Demokrasi Tarihinden (Toprak Meselesi)

Burjuva demokrasisinin tarihsel altyapısı biraz da toprak sorununda yatar. Feodalizmin devrimci bir tarzda tasfiye edildiği, büyük her iç savaş yaşamış ülkelerde burjuva demokrasisi daha köklü olmuştur. Burjuva devriminin en geç geldiği, büyük toprak sahiplerinin kapitalistleştiği üç gelişmiş ülke, Japonya, Almanya ve İtalya faşizmin ve gericiliğin kalesi oldular. Haklarından gelmek için tüm dünyanın karşılarında birleşmesi gerekti. Halbuki o kadar açgözlü olmasalar diğer emperyalist ülkeler (sözde demokrasiler) faşizmin hayat hakkını çoktan tanımışlardı. Savaştan sonra ise, toprak reformu artık ülkelerdeki burjuva demokrasisini değil yalnızca pazara açılmanın hızını belirlemeye başladı. Yine de, toprak sorununun çözüm biçimi her ülkede, silinmeyecek derin izler bırakır.

Dönemeç

Her dönemeç yeni ayrılıkları gündeme getirir. Üstelik yalnız yenilgide değil zaferdede bu böyledir. Yenilgide hesaplaşma, zaferde ise herkesin yeni döneme damga vurma isteği öne çıkar. Bunlar doğal şeylerdir.

Kalıplar

Kediyi merak öldürmüş. Bizi de kalıplaşmış düşünceler öldürecek.
Kalıp I : Doğru olan galip gelir.. Biz en doğrusunu savunuyoruz.. Zaten onun için başkalarından farklıyız... O halde yenmemiz gerek... Ama niçin yenemiyoruz... Çünkü aramızda hainler var... O halde onları atalım... Daha da saflaşalım... En saf biz olalım...
Kalıp II : Devrimin objektif şartları var... Proletarya devrim istiyor... Niçin olmuyor... Çünkü burjuvazinin ideolojik hakimiyeti var... Bunu kıralım... Ne yaman olduğumuzu gösterelim... Gerisi kolay.

Otorite

Otorite meşru olmalıdır. Tarih boyunca hiçbir otorite mutlak olmamıştır. Demokrasinin niteliği otoritenin tabanının yaygınlığıyla belirlenir. Zorla, -zorun hangi biçimiyle olursa olsun- tesis edilenotorite o andan itibaren iç düşmanlarıyla birlikte yaşamaya başlar. Otorite sahibi olmak isteyenlerin dikkatine sunulur...

Liderlik

Geçmişte büyük hatalar yapan liderler hala eski sorumluluklarını üstlenmek isterlerse, görevlerini büyük bir eziklik duygusu içinde yürütmek zorunda kalırlar. Bunu gizlemenin yollarını bulabilirler. Ama taşımaktan ve baskılanmasından kurtulamazlar. Onlar için en iyi şey mütevazi bir politik yaşama dönme basiretini gösterebilmektir. Fakat yine iddia taşıyorlarsa, insanları yeniden inandırmaya çalışmak onların bileceği bir iştir. Ne var ki, topluluklar sağlıklı düşünme süreçleri dumura uğrama ihtimali yüksek olan kişilere yeniden birinci derecede görev verme riskine katlanmamalıdırlar. Çok az lider kişisel konulardan uzaklaşabilecek olgunluğa erişmiştir ki onlar zaten onlar zaten gereken saygıyı görürler. Öte yandan basiretsiz lider adayı olmak serbesttir. Ama bir topluluğun iç demokrasisi varsa bu adayları eler. Demokrasi yoksa bunların yeniden görev alma ihtimalleri vardır. O zaman vay o topluluğun haline!

Tasfiye

Her yeni ekip eskileri tasfiyeye yönelir. Bunun nedeni ideolojik farklılık veya başka birşey değil, basit güvensizliktir. Eski nesiller sayısız birikmiş hesabı bugüne taşırlar ve sonsuz huzursuzluk kaynağı olurlar. Kemalistler İttihatçıları niye tasfiye ettiler. Herhalde farklı bir Türkiye düşündükleri için değil. Gerçek neden onların hesapsız ve hırçın politikalarını Cumhuriyet'e taşımak istememeleri, onların bu tutumlarından çekinmeleri (korkmaları)dır. Ne var ki eski-yeni ayrımına mekanik bir şekilde bakmamak gerekir. Kendini yenileyebilen herkes "yeni" dir. Yeter ki yeni dönemin koşullarını içine sindirebilsin.

Bürokrasi

Bürokrasi kaçınılmaz olarak etkinsizlik, yozlaşma ve suistimal demektir. Tarih boyunca hiçbir bürokrasi erdemini koruyamamıştır. İleride de namuslu bürokrasi olmayacaktır. Sorun bürokrasiyi yok etmek, yönetim işlerini basitleştirip evrenselleştirmektir. Yalnız şunu unutmayalım. Bürokrasi biraz da kurbanlarının eseridir. Bürokrasiyi artıran her denetim mekanizması belli suistimallerin yarattığı tepki üzerine kurulur. Bürokrasi toplumu denetlerken, müfettişler de bürokrasiyi denetler. Suistimaller arttıkça tüm sistem devleşir. Sonuçta sorunlar çözülmez, sadece karmaşıklaşır.

Kurallar

Hiçbir kurala uymadan kestirmeden giderek rakiplerini ekarte edeceğini sananlar, sadece kendilerini aldatırlar. Politika bile kurallarına göre yapılması gereken bir iştir. Kurallar kollektif iradenin somut ifadesidir. Ne var ki, yeni kuralları koyabilecek güçe erişmek mümkündür. Ama bu da kuralsız değildir.

İç Çevre

Her siyasi grubun bir iç çevresi bu çevrenin de kendi karar süreçleri vardır. Sözkonusu çevreler demokratik veya anti-demokratik biçimlerle son karar alma hakkını saklı tutarlar. İyi liderler bu çevreyi genişletip sürekli olarak taze kan getirecek yeni insanları dener ve devreye sokmaya çalışır. Nihai amaç bu iç çevreleri kitle demokrasisi içinde eritmektir. Ama bu uzun geleceğe kadar toplulukların hayati çıkarlarını izleyecek iç çevreler varlıklarını sürdürecektir.
(Not: İç çevrelerden kurtulamıyorsan iyi olanı tercih et.)

İletişim

Sağlıklı iletişimin ilk koşulu aynı kavramları aynı kelime veya sembollerle ifade edebilmektir. Aynı deyimleri kullanarak aynı şeyi söylediğini sanan, ancak gerçekte çok farklı şeyler düşünenler az değildir.

Azgelişmişlik Çokgelişmişlik

Azgelişmiş ve gelişmiş ülkelerde politikanın ortak yanı her ikisinde de iftira ve dedikodunun etkin bir araç olarak kullanılmasıdır. İyi politika bu pisliklerin uzağında durmaktır. Tabii pislikten uzak durmak yetmez. Bu pislik yuvalarının teşhir ve tecridi de gerekir. Dedikoduya ortak olanlar da iftiraları imal edenler kadar suçludur.

İhtiyat

Bazı dönemlerde (!), bazı insanlar (!), düşündüklerini söylemiyorlar. Nedeni de ileride aleyhlerinde kullanılabilir olması. Hazretler o kadar güvensiz ve yanlış yapmaktan öylesine korkuyorlar ki, tek yaptıkları şey bilgiç pozlarda kafa sallayıp onu bunu eleştirmek. Belki herkes yıpranınca bize gün doğacak diye düşünüyorlar. Halbuki iş yapmayanların eleştirisini diğer gevezelerden başkası dinlemez. Anlaşıldığına göre kardeş kardeş geçinip gidecekler.

Cesaret

En önemli cesaret gerçekleri kabul etmektir. Dünyanın veya dünyayı kavramanın zorluklarından kaçanlar kendilerine hayaller ve kuruntulardan oluşan başka bir dünya kurarlar. Psikolojik rahatsızlıkların önemli bir bölümü bundan kaynaklanır. Bu kişisel planda olduğu gibi, siyasette de geçerlidir.

Nasıl Bir İ.H.D. İstiyoruz

İnsan Hakları Derneği (İHD) 1986 Temmuz'undan beri çalışmalarını sürdürmektedir. Bu kuruluşun günümüzde geldiği noktaya baktığımızda, başından beri oldukça kısa bir zaman geçmiş olmasına rağmen "köklü", "meşru", "yaygın" ve "uluslararası tanınmışlık" sıfatlarını kazandığını görüyoruz. Ne var ki derneğin yeterince etkin ve verimli çalıştığını söyleyemiyoruz.

İnsan Hakları Evrensel Beyannamesinin 29. maddesi kişilerin topluma karşı görevlerinden sözeder. İHD üyeleri bu sorumluluğu en çok duyan toplum kesimleri arasındadır. Her türlü anti-demokratik uygulama, yasa ve yönetmeliklere karşı örgütlü çabanın yükselmesini en yürekten destekleyenlerdir. Ancak toplumsal tepkilerin öncülüğünü yapacak kısa, orta ve uzun vadeli çabaların bütünlüksel bir program içinde gerçekleşmesi ve uzun soluklu kampanyalar konusundaki eksiklikler çok ciddi boyutlardadır. Bunun önemli bir nedeninin, hayatın her alanını kapsayan dernek faaliyetlerinin, tutuklu ve hükümlü hakları gibi dar bir alana hapsedilmesinden kaynaklandığı kanısındayız. Bu konuda bazı mazaretler kuşkusuz ki vardır ama sorun bunları aşabilmektir. 12 Eylül sonrası koşulları tutuklu haklarını gerçekten öne çıkarmıştır ama sırf bu konu üzerinde sıkışılıp kalınması artık çalışmaların önünü tıkamaktadır.

İnsan Hakları Derneği'nden istediğimiz, yapamayacağı değil, yapabileceği şeylerdir. Ancak bunun için, amaçlarına sahip çıkan toplum kesimleri ve üyeleri arasında demokratik tutumu öne çıkarması, **her türlü grupçu zihniyeti kesinlikle reddedip geride bırakması** ve ileriye açık programlarına destek verecek tüm insanlar arasında kapsayıcı ve çokyönlü çalışmalara girişmesidir. Gerektiği taktirde seksiyonlar halinde alt çalışmalar yürütülmelidir. Unutulmasın, mahkum ve tutuklu haklarını şimdiki halde savunanların sayısı 10, 100 ve hatta 1000 katına çıkar, eğer diğer alanlara da sahip çıkılırsa. 22 şubede 6000 bilinçli üye çok büyük bir güçtür. 60 üyeyle bile şimdikinin çok üzerinde çalışmalar yapılır.

İHD'nin önümüzdeki günlerde belli bir program çerçevesinde sıraladığımız alanlarda çalışmalarını yaygınlaştırmasının, önemli bir işlevi yerine getireceğinden kuşkumuz yoktur. Bu alanlarda ciddi ve kapsayıcı bir çalışma yapıldığı taktirde İHD, Türkiye'de çok özgün bir konuma gelecek veya bir başka ifadeyle, özgün konumuna layık bir kuruluş olacaktır.

BİR YURTTAŞ OLARAK

"HAKLARIMIZ"

Asla vazgeçemeyeceğimiz bazı haklara sahibiz. Bunların tümü insanca yaşama hakkı olarak özetlenebilir: özgür, güvenli ve huzurlu yaşamak. Ne var ki günümüzde bu haklarımızın kimine sahip değiliz. Bazılarına ise ancak kısmen veya görünüşte sahibiz. Bu bir tek şeyi gösteriyor: Bazı haklarımız ihlal edilmekte, üstelik bu sürekli bir şekilde yapılmaktadır. Biz ise, temel hak ve hürriyetlerin herşeyin önünde geldiği bir toplumda yaşamak isteriz. Saygınlığın en büyük ölçüsü bu haklara sahip çıkmaktır. Sözkonusu haklarının gasbına ses çıkarmayan bir kişi veya toplum kendine saygı duyamayacağı gibi bunu başkasından da bekleyemez.

1. YAŞAMA HAKKI:
Bu hakkın kimi zaman bilgisizlik veya ihmal, kimi zaman umursamazlık kimi zamanda öc alma gibi ilkel duygularla yok edildiğini biliyoruz. Hatta işkence altında can veren yurttaşlarımızın sayısını kesin olarak tesbit edemiyoruz. Yaşama hakkı en temel haktır.

2. ONURLU YAŞAMA HAKKI:
İktidarı elinde bulunduranların bazı hakları yandaşlarına tanıması, muhaliflerine ise her çeşit zorluk ve eziyeti reva görmesi kabul edilemez. Herkesin inanmadığına boyun eğmeme hakkı vardır. En ufak bir işini gördürmek için dahi kendini olduğundan farklı göstermek zorunda hisseden kişinin onurlu bir yaşam sürdüğü söylenemez. Kamu görevine tayin edilmek için düşüncesini saklayan memurlar, sınıfta kalmamak için görüşlerini söylemekten kaçınan öğrenciler, çıkar çevrelerine boyun eğen basın mensuplarıyla, güvenlik soruşturmasından korkan yurttaşlarla onurlu bir toplum kurulamaz.

3. BİLGİ EDİNME VE DEĞERLENDİRME HAKKI:
Her çeşit bilgi tüm yurttaşlara açık olmalıdır. Çağımızda hiçbir bilginin saklanması için hiçbir gerekçe bulunamaz. Sakıncalı bilgi diye bir bilgi türü yoktur. Edindiği bilgiyi değerlendirme ve doğruyu seçme hakkı yurttaşın kendisine aittir.

4. BİLGİYİ VE DÜŞÜNCEYİ İLETME VE EDİNME HAKKI:
Herkes istediği bilgiyi veya düşünceyi tüm yurttaşlara istediği yolla, basılı veya sözlü olarak iletebilir, onların seçimine sunabilir. Hiç kimse içinde şu melun görüşler yer alıyor diye bilgi dağıtımını engelleyemez.

5. ÇALIŞMA HAKKI VE İŞGÜVENLİĞİ
Çalışma hakkı en temel haklardandır. Herkesin üretken olmak, kendine ve çevresine yararlı olmak gibi bir sorunu olmalıdır. Bu, onurlu yaşamanın görevlerinden biridir. Bu hak günümüzde fütursuzca ihlal edilmektedir. Hakkını arayan işçi, haksızlığa boyun eğmeyen memur, özgür düşüncesinden fedakarlık etmeyen öğretmenin çalışma hakkı elinden alınıyor. Kısacası, onurlu olmak cezalandırılıyor. Üstelik de bu durum bazı işverenlerin tuttuğu kara listeler ve devletin güvenlik listeleriyle sürekliliğe kavuşturuluyor. Bunlar yok edilinceye kadar demokrasiden sözedilemez.

6. HAK ARAMA VE BİRARAYA GELME HAKKI:
Hak gasbı her zaman ihtimal dahilindedir. Buna karşı hak arama hakkıyla bir denge kurulmuştur. Ve bu da demokrasinin olmazsa olmaz koşullarından biridir. Hak arama, dilekçeyle başvurulaca makamın insafına da terkedilemez. Üstelik hak arama toplu halde de yapılabilir. Kaldı ki güçlü bir hak gaspçısına karşı ancak örgütlü olarak mücadele edilebilir. Türkiye sendikal yasakların, dernek yasaklarının, memurların örgütlenme yasağının olduğu yedi ülkeden biri olma ayıbının karanlık gölgesi altındadır.

7. TOPLUM ÖNÜNDE EŞİTLİK HAKKI:
Devletin bazı kurumları, anayasayı da ihlal ederek yurttaşlara din, ırk ve siyasi görüşleri açısından ayrım yapmaktadırlar. Bu kabul edilemez. Yurttaşlık haklarının her ihlali, tüm onurlu yurttaşlar için ayrı ayrı birer acıdır. Kısaca topluma yapılan bir işkencedir.

8. BAĞIMSIZ YARGI HAKKI:
Hangi yasanın, yurttaşa hangi koşullar altında ve nasıl uygulanacağına bağımsız yargıçlar karar vermelidir. Emir ve talimatla hüküm imzalayan yargıçlar adalet dağıtamaz. Sıkıyönetim mahkemelerinde savcı ve yargıçların ne kadar bunaltıcı bir baskı altında çalıştıklarını ibretle okuyoruz. Bu mahkemelerin kapatılarak, davaların sivil mahkemelerde görülmesi de bağımsız yargı için bir adım olacaktır.

9. DOĞAL ÇEVREDE YAŞAMA HAKKI:
Dünyamız ne bir zümreye, ne de bir nesile aittir. Doğanın zenginlikleri tüm insanlar ve gelecek nesiller için korunmalıdır. Bugün doğa, ormanları, ırmakları, gökyüzü ve topraklarıyla, belli bir zümrenin talanına kurban edilmektedir.
Geri kalan bir kısım doğa da bilgisizlik, plansızlık ve yoksulluğun kurbanı olmaktadır. Sonuçta bir nefes temiz havaya dahi hasret kaldığımız beton bloklarda yaşamayı insanca bulmuyoruz. Giderek azalan orman ve kıyılarımızın en yüksek fiyatı veren yabancı turistler ve zenginler tarafından kapatılması ise Türkiye halkının layık olmadığı bir aşağılanmadan başka birşey değildir.

10. SAĞLIK, EĞİTİM, KONUT VE TÜKETİCİ OLARAK HAKLARIMIZ:
Sağlık ve eğitimde iyi hizmet zenginlerin imtiyazı halindedir. Bu hizmetlerin götürülememesi için yoksulluk mazeretine sığınılamaz. Toplumumuzda insanları sağlıklı yaşatacak kaynaklar mevcuttur. Parası olmayan hastalarımızın ölüme terkedilmesi korkunç bir olaydır. Sorun bu kaynakların halkın denetiminden kaçırılmasıdır. Bugünkü iktidar bütçenin yedide birini büyük tekelleri desteklemek için kullanırken, bütçenin % 50'sini bulan fonlara meclis ve sayıştay dahi karışamamaktadır. Sağlıklı konuta sahip olmak da bugün gayriinsani beton bloklarda bir mekan sahibi olmak olarak gösterilmektedir ki, halkın büyük çoğunluğu bundan dahi yoksundur. Bütün eksikliklerine rağmen beton bloktan daha insani bir konut tarzı olan gecekondu semtleri ise büyük iyileştirmelere muhtaçtır. Diğer bir konu olan tüketici haklarımız ise içler açısıdır. İçtiğimiz suların üçte ikisi pis, yediğimiz gıdaların yarısı sağlığa aykırıdır. Üstelik tüketici olarak kandırıldığımızda hakkımızı arama imkanımız sınırlıdır. Bu haklarımızı kapsamlı olarak korumak için tüm diğer haklarımızla birlikte bir bütün olarak ele almak durumundayız. Bunun bir yolu da yerel yönetimlerde etkin olmaktan geçmektedir. Şehirlerde belediyelerin göstermelik icraat'ları yerine kalıcı çözümler, sermayenin değil çalışan insanların ağırlığını koymasıyla mümkündür.

****

Tüm bu haklar yalnız bir bölüm yurttaş için değil herkes için geçerli olmalıdır. Tek bir yurttaşın dahi bunlardan mahrum olması demokrasiye inanan herkes için derin bir yaradır. Bunlar toplumların aynası olan cezaevleri için belki daha da geçerlidir.

16 Ekim 1988 Pazar günü Bursa yerel basınında (Hakimiyet Gazetesi) sekiz sütuna manşet te

"EYLEM İHBARI"

Bursa Devrimci-Demokratik öğrenci gençliği olarak böyle bir planı (!) ve eylemi (!) gazetenin haberiyle öğrendik. Fakat gün geçtikçe gazetenin haberinin asılsızlığı ortaya çıkıyordu.

Ama haber "amacının dışında" iki gerçeğe işaret ediyordu. Birincisi tutuklu aileleri huzursuzdu. Analar, babalar amansız bir bekleyişteydiler. Oğulları ölüm orucunda, her sabah uyandıklarında oğul acısı tatmaktan korkuyorlar.

Oğullar neden ölüm orucunda? Ne oluyor Bursa Özel Tip Cezaevinde? Kolay değil öyle gençken kendi isteğiyle ölümü kucaklamaya çalışmak. Direniyor o insanlar. Siyasi onurlarını ayaklar altına almaya çalışan işkenceye, zulme karşı canlarını ortaya koyarak kazandıkları hakları gaspetmeye yönelik "Ağustos Genelgesi"ne karşı direniyorlar. Analarıı, babaları da kararlı, oğulların bütün haklarını aramaya.

"Her koşulda içerde direnen insanların ve anaların babaların yanında olacağız"

İkinciye gelirsek; öğrenciler de huzursuz. 1981 Kasım'ında çıkarılan YÖK ve uygulamalarının yarattığı rahatsızlıklar ve bu rahatsızlıkların halen devam etmesi. Biz devrimci gençlik Özerk-Demokratik Üniversite istiyoruz. Bizlere "adam edilecek cahiller" ve "potansiyel suçlular" olarak bakılmasını istemiyoruz.

Sekiz yıldır büyük bir titizlikle uygulanan depolitizasyon süreci yavaş yavaş kırılmaya başlandı. Başlangıçta biz devrimci gençliği küçük bir azınlık olarak mahkum etmeye çalışan anlayış; Bursa'da İ.İ.B.F.'de düzenlenen forumda binlere ulaşmamızdan, coşku ve kararlılığımızdan rahatsız olmaya başladıkları açıkça gözlemlenmeye başlandı.

"Üniversite öğrencileri ile mahkum ailelerinin birlikte plan hazırladıkları öne sürülüyor."

İçerde direnenlerin ve ailelerin kararlılıklarından iyice rahatsız olan anlayış yeni arayışlara yöneldi. Böyle bir tavırla; D. Gençliğin, direnen insanların ve ailelerin mücadelesini provoke etmeye, sindirmeye ve yoketmeye yönelik gazete manşeti yeni bir yönetimdir. Biz Devrimci gençlik olarak Polis-basın işbirliğine son! Baskıyı ve işkenceyi durdurun diyor, her ortamda, her koşulda içerde direnen insanların ve anaların, babaların yanında olacağımızı bir kez daha söylüyoruz.

Bursa'dan bir grup
Demokrat Arkadaş Okuru

"mücadelemiz bütün kararlılığıyla devam ediyor"

YÖK'le birlikte yaşanan yedi yıllık süreçte üniversitelerimiz birer kışlaya dönüştürüldü. Eğitim bilimsellikten uzaklaştırıldı ve halkın yararından çıkartılarak belli bir azınlığın hizmetine sunuldu. Beraberinde harçlar, atılmalar, beslenme, barınma ve dernekleşmeye karşı alınan tavırlar niteliğinden hiçbir şey kaybetmeden yeni öğretim yılında da güncelliğini korumaktadır.

Yeni öğretim yılına girerken açılışlarında abartılı ve kof sözlerle gerçekleri saptırarak çizdikleri tozpembe tabloları kamuoyuna sunma çabalarına girişmişlerdir. Gündemi yine kendi çıkarları doğrultusunda oluşturmaya ve kamuoyunu yanıltmaya yönelmişlerdir. Ama artık ülkemizde akademik-demokratik mücadelede somutlaşan bir gerçek vardı: Devrimci-Demokrat gençliğin hak arama savaşımı. İşte bu sorunların gerçekçi ve somut bir şekilde ortaya konulmasından tavır ve kararlılığı olan biz devrimci gençlik sorunlarımızı kendi alternatif açılışlarımızda dile getirdik.

Kendini büyük günlere saklamayı değilde, hayatın demokrasi mücadelesinde önümüze getirdiği sorunlara küçük-büyük ayrımı yapmadan müdahaleyi ilke edinen devrimci gençlik olarak gündemimizi oluşturduk. Gündemimiz; mücadele birimimiz olan fakültelerimiz, anifilerimiz ve kantinlerimizde sorunlarımızı kitleye bağ kurarak tartışma ve çözümler getirmektir.

Uludağ Üniversitesi İktisadi İdari Bilimler Fakültesinde de bu gündem oluşturuldu. 13 Ekim 1988 günü 800-1000 kişinin katılımıyla bir forum gerçekleştirildi. YÖK'ün eğitim sistemimizde yarattığı akademik-demokratik olumsuzluklar tartışıldı. YÖK'e hayır sloganıyla bu talebimiz dile getirildi. Paralı eğitim ve eğitimde çifte standart (BİLKENT örneği) uygulaması tartışılarak, kitlenin katılım sağladığı sloganla paralı eğitime son denildi. Atılmalar ve yarattığı olumsuzluklar dile getirildi. Geçen yıl 28 Nisan olayları sonucu İstanbul Üniversitesi'nden atılan arkadaşlarımızın geri dönmeleri ve atılmalara son verilmesi coşkun bir şekilde sloganlaştı. Derneklerimize yöneltilen baskılar Polis-İdare işbirliğine son sloganıyla kınanıyordu. Son olarak kitle, kararlı, coşkulu bir şekilde özerk-demokratik üniversite şiarını çınlattı. Sorunlar ve sorunların çözümü doğrultusundaki mücadelemiz yükselerek yeni dönemde alternatif üniversite şiarı şeklinde kantinlerimizde somutlaşmış oluyordu.

Bursa'da gelinen süreçte, tüm olumsuzluklara karşın devrimci gençliğin hak arama savaşımının kitlesel bağlarının oluştuğu ve gün geçtikçe güçlendiğini gözlemlemek açısından bu forum daha da anlamlıydı.

Mücadelemiz bütün kararlılığıyla devam ediyor.

Yaşasın Devrimci gençliğin mücadelesi
Yaşasın Özerk-Demokratik Üniversite Mücadelesi

İÇERDEN DIŞARIYA

(...) Yaşananları ve yaşanacakları, hiçbir ön yargıya kapılmaksızın, objektif bir şekilde görmeğe çalışıyoruz, görebiliyoruz Yaşanılacakların yaşanılanlardan koparılarak, onun düşünsel zemini yok sayılarak görülebileceğine inanmıyoruz. Her şey üç aşağı beş yukarı ortada. Umut ve direncimizi, yaşama olan bağlılığımızı koruduk ve mümkün olduğunca da geliştirdik.

Ramazan Çataklı
Malatya

(...) Bizler yaramaz çocuk muamelesi gören belli bir kesimiz. Bu yüzden ikişer, üçer belli cezaevlerine dağıtıldık. Bu cezaevlerinin özelliği, bizim dışımızda siyasi mahkümun bulunmaması. Gerçekten, hiç de kolay olmadı başlangıçta bu koşullara alışabilmek. Çünkü, yıllardır herşeyi birlikte göğüslediğin, özel bir dönemin yükünü birlikte omuzladığın ve "yarin yanağından gayri" her şeyi paylaşabildiğin, dostlardan bir anda ayrı kalmanın duygusallığını taşıdık, ister istemez bir süre. Fakat her zaman olduğu gibi yine mantığımız ağır bastı. İradi olarak şu veya bu ortamda yaşamaya tercih hakkımız olmadığına göre, yaşamak zorunda olduğumuz ortamı kendi irademize göre biçimlendirmekti önemli olan.

Dostlardan tecrit edilmiş bir ortamda olmamıza rağmen yaşam yine sürüyor. Ve biz yine ağız dolusu gülmeyi bir de ekmeği son lokmasına kadar yemeği unutmadan yaşamımızı sürdürüyoruz..

Osman Zeybek/Antalya

(...) Özellikle, geçmiş dönem değerlendirilmesi mutlaka yapılacaktır. Ama bu değerlendirmeyi, bu işin içinde yer alan, ülkemizin geçmiş siyasal, ekonomik koşullarını doğru değerlendiren, o dönemde gelişen sınıf mücadelesine yön verenler yapacaklardır. Doğru olanı da onların yapması...

(...) Bu kaostan en son sıyrılsak dahi yine en son sözü bizlerin söyleyeceğine inanıyorum..

Fatih Donma
Ermenek/Konya

Eskişehir'de öğrenci kıyımı

Eskişehirli bir grup öğrencinin İsa Tanrıverdi'nin mezarı başında anma toplantısı yapması gerekçesi ile 26 öğrenci tutuklandı. Gençliği sindirmeye yönelik bu tür uygulamaların bekledikleri sonu vermeyeceğini öncelikle belirtir, tutuklanan arkadaşlarımızı desteklediğimizi açıklarız.

Eskişehir'den bir grup
D. Arkadaş okuru

İkiyüzlülüğün ispatı...

Evlere Şenlik "GENÇLİK ŞURASI"

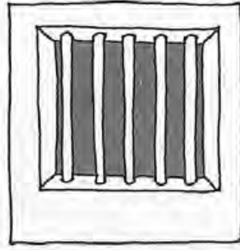
Ankara'da toplanan Gençlik Şurası'nın amacının "Türk gençliğinin geleceğini daha iyi hazırlamak, gençliğin sorunlarını en geniş kamuoyu ile tartışmak ve alınacak tedbirleri belirlemek" olduğu söyleniyor.

Milli Eğitim Gençlik ve Spor Bakanlığı Şüraya 473 kişi davet ediyor. Katılanların sadece 99'u genç diğerleri bürokratlar, YÖK'çü profesörler, askerler, rektörler, dekanlar. Şüranın amacında belirtilen "en geniş kamuoyu" herhalde bunlar. Bakanlık şüraya davet edilen bazı solcu yazarlar, eski öğretim üyeleri ile şüranın "demokratik"liğini tamamlamaya çalışıyordu.

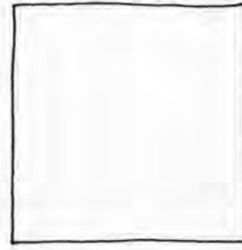
Bakanlık şüraya katılacak olan 10 işçi gençlik temsilcisinin sendikalardan, 10 esnaf gencin esnaf derneklerinden, 10 çiftçi-köylü gencin ziraat odalarından seçilmesini istiyordu. Tabii bu seçilmenin ne kadar demokratik olduğu çok açık bir biçimde şüphe götürürdü. Bunun yanında bakanlık çifte standart uygulayarak şüraya üniversite öğrencilerini temsilen katılacak olan 30 üniversite öğrencisinin seçimini rektör ve dekanlara bırakıyordu. Öğrencilerin öz örgütlenmesi öğrenci derneklerinin şuraya katılacak öğrencileri seçmesine engel olarak demokratik ve özgür katılımlı bir şüranın ne kadar uzağına düşüldüğünü gözler önüne seriyordu. Göstermelik olarak 6 öğrenci derneği temsilcisi çağrılıyordu.

Gençlik Şürasında gençliğin sorunları bürokratlar, YÖK'çü profesörler, rektörler, Türk-İslam sentezcileri tarafından "tartışılacak" ve "çözüm önerileri" getirilecekti. Mizansenide rektörler tarafından seçilen öğrencilerin raporları, kararları onaylaması tamamlayacaktı. Komisyonlarda hazırlanan raporlara gençlik temsilcileri karşı çıkıp komisyonlardan çekildi, bu duruma rağmen gençliğin sorunları onların katılımı olmaksızın tartışılıp, "çözümler üretildi." Bu şürada sorunlara gerçekçi bir çözüm anlayışıyla yaklaşılsa böylesi bir temsil ve işleyiş ortaya konmazdı.

Yükseköğrenim gençliği komisyonunda öğrenci gençliğin en acil sorunları olarak barınma, beslenme, öğrenim kredilerinin azlığı belirtiliyordu. Bu durumda komisyona dikkatli olmasını öneririz. Çünkü herşey bu tür "masum öğrenci istekleri" ile başlar. Çok yakın tarihte yaşadık, gördük bu talepler için seslerini yükselten öğrenciler coplandılar, gözaltına alındılar. bu durum bile öğrenci hareketinin ne kadar meşru temelden kaynaklandığını gösterir. Oysa öğrenci taleplerine, protestolarına karşı cop, gözaltı, işkence ile karşılık verilirken Bakan Hasan Celal Güzel de dahil olmak üzere yükseköğrenim gençliği komisyonu üyeleri aynı sorunları dile getirirlerken coplanmadılar.

BİRİNCİ GENÇLİK ŞÛRASI'NIN KONULARINDAN...

Gençliğin geleceğini hazırlamaktan dem vuranlar, gençliğin yönetimde söz hakkı, örgütlenme, siyasi katılım gibi taleplerin bilinçli olarak gözardı ediyorlardı. Komisyonlardaki gençlik temsilcilerinin bu talepleri tutanak ve raporlara geçirilmedi, bunun üzerine gençlik temsilcileri komisyonlardan çekildiler.

Şüranın ilk günü rektörler tarafından seçilmemiş öğrencilerin söz hakkı istemeleri, söz hakkı verilmeyince durumu protesto eden öğrenciler dışarda polisin saldırısıyla karşılaştılar. İlginçtir ki aynı anda bakan kürsüden "susan gençlik istemiyoruz" diyordu.

Gençlik Şürası, gençliğin tepkilerini çeşitli biçimlerle bastırmak, kürsüden söylenen laflarla geçiştirmek, işleri idare etmek amacıyla düzenlenmiş, siyasi iktidar güdümlü bir şüradır.

BASIN AÇIKLAMASI

Bizler ilerici, yurtsever, demokrat, devrimci, sosyalist basın-yayın organlarını biraraya getirecek olan, dayanışmalarında yardımcı olacağına inandığımız birliğin ilk adımını atmış bulunuyoruz. Demokrasi ye özgürlük mücadelesindeki yerimizi örgütlülüğümüzle güçlendirmeyi düşünüyoruz. tepeden tırnağa örgütl übir toplum özlemimizi kendi yeni örgütümüzde, Demokratik Basın Birliğiyle, dile getiriyoruz.

Bizleri bu birliği oluşturmaya yönelten etkenleri kısaca sıralamak istiyoruz. Oldukça kıt ekonomik olanaklarla çıkan demokrat basın yayın organlarının önlerindeki ekonomik, siyasal engelleri beraberce göğüsleyebilmeleri, basın tekellerinin dağıtım zorlamasını kırabilmeleri için bu birliğin gerekli olduğuna inandık. Yoksullaşan manevi hayatımızın, düşünce hayatımızın zenginleşmesi gerektiğinde yola çıkarak, yeni düşüncelerin üretilmesi ve yaygınlaşması için DEMOKRAT basın-yayın organlarının SORUNLARININ çözülmesi için bu birliği kurmaya çabaladık.

Hemen hemen tüm basının şu veya bu ölçüde pay aldığı 12 Eylül sonrası uygulamalara yabancı değiliz.

12 Eylül'den bu yana basın; kısıtlamalar, anti-demokratik yasa ve uygulamalar, toplatma kararları vb. cezalarla karşı karşıya kalmaktadır.

DEMOKRAT BASIN organları bu uygulamalardan fazlasıyla pay almaktadır. Burada çifte bir standart sözkonusudur. Özellikle DEMOKRAT basın yasadışı, korsan basınmış gibi gösterilmeye çalışılmaktadır. Eğer demokrasiden yana olmak, gerçekleri yalnızca gerçekleri söylemek, kitleleri kendi sorunlarına duyarlı kılmak, de-politizasyona karşı çıkmak yasadışı ise; beis görmüyoruz, yasadışıyız. Eğer kuponlarla tiraj pompalamak, gazete sayfalarını porno resimlerle süslemek yasallıksa, olmaz olsun öylesi. Yaratılmak istenen ve bir ölçüde de yaratılan yasadışılık imajının kırılması gerektiğine inanıyoruz.

Ve yine biliyoruz ki; basın tekellerinin denetiminde olan kitle iletişim araçları, kitlelerin denetimine geçmedikçe, yani tam, eksiksiz bir demokrasi olmadıkça, basın özgürlüğünden söz etmek mümkün değildir. Tüm bu gerekçeler doğrultusunda kamuoyuna kuruluşumuzu bildiriyor. Demokrat, devrimci, yurtsever, ilerici, sosyalist basın yayın kuruluşlarını birliğimize katılmaya çağırıyoruz.

DEMOKRATİK BASIN BİRLİĞİ
Ekim 1988

1 Ağustos genelgesine hayır

CEZAEVLERİNDE BASKILARA SON

25 Eylülde G.Antep Özeltip Cezaevinde "havalandırmanın süresinin 1 saat azaltılması" ve mahkumların uymama tavrına karşın 63 kişinin dövülerek hücrelere götürülmesiyle patlak veren gerginlik, cezaevlerini kamuoyunda yoğunlaşan tartışmalarını daha da arttırmıştır. 30 Eylül günü Bursa Cezaevinde 10'u ağır, 60 kişinin yaralanmasıyle sonuçlanan saldırıya 210. siyasi tutuklu ve hükümlü 7 gün süren açlık greviyle yanıt veriyor. İdarenin verdiği sözler üzerine bırakılan açlık grevi, üç gün aradan sonra, savcının "sözlerin tutulmayacağını açıklaması" üzerine süresiz olarak yeniden başlıyordu. Farklı gerekçeleri bahane ederek cezaevi idarelerinin başlattığı saldırılar; Aydın, G.Antep, Ceyhan, Eskişehir, Diyarbakır'da açlık grevlerini gündeme getiriyordu.

Cezaevlerinde son durum; infaz yakmaya yönelik disiplin cezaları, kitlesel sürgünler, onlarca yaralı; "arama" "tünel" bahanesiyle tüm şiddetiyle süren işkence, devlet terörü...

Siyasi iktidarın tavrı: "Devlet gücünü ispâtlayacak, 1 Ağustos Genelgesi Uygulanacak!"

Siyasi tutuklu ve hükümlülerin tavrı: **"Kazanılmış haklarımızı geri almaya yönelik saldırılara teslim olmayacağız! Bedeli ne olursa olsun, TEKTİP giymeyeceğiz! 1 Ağustos Genelgesi uygulanamaz!"**

"...Sorunun kaynağına gelince... "12 Eylül Adaleti"nin özünü tanımlayan ve en yoğun biçimiyle askeri ya da sivil görünümlü özeltip cezaevlerinde uygulanan CEZAEVİ REJİMİDİR. Asker kişi sayma ya da tredman uygulaması olarak tanımlanacak bu rejim. Türk-İslam Sentezi denilen ideolojik ve siyasi kavrayışla içeriklendirilmiş genel olarak rejim muhaliflerinin inanç ve siyasi düşüncelerini hedefleyen rejimdir. Başlangıçta tamamen.keyfi bir uygulama olarak gündeme konulan bu rejim şimdilerde bir yasa gereği olarak tutsakların karşısındadır. Keyfiyet yasalaşmış TÜZÜK ve YÖNETMELİKLER olarak güven ce altına alınmıştır. (C.Üsterci - H.Kutlu. G.Antep Özeltip Cezaevi ....d.a. Sa. 6)

1 Ağustos Genelgesi de incelendiğinde; açık baskı rejiminin doğasından kaynaklanan cezaevi rejiminin; KEYFİYET'in yasalaşması olduğu görülür. Genelgenin teşhir bağlamında; ve cezaevlerinde yaşanan son olaylarının kaynağını görmek anlamında birkaç maddesini almak yetiyor:

A-1— İçgüvenlik personelinin kondisyon ve mücadele güçlerini yüksek tutmak amacıyla hergün görece başlamadan önce beden ve YAKIN MÜCADELE eğitimine tabi tutulmalarına, çalışmalar sırasında Milli Marşlar söyletilerek morallerinin daha da güçlenmesine...

B-1— Tüzüğün 139. mad. hükümlü ve tutuklulara tektip giyme mecburiyeti getirmiş isede-bilahare yapılan açıklamada tutuklulara giydirilmesinin mecburi olmayabileceği belirtildiğinde .... mevzuat değişjkliğine kadar yasal zorunluluk nedeniyle 139. mad. AZAMİ HASSASİYETLE uygulanmasına...

B-2— Ziyaretler, kapalı kurumlarda (15) günde bir ....30-60 dakika .... maddi teması önleyecek ve konuşmalar görevli personel tarafından duyulacak şekilde yaptırılacaktır.

B-10— Disiplin Cezasını Gerektiren Toplu Hareketler

Birden fazla tutuklunun, hükümlünün;

a) açlık grevine başlamaları, b) TEKTİP giymemeleri, c) İdeolojik slogan atmaları, d) İdeolojik marş söylemeleri e) Eğitime katılmamaları, f) Boykot amacıyle ifade vermemeleri, duruşmalara çıkmamaları, ı) İdarece verilen yemeği yememeleri,k) sessiz direnişe geçmeleri m) sayım vermemeleri n) aramalara karşı çıkmaları ... o) toplu dilekçe vermeleri p) toplu olarak havalandırmaya çıkmamaları...

B-11— c) Suç veya disiplin suçu işleyenlere engel olmamak, idareye haber vermemek.

D) Suç unsuru oluşturan her türlü fiili işlemek..

B-12— Gazete ve mecmua ve basılı eserlerde cezaevi disiplinini bozabilecek mahiyette haber yayınlanması halinde bu bölüm kesilerek çıkarıldıktan sonra hükümlü ve tutuklulara verilir...

Hükümlü ve tutuklulara posta ile gönderilen ziyaretçileri tarafından getirilen, paraları karşılığında yönetim aracılığı ile aldırılan veya doğrudan hükümlü ve tutuklularca getirilerek cezaevine sokulmak istenen kitap, dergi, basılı eser içeriye alınmaz...

C-2— Aramalar, kısmi ve genel olmak üzere iki şekilde yapılır. Kısmi aramalar, şüphe, ihbar halinde BASKIN şeklinde kurumun belli bölümlerinde yerine getirilir. Genel aramalar (15) günde bir yapılır. Koğuş boşaltılır. Tutuklu ve hükümlülerin üzeri, cepleri, belgeleri, elle ve dedaktörle aramaya tabi tutulur. Paraları sayılır, ihtiyacı üzerinde para bulundurup, bulundurmadıklarına bakılır... Aramalar gerekirse C.savcısının uygun görüşü alınarak zabıta ile işbirliği yapılabilir ve her türlü güvenlik tedbiri alınarak ifa edilir.

C-4— AÇLIK GREVLERİ: Grev başlangıcında, ileride doğabilecek hadiselerin önlenmesi bakımından, greve başlanılan koğuşta "TİTİZLİKLE" arama yapılacak... Stok yiyecek maddeleri varsa bunlar, muhafaza altına alınacak... Açlık grevinin uzaması halinde sıhhi tedbirler cezaevi içinde alınacak, zorunluluk veya hayati tehlike olmadıkça açlık grevine katılan hükümlü ve tutuklular, hastahaneye kaldırılamayacaktır... Eylemlerini devam ettiren tutuklu ve hükümlülere açlık grevi süresince idarece verilen su ve yemekler dışında grevi uzatıcı bal, şeker, tuz dahil olmak üzere herhangi bir yemek verilmeyecektir...

Cezaevi sorunlarının asıl kaynağı; siyasi iktidarın siyasi tutuklu ve hükümlülerin direnişlerine ve kamuoyunun ilgisine göre ağırlaşan, geri adım atılan ama en küçük fırsatta gündeme sokulan cezaevi rejiminin kendisidir; onu yasalaştıran tüzük ve yönetmeliklerdir. Siyasi iktidar, işkence ve saldırıların sorumlusu olarak birkaç görevliyi gösterip, soruşturma açarak kamuoyu nezdinde sorumluluğunu ve bu gerçeği gizleme çabasındadır.

Bugün cezaevlerinde binlerce siyasi tutuklu ve hükümlüye demokrasi mücadelesinin, insanlık onuru savaşımının bedeli ödettirilmek isteniyor. Halkımız üzerinde işleyen sömürü ve baskı çarkları; cezaevinde fiili işkence ve siyasi kimliği yoketme politikası olarak gündemde tutuluyor.

Siyasi Tutuklu ve Hükümlülerin Kazanılmış Haklarının Gaspına Yönelik **1 Ağustos Genelgesine Hayır!**

YEMEKHANE VE KANTİN KURULLARINDA SÖZ HAKKI!

İTÜ'de 3 Ekim 1988 günü okulların açılmasıyla birlikte yemek ücretlerine zam yapıldı (Öğrenci 400 TL, memur 700 TL, öğretim üyesi ve yüksek lisans öğrencileri 1000 TL, misafirler 1500 TL. oldu). Bunun üzerine İTÜ Ayazağa, Taşkışla, Gümüşsuyu binalarında yemek boykotu yapıldı. Öğretim üyeleri ve memurların pasif olarak yemek yemedikleri görüldü. Bir hafta tüm İTÜ'de öğrenciler aktif boykot y aparken öğretim üyeleri ve memurlar da yemekhaneye gitmediler. Öğretim üyeleri ve memurların y emek yememeleri Rektörü rahatsız etmiş olmalıki soruşturma açma tehdidini savuruyordu. Birinci haftadan sonra sadece Taşkışla'da üç gün daha sürdürülen boykotta yapılan açıklamalarda "Üniversite'de ticari mantığa son!" "Yemekhane ve kantin kurullarında söz hakkı!" "Zamlara hayır, boykota katıl!" gibi sloganlar kullanıldı. 6 Ekim günü rektörle yapılan görüşmede rektör İlhan Kayan boykot bitirilmediği takdirde polis çağıracağını söyleyerek "400 TL'si olan yemek yer, olmayan yemez" diyerek bir "bilim adamı" olarak, oturduğu koltuğa yakışmadığını göstermiş oldu. Boykot eyleminin tam anlamıyla başarıya ulaşmamış olmasında, eylemin daha ikinci gününde reformist anlayışların sürecin bittiğini belirterek eylemi kırması ne kadar etkiliyse, öğrenci hareketindeki kriz de o derece etkiliydi. Kitlenin sürekli bir eylemliliği götürememesi, içinde yaşadığı sübjektif koşulların bir yansıması olduğu gibi, eylem sürecinde öğrenci hareketinin yaşadığı genel kriz üzerine tesbitlerin de doğruluğu gözlemlenebilmiştir.

YEMEK ZAMLARINA PROTESTO!

İ.Ü. Çapa Tıp Fakültesi'nde yemek zamları tepkilere neden oldu. Bunun üzerine öğrenci derneği üyeleri yemek zamlarını kınayan, genel öğrenci sorunları ve taleplere ilişkin olarak anfilerde öğrencilere yönelik konuşmalar yaptılar.

İ.Ü. Merkez Kampüsünde de yemek zamlarına karşı protestolar 19 Ekim 1988 tarihinden bu yana bildiri, afiş, konuşmalarla sürüyor.

İ.Ü. AÇILIŞI

ŞAŞIRMADIK!

3 Ekim 1988 tarihinde İstanbul Üniversitesi'nde yeni öğretim yılının başlaması nedeniyle açılış töreni yapıldı. Törende öğrencileri "temsilen" rektörlük tarafından belirlenen bir öğrenci yaptığı konuşmada; beslenme, barınma, sosyal faaliyetlere idare tarafından izin verilmemesi, eğitimin her geçen gün gerilemesi, paralı hale getirilmesi, vizeler, atılmalar v.b. v.b. sorunlara rağmen "Bize iyi okuma imkanları verdiğiniz çin teşekkür ederiz... Biran önce okulumuzu bitirip ülkenin hizmetine girmek istiyoruz." diyebiliyordu. Böylesi mantıklara, öğrencilerin söz haklarının olmadığı geleneksel açılış törenlerine haklı olarak tepki gösteren İ.Ü.'lü öğrenciler 5 Ekim 1988 tarihinde alternatif açılış düzenlediler. Fakat tepki ne kadar haklı olsa da tepkinin nedenlerini kitlenin de kavrayabilmesi açısında ntepkinin yaşama geçirilişi de önemlidir. Bu daha çok tepkiyi örgütleyebilmek ile ilgilidir.

İ.Ü. alternatif açılışında da gözlenen tepkinin örgütlenmesindeki eksikliklerdir. Bunun yanında tepkinin zamanlaması, içeriği gibi etkenler alternatif açılışın yetersiz kalmasının nedenleridir.

TEKEL'DEKİ ANTİDEMOKRATİK UYGULAMALARA KARŞI KAMUOYUNA AÇIKLAMA

12 Eylül 1980'den bu yana Tekel Genel Müdürlüğünde demokrat yurtseverlere yapılan baskılar tutuklamalara kadar gitti. Neticede bir çok yurtsever devrimci arkadaşlarımız işinden oldu. Memurlar Derneği kapatıldı. Üyeleri soruşturmaya tabi tutuldu. Tekel Memurları Derneği mal ve paralarına el konuldu. Devlet memurları zaten toplu iş sözleşmesinden yoksundu. Bu karanlık dönemin ardından 82 Anayasasıyla KİT'lerin yapısını düzenlemek amacıyla 2929 sayılı yasa ve bu yasayı ortadan kaldırmak için uluslararası tekellere birer robot insan sunmak için 308 ve 233 sayılı Kanun Hükmünde Kararnameler çerçevesinde Türkiye Genelinde tek tip insan yaratılmak istendi. Bu tip insanı yaratmak isteyen oligarşi devlet neticede uluslararası Tekellerin sözcülüğünü yapabilecek, her istediğini yerinegetirebilecekbir sözcüye gereksinim duyuyorlardı. İşte bu çerçevede Tekel'deki uygulamayı sağlamak üzere Süreyya Yücel Özden denilen faşist bir Genel Müdür'le anlaşarak onun yönetiminde bu işi ele aldılar. Tekel isim değiştirdi, KİK oldu, Tuz oldu, Tütün oldu. Müesseselere bölündü, böldü de böldü. Fabrikalar beş yıldızlı otele dönüştürülmek için çalışmalar yapılmaktan da geri kalınmadı. 1932'lerde A.B.D.'nde, o günkü koşullarda "sarı köpek" sözleşmesini bugün oligarşi kaleme aldı. Bu onursuz sözleşme çerçevesinde memurlar onursuzlaştırıldı, kişilikleri yok edildi, bütün hakları elinden alındı. Sözüm ona eskiden demokratım deyip, devrimcilik üstüne toz kondurmayanlar, bu antidemokratik çerçevede oligarşiye ve onun dalkavuklarına boyun eğip, kendisinden, geçmiş için özür dileyip, bu antidemokratik ve insan haklarına aykırı sözleşmeye imza koydular. Kendilerine sorulduğunda, sözkonusu sözleşmeyi enflasyon nedeniyle biraz fazla ücret alabilmek için imzaladıklarını söylüyorlar. Sözleşmeye baktığımızda işveren sözleşmeli personeli işi olduğu zaman çalıştırır, işi bitince çalıştırmaz. Sözleşmeli personel de hiçbir hak iddia edemez. Mahkeme veya herhangi bir adli mercie de baş vuramayacağını açıkca beyan eder. İşte bundan böyle düşüncelerini inkâr ettiler. Kişiliklerinden taviz verdiler. Ekonomik çıkarlarını her şeyin üstünde tuttular. Bunlara karşı devrimci duyarlı insanların çok uyanık olmaları gerekmektedir. Tekel Genel Müdürlüğünü, Müesseselere böldüren uluslararası tekellerin sözcüsü S.Yücel Özden, bu müesseselerin başlarına kendisi gibi faşist birer müdür getirip, orada demokrat yurtseverlere baskı yapılmasını emrediyor. Ama onurlu insanlar ne onun emrine ne de onun dalkavuklarına boyun eğmediler ve eğmeyecekleri de bilinmeli.

"Tekel Genel Müdürlüğünde Destekleme hizmet ücretini dahi, müessese müdürlerine; 1.000.000 TL., sekreterlerine 500.000 TL., Şef ve kısım amirlerine 290.000 TL., memurlara 190.000 TL. verilirken, aynı işi yapan başka memurlara bir kuruş bile verilmiyor. İşte burjuva sosyal adaleti. İşte halkların özgürlüğü, işte çalışma barışı dedikleri, masum insanların emeğine, alınterine gözdikenler TV'sinden, Radyosundan, basınından da bu cilveli, cilveli olduğu kadar kan kokan sözleri de tereddüt etmeden söyleyip duruyorlar."

Hiç bir baskı politikası bizleri yıldıramaz. Tekel'deki antidemokratik ve onur kırıcı sözleşmeye HAYIR diyoruz.

TEKEL'DEN BİR GRUP MEMUR

ŞİŞLİ KÜLTÜR MERKEZİ KAPATILDI

Uzun süreden bu yana Şişli halkının da katılımıyla çeşitli sosyal ve kültürel etkinliklerde bulunan Şişli Kültür Merkezi (Ş.K.M.) dernek kitapları içerisinde haklarında toplatılma kararı bulunan 4 kitap bulunduğu gerekçesi ile 90 gün süreyle kapatıldı. Ş.K.M. tarafından yapılan bir basın açıklaması ile bu durum kınanırken;

"Bu uygulamaların amacı bizce açıktır.
Amaç demokratik örgütlenmeleri işlevsiz kılmaktır.
Amaç depolitizasyonu baskı ve yıldırma yöntemiyle kalıcılaştırmaktır.
Amaç düşünmeyi, hak aramayı engellemektir.
Amaç emperyalist ve gerici bir kültüre karşı alternatif bir kültürün yaygınlaşmasını engellemektir.
Tüm bunlar bize yabancı değildir.Kültür lafını duyunca tabancasını çeken Hitler'in propaganda bakanının tavrından farklı değildir." görüşüne yer verildi.

Tutuklu Yakınlarının TBMM Direnişi "Devlet güvencesinde GÖZALTI"

31 Ekim 1988 günü 70 kadar tutuklu yakını 1 Ağustos genelgesinin kaldırılması ve cezaevlerindeki baskıların sona erdirilmesi için TBMM'ye Adalet Bakanıyla görüşme talebiyle gittiler.

Bakanın tutuklu yakınlarıyla görüşmeyi kabul etmemesi üzerine 6 saat meclisten çıkmayan aileler, bu saatten sonra dağılmaya karar verdiler. Aileler yetkililer tarafından gözaltına alınmayacakları güvencesi verilmesine rağmen, meclis binasından 100 metre ilerde sivil polisler aralarında 10'dan fazla kadının da bulunduğu 30 kişiyi zorla polis araçlarına bindirerek gözaltına aldılar.

* Devletin yetkilileri yalan söylüyor.
* Cezaevlerinde tutuklulara dışarda da AİLELERE baskı ve işkence sürmektedir.
* Siyasal iktidarın iki yüzlü politikaları bir kere daha iflas etmiştir.
* TUTUKLU YAKINLARI' nın haklı mücadelelerini destekliyoruz.

Herşeye rağmen MÜCADELE DEVAM EDİYOR.

demokrat arkadaş

İFÖD Genel Kurulu

İ.Ü. İktisat Fakültesi Öğrenci Derneği iki yılı aşkın bir süredir, tüzel kişilik kazanma çabalarını sürdürüyor. Sayısız engellemeyle karşılaşan İFÖD diğer dernekler gibi YÖK'ün örgütlenme hakkını gaspeden 59. maddesine takıldı. İdare mahkemesine açtığı davayı kazanan İFÖD'e buna rağmen Rektörlük izni olmadığı gerekçesiyle kapatma istemiyle dava açıldı. Kapatma davası halen sürüyor.

Özerk demokratik üniversite mücadelesinde gücü oranında yer alan İFÖD biri Van'da M.Şirin Tekin'in öldürülmesi üzerine diğeri de ATILMALARA karşı iki bildiri yayınlamış. Çeşitli seminer çalışmaları yürütmüştür.

İFÖD ayrıca geçtiğimiz dönem 14 Nisan sonrasında Bağımsızlık Demokrasi ve Gençlik adı altında miting düzenlemek üzere başvuru yapmış ancak başvurusu valilikce reddedilmiştir.

İFÖD 1. Olağan Genel Kurulu 11.11.1988 tarihinde İ.Ü. İktisat Fakültesindeki Okuma Salonunda yapılacaktır.

NASIL SİYASET YAPMALI veya SİYASET TEORİSİNE GİRİŞ İLKELERİ

Ne istiyoruz, nasıl yapacağız sorusunun cevabı burada aranmaya başlanmalıdır. Siyaset, yönetimle ilgili hususların toplamı olduğuna göre; sorularımızı nasıl bir yönetim istiyoruz ve bunu elde etmenin yolları nelerdir şeklinde açabiliriz. Hemen anlaşılabileceği gibi, bir bütün olarak siyaset teorisinden sözedeceksek, bunun birçok teorinin özümlenmesinden hareketle kurulabileceği açıktır. Bir tarih teorisi, devlet teorisi, emperyalizm ve faşizm teorisi olmadan, genel bir siyaset teorisi oluşturulamaz.

Emperyalizmi kağıttan bir kaplan, devleti de işbirlikçilerin basit bir aracı olarak görürseniz yapacağınız farklı olacak, yok emperyalizmi zayıf noktalarını saklayan birçok dişi ve pençesi olan bir kaplan, devleti de kendi tarihi ve özgünlüğü olan bir kurum olarak görürseniz yapacağınız yine farklı olacaktır. İhtimal sayısı sonsuza yakındır.

Demek ki siyaset teorisi hem kapsayıcı olmalı hem de değişikliklere açık bir esneklik taşımalıdır. Emperyalizm teorisinde var diye emperyalistler arası pazar mücadelesinin illa savaşa yol açacağını, veya emperyalizm gericidir diye tarımın kapitalistleşmeyeceğini ileri sürenlerin nasıl siyaset yapacaklarını bir düşünün. Bu yazıda bunları incelemeyeceğiz. Ele alacağımız konu, birçok alt teorinin özümsenmesinden sonra siyasetin nasıl yapılacağıdır.

Yönetimi elde edecek bir güç haline gelmek isten iyorsa işe insanların düşüncesini ve kalbini kazanmakla başlamak gerek. Görüşleriniz, yaklaşımlarınız programınız daha iyi ise hem bunun propagandasını yapmalı, hem de bunu gerçekleştirmenin yollarını anlatmalısınız. Bu ideolojik mücadeledir. Yeteri kadar insanı kazanmadan, onları inandırmadan ve ümitlerini kamçılamadan, siyasi mücadelede başarı elde etmek ham hayaldir. Burada siyaset teorisinin önemli unsurları olan iletişim ve propaganda sorunları öne çıkmaktadır. Bunun bir ilerisinde örgütlenme alt teorisi vardır. Taraftarlarınızı nasıl biraraya getirecek, nasıl seferber edeceksiniz. Bunlarla birlikte kadro ve kitle çalışmalarında izleyeceğiniz ağırlıkların belirlenmesi ve hepsiyle birarada genel siyasi çizginizin netleşmesi gerekir. Siyaset bir bütündür ve bunların bir tekinin ihmali bile yenilgiyi kesinleştirir. Ne ki işin özü, hasımlarınızın veya sizin belinizi kıracak olan; her tarihi dönemde, o döneme denk düşecek siyasi çizginin tesbitidir.

Kitle mücadelesi yükselirken geride kalıp, sonra bunun telaşı içinde, kitlelerin geriye çekildiği bir sırada ileri atılırsanız acı yenilgiler kaçınılmazdır. Tarih, bize bunun en sık yapılan hatalardan biri olduğunu göstermektedir. (Bu konuda çok tipik örnekler vardır. Spartakistlerin yenilmesinden sonra Hamburg ayaklanmasından tutun da, İran'da devrim dalgası iktidarı mollaların kucağına bıraktıktan sonra Halkın Mücahitlerinin ileri atılıp perişan olmalarına kadar sayısız olayda bunu görebilirsiniz.) Zamanlama yalnız sübjektif koşulların hesaba katılmasıyla yapılamaz. İç ve dış durumların tümünü gözönüne almayan zamanlama kötü zamanlamadır. Objektif koşulların da hesaplanması gerekir. Kimileri "emperyalizm çağında her yerde ve her zaman politik devrimin koşulları vardır o halde politik ve sosyal devrim yapılabilir" gibi büyük bir yanılgı içerisinde bulunmaktadırlar. Yanılgının özü şudur. Politik devrimin koşullarının olması otomatikman bunun yapılabileceği anlamına gelmez. Emperyalizmin ve yerli işbirlikçilerinin baskı ve sömürüsü altında bir ülkede, onlardan kurtulmak; bağımsız, demokratik ve emekçi bir rejim kurmak için yeterli neden vardır. Bunlar herkesin gözünde meşru taleplerdir. Ancak, politik devrimin esas gücü olması gereken kitlelerin, hiç değilse bir kısmı yukarıdaki taleplere sahip olsalar da, her tarihi dönemde politik devrime katılmak isteyecekleri söylenemez. Objektif ve sübjektif koşullar konjonktürden bağımsız, soyut şeyler değildir. Tarihin de med ve cezir dalgaları vardır. Yükselen dalgayla birlikte ileriye gitmek mümkündür. Çekilen dalgaya karşı yüzmek ise tüketir. Dalga çekilirken yapılacak şey, güç toplamaktır.

Güç toplamak hem nicelik olarak artmak, hem de mevcut niceliklere nitelik katmaktır. Bu sürekli bir iletişim ve propaganda anlamına gelir ki, hangi kanalları kullanacağınız, öncelik vereceğiniz veya geliştireceğiniz önemli ölçüde sahip olduğunuz stratejiye bağlıdır. Strateji ise kısa ve uzun vadeli hedefleriniz arasındaki bağları kuran yaklaşımlarınızın hem özü, hem de toplamıdır.

Görüldüğü gibi en basit bir propaganda, bir demokratik çalışma bile rastgele yapılırsa pek anlamsız olabilir. Siyaset toplumun karmaşıklığı oranında çetrefilleşen bir iştir ve sorunları çözmek sürekli karar almayı, birşeyler kazanmak için birşeyleri feda etmeyi, rakipleri ve müttefikleri tanımayı, zararlı olanları nötralize etmeyi —hatta yerine göre kimilerini kazanmayı— ve benzeri faaliyetlerde bulunmayı gerektirir.

Bu kadar girişten sonra, işe strateji kavramıyla başlamak gerekir. Strateji nedir? Strateji sizi iyi tanımlanmış hedeflerinize ulaştıracak yoldur. Stratejiniz yoksa yıllarca mücadele edebilirsiniz ama hiçbir sonuca ulaşamazsınız. Ama belli ara hedefleri elde edip nihai sonuca ulaşacak pozisyonları yaratabilirseniz, başarı imkanı gelişir. Strateji herşeyden önce gücünüzü kritik alanlarda yoğunlaştırmanızı, emek ve zamanınızı en iyi şekilde kullanmanızı sağlar. Ayrıca sürekli olarak karşılaşılan beklenmedik durumlarda kararalma süreci için bir referans çerçevesi teşkil eder. Bunun da ötesinde strateji taktiklerin belirlenmesi açısından da önemlidir. Kısaca stratejisi olmayan başarılı olamaz.

Taktikler ise mücadelenin herhangi bir aşamasında önümüzdeki somut durumu çözmeye yarayan etkinlik tarzlarıdır, günlük sorunları aşmanın araçlarıdır. Askerlik sanatının ne kadar çok taktiği varsa politikanın da vardır. Hasmı yanıltma, onu fuzuli sorunlarla uğraştırma, bunaltma, baskı uygulama, grev, grev tehdidi, boykot, lokavt, ambargo, basın kampanyası, altını oyma, karalama, iftira, ifşa etme, seçim, seçime çağırma, seçimle tehdit, güç kullanmakla tehdit, ittifak kurma, ittifak bozma, hasmın manevralarını daraltma, övme, yardım verme, yardımı kesme, nifak sokmak, sansür, tartışma, tartışmaya davet, miting, gösteri, vs. Bunların sayısı pek çoktur. Herşey yerine göre silah olabilir. Bunların bütünlüksel uygulamaları bir stratejik çerçeveye ihtiyaç gösterir. Ayrıca unutulmamalıkı silahlar bazen taktik, ba-

zen de stratejik amaçlarla kullanılabilir.

Bir siyasi hareketin de, öncelikle temel yönelimlerini belirleyen "ana stratejisi" olmalıdır. Bundan sonra daha alt düzeyde stratejiler belirlenebilir. Örnek vermek gerekirse... Diyelim ki seçimle iktidara gelmek istiyorsunuz. Bu ana stratejinizdir. Daha sonra alt hedefler konur. İlk seçimlerde ses duyurmak, ikincisinde muhalefet olmak, üçüncüsünde ise iktidara oynamak gibi. Bu belirlendikten sonra kırsal kesimde çalışma stratejisi, kentler ve belediyelerle ilgili stratejiler, işçiler arasında çalışmaya ilişkin strateji gibi. Sonra bunun taktikleri ve öncelik sıraları belirlenir. Bir başka örnek... diyelim ki stratejinizi halkın kendi iktidar organlarını geliştirmesi ve böylece ikili bir iktidar sürecinden geçildikten sonra bunun halkın lehine tekleştirilmesi üzerine kurdunuz. O zaman önce bu konunun propagandasının yapılması, örneklerin oluşması, sonraki aşamada yaygınlaşması ve nihayet alternatif olarak güçlenmesi ara aşamalarına göre taktikler geliştirilmesi gerekir. Ardından, hem bu ara hedefler için mücadele edilirken, hem de ileri aşamalarda, bu organların emperyalizmin ve yerli gerici sınıfların amansız saldırılarından korunmasının tedbirlerini almanız gerekir. Bu arada değişik halk kesimleri arasındaki çalışmalarınız için öncelikler sırası ve stratejileriniz olmalı. Örneğin, metal işçileri tekstilden daha büyük ağırlığa sahip olmalıdır veya orman köyleriyle tarım işçileri orta köylülüğün katmanlarından daha önemlidir, vb. Gerçi bunların önem ve öncelikleri bölgeler arasında da değişecektir. Bu öncelik sıraları taktiklerin belirlenebilmesi açısından da çok önemlidir.

Ne var ki ana strateji, ara stratejiler ve taktikler konusunu çok mekanik tarzda ele almaktan, bu eylem şunun ara stratejisidir, öteki de 19. No'lu taktiktir gibi aklı daraltıcı kalıplar kullanmaktan kaçınmak gerekir.

İletişim ve propaganda anlayışlarınız da stratejinize göre belirlenecektir. Propaganda için mevcut iletişim organlarının gündemine mi girmeye çalışacaksınız yoksa kendi organlarınızı mı kuracaksınız veya geleneksel kanalların dışında yeni yollar mı arayacaksınız. Kitle iletişimi büyük ölçüde egemen sınıfların denetiminde ve onların politikaları doğrultusunda çarpıtmalar yürütüldüğüne göre kendi kanallarınızı kurmanız bir noktada kaçınılmaz olacaktır. Ama o taktirde dahi sorunlarınız bitmemektedir (bitmeyenler teknik sorunlar değildir.) İlk aşamada burjuvazinin yalan bombardımanına karşı yalnız doğruyu söylemekle başarı şansı olup olmadığını düşünmek gerekir. Bir doğru, doğru olduğu için ne kadar güçlü olursa olsun yüz yalanın yaratığı etkiyi bertaraf edemez. O halde propagandayı mahalli düzeydeki çalışmalara bırakıp, bu çalışmaları bilgi ve propaganda malzemesiyle mi destekleyeceksiniz. Veya bilgiyi doğrudan halka mı ileteceksiniz yoksa toplumda seçtiğiniz kesimleri bilgilendirip onlar vasıtasıyla mı yansıtıp yayacaksınız veya her ikisini mi kullanacaksınız. Yoksa hem bunları yapıp hem başka yollar mı kullanacaksınız. Son tahlilde en önemli propaganda yapılan işler olacaktır. Halkın katılımıyla yapılan her önemli eylem, bugün, tüm çarpıtmalara rağmen kitlelerin bilincine kazınmış durumdadır —ki 15-16 Haziran'dan Fatsa'ya kadar birçok olay sayılabilir. İyi pratikler iyi propagandadır ama yeterli değildir. Yoğun karşı propagandayı etkisizleştirecek, anlamsızlaştıracak bir iletişim stratejisi geliştirmek gerekir.

Emperyalizmi kağıttan bir kaplan, devletide işbirlikcilerin basit bir aracı olarak görürseniz yapacağınız farklı olacak, yok emperyalizmi zayıf noktalarını saklayan bir çok dişi ve pençesi olan bir kaplan, devleti de kendi tarihi ve özgürlüğü olan bir kurum olarak görürseniz yapacağınız yine farklı olacaktır.

Unutulmasın ki emperyalizmin ve yerli gerici sınıfların geniş bir tarihi deney hazineleri vardır ki bunun içine devlet imkanlarını kullanmaktan cami bombalamaya kadar birçok şey girmektedir. Seçilmiş kişileri eğitmek, imkan sağlamak, yardım vermek, taraftarların moralini yükseltmek, dedikodu çıkarmak bunların kullandığı yöntemlerin sadece bazılarıdır. Bu durum sizin iletişim konusunda daha fazla düşünmenizi gerektirir. Propagandanızı hangi kesimler üzerinde yoğunlaştıracaksınız. Sağcı kitle üzerinde propagandayı şansa bırakıp ileriye açık kesimlere mi öncelik vereceksiniz, yoksa üretici kesimlere mi yöneleceksiniz. aydınlara hitap etmek için farklı organlarınız olacak mı vs. vs. Sonra hangi aracı kullandığınız fevkalade önemlidir. En doğru mesaj bile yanlış bir araçla verirseniz etkisi sıfıra yakındır. Bunlar deneyle sabit olmuş hususlardır. Görüldüğü gibi politika yapmak kolay iş değildir ama özellikle emperyalizmin gizli işgali altındaki bir azgelişmiş ülkede büsbütün zordur. Daha ilk aşamada yüzlerce çetrefil sorunla karşılaşılacaktır. Ama bunların hepsi aşılabilir, yeter ki titizlik, akıl ve sebat gösterilsin.

Burada değinilmeden geçilmemesi gereken husus ittifaklarla ilgili yaklaşımdır. Bu hem taktik hem de stratejik bir sorundur. Stratejik bir sorundur çünkü tüm çalışmalarınızda, potansiyel müttefiklerinizi mümkün olduğunca hırpalamamak, onlarla belli uzlaşma alanları yaratmanız gerekir. (Hatta, hiç ihmal edilmemesi gereken bir çalışma karşı saflardaki bazı unsurları tarafsızlaştırmak veya tarafınıza çekmektir) İttifaklar yapmadan başarılmış hiçbir büyük iş yoktur tarihte. Ne var ki her koşulda her ne pahasına olursa olsun ittifak yapalım demek olmaz. Bu teslimiyeti bile getirebilir. Büyük ittifaklar için büyük objektif koşulların yarattığı ortamlar değerlendirilmelidir. Taktik alanda ise daha az veya daha büyük esneklikler mümkündür. Bunlar duruma göre değerlendirilecek şeylerdir.

İttifaklar için de objektif koşullar gerekir: Ya ortak bir tehdidi savmak, ya da ortak bir çıkarı elde etmek. Siyasi ittifaklara taraf olanlar büyük kitleler olabileceği gibi, küçük gruplar da olabilir. Devrimcilerin sorunu genelde işçiler ile emperyalizme ve faşizme karşı olan tüm unsurları birleştirmek, tüm emekçileri ve yurtseverleri işçilerin programı öncülüğünde seferber etmektir. Bunlar emperyalizme ve faşizme karşı olan tüm halkın ortak objektif istekleridir. Ancak iş pratiğe gelince, somutta tüm halk değil, öncelikle halkın içindeki ileri unsurların işbirliği gündeme gelecektir. Bunlar örgütlü veya örgütsüz olabilirler. Ne olursa olsun bu kesimlerin ortak mücadelesini yaratmak gerekir. Halk kesimlerinin ittifakı için objektif temelin olması hepsinin hele de her zaman aynı tarzda davranacağı anlamına gelmez. Dikkat edilmesi gereken husus özellikle çeşitli kesimlere birden hitap eden ortak noktaların üzerine gitmektir. Emperyalizme karşı birarada mücadele ederken küçük üreticinin mülkiyet tutumunu veya aydınların çekimser karakterini baş mesele yapmanın anlamı yoktur. İkinci husus ise birlikte mücadele eden diğer gruplar üzerinde hegemonya tesis etmeye kalkmamaktır. Bu ters sonuç verir. Doğru olan, ikna, destek, dostluk, ikaz süreçlerini işletmektir. Hegamonya ancak sosyalizmin inşasına geçildikten sonra, emekçilerin iktidarına ve yeni rejime düşman olan unsurlar üzerinde kurulmalıdır. Kalışma tarzı anlayışlarıyla doğrudan ilgilidir. Ayrıca demokratik kitle çalışması ile doğrudan siyasi çalışmaya verilecek ağırlıkların tesbitiyle ilgilidir. Türkiye'de ve dünyada bu alanda olumlu-olumsuz çok büyük bir deney birikimi vardır. Lafı çok fazla uzatmadan bu deneylerden çıkan bazı hususları özetleyelim.

İlk husus aşırı merkeziyetçi, hiyerarşik, çok kademeli ve tersine salkım tipi örgütlenmelerin başarısızlığıdır. Bu tür örgütlenmeler kuruluş içi demokrasiyi zaafa uğratmakta, bürokratlaşmayı ve memur zihniyetiyle çalışmayı teşvik etmekte ve kişisel insiyatif kullanmayı asgariye indirmektedir. Halbuki bunlar özellikle pratik çalışmada ölüm ve kalım arasındaki farktır. Kuruluş içi demokrasinin olmaması katılımı azaltmakta, insanları talimat bekleyip rapor veren birer memur haline getirmektedir. Keza kuruluşun çok kademeli ve salkım tarzı yapılanması işleyiş ve kararalmayı yavaşlatmakla, hakim sınıfların şiddet kullandığı durumlarda darbe yemeyi kolaylaştırmaktadır. Ayrıca yerel çalışmalar yerli yersiz müdahele bekler halde, dejenere olmaktadır. Burada, yukarıdan aşağı mı, aşağıdan yukarı mı tartışması her zaman pek anlamlı değildir. Şöyle ki çok sayıdaki yerel politik çalışma zaten varsa bunların faaliyetlerinin yukarıdan aşağı koordine edilmesi, yönlendirilmesi doğaldır. Ama yerel örgütlenmeler yoksa yukarıdan aşağı yerel dinamik yaratmaya çalışmak, yukarıdan aşağı örgütlenmeden farklı birşeydir.

En doğru mesaj bile yanlış bir araçla verilirse etkisi sıfıra yakındır. Bunlar deneyle sabit olmuş hususlardır. Görüldüğü gibi politika yapmak kolay iş değildir ama özellikle emperyalizmin gizli işgali altındaki bir azgelişmiş ülkede büsbütün zordur.

Devrimcilerin sorunu genelde işçiler ile emperyalizme ve faşizme karşı olan tüm unsurları birleştirmek, tüm emekçileri ve yurtseverleri işçilerin programı öncülüğünde seferber etmektir. Bunlar emperyalizme ve faşizme karşı olan tüm halkın ortak objektif istekleridir. Ancak iş pratiğe gelince, somutta tüm halk değil, öncelikle halkın içindeki ileri unsurların işbirliği gündeme gelecektir.

dı ki bu durumda bile geniş muhalif kesimleri, belli bir esneklik içinde eritmek veya kazanmak önemlidir.

İttifak için objektif koşulların olması ittifakların gerçekleşeceği anlamına gelmez. Herhangi bir şey için OBJEKTİF KOŞULLARIN VARLIĞI BAŞARI ŞANSINI MÜMKÜN KILAR, BAŞARIYI DEĞİL. İttifak, gerektiği zaman özenle korunması gereken bir şeydir. Her ittifak taviz de gerektirir ama hiçbir ittifak **"her ne pahasına olursa olsun"** yapılmamalıdır.

Bütün bu sorunların üstesinden gelinebilir- şayet bir siyasi hareket uygun örgütlenmeyi başarabilirse. Örgütlenme hem pratik bir sorundur, hem de titizlikle uyulması gereken ilkeleri vardır. Halkın iktidarını savunan bir siyasi hareket hem çalışan kitlelerin hem de öncü unsurların örgütlenmesini ayrı ayrı ama bir bütünlük içerisinde düşünmelidir. Ama örgütlenme kesinlikle "ana strateji" çerçevesinde yapılması gereken bir iştir, ça-

Bu zorluklar ve sorunlar çerçevesinde yerel çalışmaların genel koordinasyonunun yapıldığı çok kademeli olmayan örgütlenmelerin daha uygun olduğu anlaşılmaktadır. Yerel çalışma birimleri kendi demokrasilerini kurmalı, bunlar arasında öne çıkan unsurlar bölgesel ve ulusal çapta koordinasyonu sağlamalıdırlar. Keza bütün çalışmalar arasında öncelikleri belirleyen, kaynak aktaran, propaganda işlerini ayarlayan, yerel çalışmalara destek ileten bir merkezi oluşumun da demokratik olarak kurulması gerekmektedir. Hiç kuşkusuz ki burasının asıl önemli görevi siyasi çizgiyi her gün değişen koşullara göre hayata geçirecek canlılığı göstermektedir. Kendinden beklenen basireti gösteremeyen görevlilerin ise değiştirilmesi esastır. Herşeyden önemlisi hesap isteme ve hesap verme sisteminin kurulmasıdır. HİÇBİR ÇAĞDAŞ KURUM HESAP VERME KORKUSU TAŞIMAYAN YÖNETİCİNİN TASARRUFLARINA RIZA GÖS-

deye dayalı bir tercihi gerekli kılar. Baskı ve zor veya bu anlama gelebilecek herşey, bunu ortadan kaldırır. Bizler böyle bir zoru ve baskıyı kabul edemeyiz ve savunamayız. Bizler yalnızca, karşı-devrime uygulanacak "devrimci zor"u kabul eder, savunur ve uygularız.

Bizlerin insanları ve emekçi sınıfları örgütlemek istem ve çabası, yalnızca bizler açısından sözkonusu olan tek yönlü bir "istem ve çaba" değildir veya böyle olması halinde başarıya ulaşabilmesi mümkün değildir. Bizlerin "örgütlemek istem ve çabaları", emekçi sınıfların "örgütlenmek istem ve çabaları" ile bütünleşmelidir. Bu bütünleşme sağlanabildiği ölçüdedir ki, bu uğraşın bir anlamı olur. İnsanlar ve emekçi sınıflar devrimci sınıf mücadelesi içerisinde bu "örgütlenmek istemi"ni duyarlar ve bunun gerekli kıldığı "çaba"ya girişirler. Öte yandan bizlerin amacı da, bir yönüyle böyle bir "istem'-'in duyulmasını ve bu doğrultuda "çaba'-'ya girişilmesini yaratmaktır. Bunu yaratmak ve görmek, bu olayın can alıcı noktasıdır. Bu, iç dinamizmin yaratılmasıdır. Bu Nasrettin Hoca'nın anlatılan o güzelim öyküsünün aksine "göl"e çalınan mayanın tutmasının güçlü, harika ve mutluluk verici bir belirtisidir.

Bizlerin gönüllülük temelinde böyle bir birlikteliği sağlama anlayışımız, faşist zor yoluyla yukarıdan aşağıya sağlanan "örgütlenme" veya devrimci saflarda yüzeyselliğin, aceleciliğin, kitlelere güvensizliğin ve özünde Marksist-Leninist devrim teorisinin reddiyesinin ifadesi olan "tepeden inmeci" küçük burjuva örgütlenme anlayışlarının tam tersidir. Bu, emekçi sınıfların mücadelesinin, güçlü bir iç dinamizm temelinde, önü alınamaz ve engellenemez bir coşkun ırmak şeklinde veya aşağıdan yukarıya püsküren bir volkan gibi yükselmesinin yaratılmasının ifadesidir. Böyle bir temel üzerinde yürütülecek veya böyle bir olgu ile bütünleşecek "örgütleme" çabaları, bire bin veren bir tohum gibi bir daha yok edilmemecesine emekçi sınıflar içerisinde, emekçi sınıfların aklında, yüreğinde ve derinliklerinde kök salar.

Bizlerin gönüllü birliktelikten yana olmamızın en güzel ifadesi, kendisini, isteyenin bu örgütlenmelerden istediği zaman ayrılabilmesinde de gösterir. Bizler hiçbir kimseyi, kişinin istemine ve iradesine rağmen zorla bu örgütlenmelerde tutmaya devam edemeyiz. Bu anlama gelebilecek şu veya bu yolu savunamayız. İnsanların ve emekçi sınıfların, kendiliğinden veya devrimci örgütlenmelere katılarak örgütlenmelerinin bir nedeni vardır. Bu neden ortadan kalktığında, kişi ve emekçi sınıflar ortadan kalktığını düşündüklerinde veya birlikte olmanın koşulları yok olduğunda isteyen istediği zaman ayrılır. Bu hak, tartışmasız her zaman vardır. Bunun içindir ki şu veya bu gerekçeyle bu örgütlenmelerden veya örgütlenmelerin birinden ayrılan veya ayrılmak isteyen kişiye gönül konulmaz. Darılınmaz, kızılmaz, tavır alınmaz veya düşman muamelesi gösterilmez. Nesnel olarak bu tavırları hakedecek bir durum yokken bu tavırları göstermek, en basit ifade ile duygusallıktır. Çocukluktur. Devrimci örgütlenmelerdeki birliktelikleri zorla veya herşeye rağmen sağlanması ve devam ettirilmesi gereken birliktelikler olarak görmektir. Bu devrimci bir anlayış değildir. "Davadan döneni vurun" anlayışının bize ait olmadığını bilmek gerekir...

Bizlerin olması gereken böyle bir anlayışı kabul etmemiz ve bu anlayışla hem örgütlenme hem de örgütleme çalışmalarını yürütmemiz, bu devrimci örgütlenmelerin "Mevlana Tekkesi"ne dönmelerine izin vermemiz anlamına gelmiyor. Her örgütlenmenin bir amacı, programı ve ilkesi vardır. Ciddiyeti vardır. Bu örgütlenmelerde yeralanlar amacı, programı ve ilkeleri gözden ırak tutmadan ve bunları çiğnetmeden, kişilerin bu örgütlenmelere katılmalarına, bu örgütlerde kalmalarına veya bu örgütlerden çıkarılmalarına karar verme hakkına sahiptirler. Katılmanın, kalmanın, çıkarılmanın ve ayrılmanın "ayağa düşmesi"ne ve "dön dön" oyununa dönüşmesine izin vermemek örgütlenmelerinin anlamını korumak, sahip olduğu misyonu yerine getirmek ve devam ettirmek hakkına sahiptirler. kimse bunun aksini iddia edemez. Burada önemli olan, bu hakkı kullanırken nesnel olabilmek, çok açık olması gereken ilke, kural, anlayış ve değer yargılarına göre hareket edebilmektir.

Bizler ilke olarak, "mücadele içinde yer almak" isteyen, "mücadelenin gereklerini yerine getirebilecek her sınıf ve yaştan" (1) insanın, mücadeleye katılmak kutsal hakkının olduğunu bilir ve kabul ederiz. Çünkü devrimci sınıf mücadelesi gençlerin, kadınların, aydınların vb... her yaştan, yediden yetmişe tüm emekçi sınıflardan insanların kendi öz mücadeleleridir. Bizler buna mutlak bir biçimde inanırız. Bunun bilincinde olarak davranırız. Mevcut burjuva toplumunda bu kavgaya katılması gereken her insanı, bu kavgaya katmak isteriz. Bu insanlardan gelen "katılmak istemi"ni geri çeviremeyiz.

Bizler devrimci sınıf mücadelesine katılması gereken veya katılmak isteyen her insanın önünde, kesinlikle, bir engel oluşturamayız. Aksine, bu katılımı hızlandırmanın ve kitleselleştirmenin bütün yol ve yöntemlerini kullanırız. Bizler, ellerimize ince ve sık bir elek alıp, devrimci mücadeleye katılmak isteyen insanları bu elekten geçirmek gibi bir rola soyunamayız. Soyunsak bile bunun teorik dayanağı, madden ise olanağı yoktur. Devrimci sınıf mücadelesi, mücadeleye katılmak isteyen insanların yüzüne bazı zaman kapılarının kapatıldığı b azı zaman açıldığı, dolayısı ile nedeni ne olursa olsun ve kim tarafından savunulursa savunulsun, bir keyfiyetin sözkonusu olduğu özel mülkiyete tapulu bir eve benzetilemez. Devrimci sınıf mücadelesine katılmak "...bir bilinç, kararlılık ve fedakarlık işidir." (2) Amaç bu bilinci, kararlılığı ve fedakarlığı milyonların aklında, yüreğinde, benliğinde ve davranışlarında yaratmak olmalıdır. Milyonların önüne dikilen her türlü engeli aşan, dağıtan, parçalayan ve o dayanılmaz-karşı konulmaz akıntısı ile sürükleyip götüren coşkun bir ırmağa dönüştürmeyi başarmak olmalıdır.

Bizler mevcut burjuva toplumun, yüzyılların katmerleşerek getirdiği geleneklerin, alışkanlıkların, anlayışların, idealist yaklaşımların, kör ve dinsel inançların vb... oluşturduğu devsel birikimi de kullanarak, kendi toplumsal koşullarında tüm insanlarda "uygun" kişilikler, ilişkiler, düşünme ve davranış biçimleri oluşturmaya çalıştığını ve oluşturduğunu biliriz. Mevcut burjuva toplumunda, verili koşullarda feodal, lümpen, küçük burjuva ve burjuva kişilikli insanlar çoğunluktadır. Bu kişiliklerin dışına taşıp demokrat, ilerici, yurtsever ve devrimci birer kişilik sahibi olabilmeyi başaranlar, süreç içerisinde çoğalmaya devam etselerde, verili toplumsal koşullarda azınlıktadır. Bu görünüm şaşırtıcı olmamalıdır. Aksine çok doğal görülmelidir.

Bizler mevcut burjuva toplumun "yaratısı" olan bu yoz ve kendi doğalarına, emekçi sınıflardan olanlar açısından kendi sınıfsal kökenlerine aykırı birer kişiliğe sahip insanları değiştirmek ve insanlığın gerçek-zorunlu kurtuluşunu sağlamak amacındayız. Bu ise insanları bir bütün olarak ele almakla ve mevcut köhne burjuva toplumunu değiştirme sürecinde etken (değiştirici) birer varlık konumuna sokarak, toplumun değişim sürecinde değiştirmeye çalışmakla mümkündür. Böyle bir ele alışla, insanın kendisini hem de içinde yaşadığı çevreyi-toplumu değiştirmesi mümkündür. "Yalnızca ihtilalci pratik süreç içinde insan hem kendini hem de çevresini değiştirir." (3) Marks "Ortamın değiştirilmesi ile insan eyleminin çakışması, ancak devrimcileştiren pratik olarak kavranabilir ve ussal bir biçimde anlaşılabilir." (4) (v.y.a.) der.

Bu devrimcileştiren pratik içerisinde insanların kendilerinin değişimi, tıpkı değiştirmeye çalıştıkları çevre ve toplum gibi kolay, birden ve çok kısa sürede olmaz. Yalın ve düz bir çizgi izlemez. Kendini şu veya bu oranda veya tamamen değiştirmeyi başaranlar, yarı yolda yerinde saymaya başlayanlar, kısa veya uzun bir süre yalpalayanlar, geriye dönenler vb... vb... olur. Yeni ve devrimci bir kişiliğe has özelliklerin kazanılması, eski kişiliğe has özelliklerin aşılmasıdır. Eski ve yeni kişilik arasında bıçakla kesilmiş gibi kesin bir hat veya aşılması zor bir Çin duvarı yoktur. DİYALEKTİK BİR DEĞİŞİM VE YAŞANAN SÜREÇ SÖZKONUSUDUR. Eski kişilik, kişilerin özgün özelliklerinin, iradelerinin veya daha başka nedenlerin sonucu olarak, yeni kişiliğe yönelimin sözkonusu olduğu andan sonrada, azalan oranda veya kalıntı düzeyinde de olsa varolmaya devam eder. Bundan dolayıdır ki, yeni kişiliğe yönelimden eskiye dönüş, yani restorasyon her adımda fark edilse de, o kadar çok zor değildir. Dahası, dikkat edilmezse ve uygunelverişli ortamı da bulunursa, kişinin kendisinin çok "doğal" bulduğ ubir yaşam ve süreç içerisinde sessiz sedasız gerçekleşiverir. Burada sözkonusu olan kişidir ve dolayısıyle bu süreçte, devrim sonrası bir toplumda aynı restorasyon süreci sözkonusu olduğunda gözlenen-gözlenmesi beklenilen şu veya bu düzeye ulaşmış karşıt güçler arasındaki çatışmada sözkonusu değildir.

Genellikle, kişideki bu restorasyon pek kavranamamaktadır. Sanılmaktadır ki, kişi kendini nasıl tanımlarsa öyle olur. Yani kişilerin kendilerini "devrimci", "sosyalist", "komünist" vb... diye tanımlamalarıyla, gerçekten öyle olunduğu genel kabul görür. Bu anlayış, kesinlikle yadsınmalıdır. Bu bakış açısı, kesinlikle mahkum edilmelidir. Bu idealizmdir. Böyle bir bakış açısı, insanın kendi içinde eski ile yeni kişiliği arasında sürekli bir savaş sürdürdüğü ve sürdürmesi gerektiği gerçeğini gözardı ettirir. İnsanın uyanıklılığını yokeder. Olumsuz ve atılması gereken eski kişiliğe has özelliklerin varlığını ve kalıcılığını meşrulaştırır. Geriye dönüşün kapısını kapamak yerine, bilmeden sürekli açık tutar. Lenin "...insanın kendine, bir şeyim demesi başka, öyle olması daha başkadır." (5) ve "Biz bir kişiyi onun kendisi hakkında söylediğine ya da düşündüğüne göre değil, eylemlerine göre yargılarız." (6) diyor. Doğru bakış açısı budur.

Çift yönlü, yani insanların hem kendilerini hem de içinde yaşadıkları toplumsal koşulları değiştirmeye çalıştıkları ihtilalci pratik içinde bizler, yukarıda açmaya çalıştığımız gibi, bu süreci yaşayan ve bu süreci yaşamasını istediğimiz emekçi sınıflardan insanları, çok çeşitli biçimlerdeki uygun devrimci örgütlenmelerde biraraya getirmeye çalışırız.

Bizler doğru bir anlayış olarak, devrimci sınıf mücadelesine katılan tüm insanları istihdam ederken, gözönünde bulunduracağımız tek şey "...GÖREVİN GEREKLERİ VE SEÇİLECEK KİŞİNİN, SEÇİLECEĞİ YERE UYGUNLUĞU OLMALIDIR." (7) (Aslen Y. Rosev'a ait olan bu sözlere Lenin'de aynen katılmaktadır.) Her görev ve bu görevleri yerine getirecek her örgütlenme, bu görevleri yerine getirecek ve bu örgütlenmelerde yer alacak insan sorununu gündeme getirir. Bu ise, doğr ubir istihdam politikasını gerektirir. Ancak bu, yukarıda, devrimci sınıf mücadelesine katılma isteminin sözkonusu olduğu anda açtığımız ve yadsıdığımız anlamda, insanların mücadeleye katılım istem ve çabalarına ket vurma anlamında bir eleme değildir. İkisi, birbirinden çok farklı şeylerdir. İlki, insanı kazanmayı ve insanın kendisini aşmasını reddeder, birilerine bu konuda haksız bir tasarruf hakkını tanır. İkincisi, o insanı en uygun şekilde istihdam etmeyi ve bu anlamda o insana, kendisini geliştirebileceği ve en verimli olabileceği en uygun koşulları sunmayı ifade eder. İlk ne kadar olmaması gerekense, ikincisi de o kadar olması gerekendir.

Bu istihdam politikasını hayata geçirirken doğru bir bakış açısına sahip olmak, devrimci sınıf mücadelesinin gelişim seviyesinden ve devrimci hareketin örgütlenme düzeyinden kopuk düşünmek ve olayı idealize etmemek kaydıyla, ince eleyip sık dokumak ve kılı kırk yarıcı olmak, o insanlar, devrimci sınıf mücadelesi ve devrimci örgütlenmeler açısından mutlaka gereklidir. Bu istihdam politikasının olması gereken biçimiyle hayata geçirilemediği yer ve zamanda, bu üçlü bu yanlış istihdam politikasından zarar görür.

Hiç şüphesiz insanlar bal kavanozu değildir ve çok basit bir yöntemle nasıl olduklarını anlayamayız. Öte yandan bizler, hiç şüphesiz, bilgi ve deneyimlerimize bağlı olarak iyi birer insan sarrafıyızdır veya öyle olmalıyızdır. Çünkü bizler her an insanlarla içiçeyiz, tüm uğraşımız insana yönelik ve insanları ilgilendiriyor. Bizler genel olarak tüm devrimci örgütlenmeler, ama özel olarak kadro örgütlenmelerine ve devrimci sınıf mücadeleinde devrimci otoriteyi, iradeyi temsil eden ve emekçi halklarımızın devrimci özünü simgeleyen siyasi örgütlenmeye insan istihdam ederken çok dikkatli olmaya ve nesnel davranmaya çalışırız. Subjektivizm, o insanlara, devrimci sınıf mücadelesine ve devrimci örgütlenmelere büyük zarar verir...

Bizler özü itibariyle, buraya kadar çok kısa ve bazı yönleriyle özetlediğimiz anlayış temelinde devrimci mücadeleyi yürütüp-yönlendirmeye ve hem örgütlenmeye hem de emekçi sınıfları örgütlemeye devam etmeliyiz...

Mehmet Erdal
Aydın

(1) Adnan Bostancıoğlu/Türkiye Sorunları/Sayı-2
(2) a.g.y.
(3) Biyografi-syf.95
(4) Karl Marx/Feuerbach Üzerine Tezler-3-
(5) Lenin/Bir Adım İleri İki Adım Geri-syf. 265
(6) Lenin/Materyalizm ve Ampirio Kritisizm/Cilt 2-syf.39
(7) Lenin/Bir Adım İleri İki Adım Geri-syf. 145

SAVUNMADAN

"DEVRİMCİ YOL GERÇEĞİ"

1. DEVRİMCİLER, FAŞİZME KARŞI MÜCADELEYİ GERÇEK DEMOKRASİ İÇİN MÜCADELENİN BİR PARÇASI SAYARLAR

Faşizm hakkında doğru ve tutarlı bir görüş ve değerlendirmeye sahip olmanın faşizme karşı mücadelede daha etkili ve kalıcı sonuçlar alınabilmesi için gerekli olduğu çok açıktır. Devrimciler de faşizm konusunda, faşizmin ne olduğu ve ülkenin somutunda nasıl şekillendiği üzerinde doğru çözümlemeler ve görüşler geliştirmiş; bu görüşler ışığında anti-faşist mücadeleyi sürdürmeye çalışmışlardır.

Faşizm, emperyalizm çağının bir olgusudur.

Tekelci burjuvazinin ekonomideki tekelini politikada ve devlet yönetiminde gerçekleştirme şekillerinden biri olarak tarih sahnesine çıkmıştır. Faşizm, burjuvazinin tekelleştikten sonragericileşmesive devleti daha doğrudan şekillerle kendi sınıf çıkarlarının (tekelci burjuvazinin) bir aracı olarak kullanmak istemelerinin ve bunu becerebilme olanaklarına sahip olabilmelerinin, böyle bir olanağı tekelci burjuvaziye sunan tarihsel toplumsal koşulların sonucu olarak emperyalizmle birlikte, daha doğrusu emperyalizmin bir türevi olarak oluşmuştur.

Bu nedenle faşizm, hiçbir zaman emperyalizmden soyutlanarak ele alınamayacak bir konudur. Faşizm olayının temelindeki merkezde tekelci burjuvazi yatar. İşte bu emperyalizm ve tekelci burjuvazinin faşizm olgusunun merkezinde bulunması durumu, faşizmi, diğer baskıcı doğrudan zor yöntemleriyle yöneten yönetim şekillerinden (devlet şekillerinden) ayıran temel ölçüt olmaktadır. Yani açık zora dayalı (esas olarak açık zora dayalı) yönetim yöntemleriyle idare edilen bütün devlet şekillerine faşizm denmemesi; açık zora dayalı yönetim yöntemlerini uygulayan devletin hangi sınıf veya sınıf fraksiyonlarının elinde olduğuna bakılması ayırdedici olmaktadır. Faşizmde devlet, burjuvazinin bütününün değil; küçük bir azınlığının, en zengin, tekelleşmiş olan en bağnaz ve gerici kesiminin elindedir.

(...)

Kapitalizmin geliştiği ve emperyalist bir aşamaya yöneldiği Almanya'daki tekelci burjuvazi ile, yeni sömürge bir ülkede yabancı tekellerin bir uzantısı ve bunlarla bütünleşerek gelişebilmiş tekelci burjuvazi arasındaki fark ne kadar belirginse, bu ülkelerde faşizmin ortaya çıkış biçimlerinde ve uygulamasındaki farklılıklar da o kadar belgirgindir. Birinin güçlülüğü ve emperyalist amaçları için devleti ve bütün ulusu savaş düzenine sokmak azmi ve bunun için açık baskı ve zor yöntemlerini uygulamak gücü ve yeteneğine karşı, diğerinin güçsüzlüğü yanı sıra bağımsız emperyalist amaçlar peşinde (paylaşım savaşları gibi) koşturamayacak (çünkü kendisi zaten ekonomik yönden yabancı emperyalist tekellerin ülke içindeki bir uzantısıdır.) bir tekelci burjuvazi olması, hem devleti kendi sınıf çıkarları için doğrudan bir araç olarak kullanmada; hem de bu iş için doğrudan zor ve terör yöntemlerinin seçilip uygulanmasından ve bunların devlet içinde kurumlaştırılmasında farklılıklar yaratmaktadır.

Faşizmin ortaya çıkışında siyasal koşullardaki farlılıklarda çok önemlidir. Almanya ve İtalya gibi ülkelerde burjuvazi burjuva demokrasilerini yıkarak faşizme ulaşıyorken; bizim gibi ülkelerde burjuva demokrasilerini henüz gerçekleştirebilmiş bir devlet şekli de değildir. Sınıf mücadelelerinin bir bileşkesi olarak oluşabilmiş burjuva demokrasileri yeni sömürge ülkelerin verili sosyo-ekonomik koşullarında elde edilebilmiş bir sonuç değildir. Ve emperyalizmin girişiyle de bu süreç çarpıtılmış, sürecin burjuva demokrasisine doğru gelişip, kurumlaşması engellenmiştir. Buralar, burjuvazi ve iktidarı paylaştığı müttefiklerinin burjuva demokrasilerinden gelen demokratik ögelerle açık zor ögelerinin içiçe geçtiği ve birarada kullanıldığı yönetim yöntemleriyle egemenliklerini sürdürdükleri demokratik hak ve özgürlüklerin son derece sınırlı olduğu var olanların da sık sık olur olmaz vesilelerle rafa kaldırıldığı ne burjuva demokrasisi ne de Almanya, İtalya örneğinde gördüğümüz türden faşizm diyebileceğimiz bir devlet şekliyle yönetilen ülkelerdir.

Bu tür ülkelerde hakim sınıflar ittifakı çelişen çıkarlarından dolayı (sömürüyü paylaşmak temelinde) ellerindeki devleti ittifak içindeki güçlerin herbirini eşit şekilde memnun edecek tarzda kullanma olanağına sahip değillerdir. Hakim sınıfların en irilerinin toplanmış olduğu çelişkili bir ittifak olan oligarşinin içinde devletin kendi çıkarlarına göre kullanılamadığı şikayetleri hiç bitmez. Oligarşinin her kesimi bu bakımdan diğerleriyle bir çekişme içindedir.

Bu çekişmeler, doğrudan zor yöntemleri için devletin kullanılmasında yavaşlamalar ve duraksamalar şeklinde boşluklar doğurmaktadır. İşte bu duraklama ve boşluk dönemlerinde yönetimde demokratik ögelerin daha görünür ve ön planda olduğu açık baskı ve zor ögelerinin kullanılmasının yavaşladığı, ikinci planda kaldığı dönemler yaşanmaktadır. Bu dönemlerin varlığı ve bunların burjuva demokrasilerine çağrışımlar yaptırması, yanılmalara ve yüzeysel değerlendirmelerle bunlara burjuva demokrasisi denmesine yol açmaktadır.

Oysa bu dönemlerde dahi (yani oligarşinin devlet iktidarını iç çelişkilerinden dolayı istediğince etkin kullanamadığı dönemler) sistemde demokratik hak ve özgürlükler öylesine güdüktür ve var olanların fiilen kullanılabilmesi öylesine zor ve tehlikelidir ki bunları kullanmaya kalkanların başına bu dönemlerde dahi burjuva demokrasilerinde asla düşünülemeyecek olmadık belalar yağar.

Düşünce ve örgütlenme özgürlüğü yoktur. Siyasal partiler demokrasinin vazgeçilmez unsurları olarak anayasalara yazılır ama belirli düşüncelerin örgütlenip partileşebilmesi ceza kanunlarına konulmuş maddelerle yasaklanmıştır. Polis baskısı dayak ve işkence devam eder. 141-142. maddeler (ki bunlar faşist İtalya'dan alınmıştır) gibi maddeler burjuva demokrasilerinde düşünülemez. Bu maddelerdeki cezalar da batı demokrasilerinde herkese dehşet verecek derecede artırılmıştır. İlk alındıklarında bu maddelerdeki cazalar aylarla ifade edilen miktarlardayken sonra arttırıla arttırıla bugün 15 yıla kadar çıkartılmıştır.

Hakim sınıflar böyle bir devletle açık baskı ve zor yöntemlerinin esas, baskının dolaylı ve üstü örtülmüş şeklinin değil doğrudan baskıcı olan politik düzene burjuva demokrasisi denemeyeceği açıktır. Böyle bir politik dönem içinde hakim sınıflar ittifakında tekelci burjuvazinin emperyalizmle girdiği ilişkiler sonucu ve kapitalizmin buna bağlı çarpık da olsa gelişmesi iktidarı eliyle uygulanan baskı ve zor yöntemleri de faşist bir karakter kazanmıştır. Çünkü faşizm yukarıda söylediğimiz gibi emperyalizm ve tekelci burjuvaziyle ayrı düşünülemez; bunlardan kopartılamaz bir olgudur.

(...)

İşte, ülkemizde faşizm olgusunun yukarıda değindiğimiz özelliklerinden dolayı Almanya ve İtalya gibi ülkelerdeki faşizmden farklılıklarını gözönünde bulunduran devrimciler buna sömürge tipi faşizm demektedirler.

Emperyalist Almanya'da tekelci burjuvazinin en gerici en şoven en emperyalist kesimlerinin açık terörcü diktatörlüğü, faşist partinin aşağıdan yurayı kitle desteğini de peşine takarak burjuva demokrasisini yıkıp iktidar olmasıyla kurulmuşken Türkiye'de böyle bir durum olmamıştır. Tekelci burjuvazi, burjuva demokrasisi olmayan mevcut devleti açık terörcü diktatörlüğü için kullanabilme olanaklarına sahip olabilmiştir. Yani ülkemizde aşağıdan yukarıya kitle desteğine sahip faşist bir partinin eylemiyle kurulmuyor bu terörcü diktatörlük; yukarıdan aşağıya mevcut devlet aygıtı kullanılarak uygulanabiliyor. Burada mevcut devlet aygıtının içine bu terörcü diktatörlügün gerçekleştirilmesinde kullanılmak üzere emperyalizmden ithal ekstra aparatlar da katıldığını hemen ekleyelim. Bunlar; kontrgerilla gibi. Kontrgerillaya bağlı sivil faşist milisler ve sivil faşist bir siyasi parti gibi; ve gizli servislerde, poliste ve ordu içinde Amerikalılarla yapılmış gizli ikili anlaşmalar ve işbirlikleri gereği çeşitli adlarla ve çeşitli işlevler yüklenerek oluşturulmuş diğer örgütlenmelerdir.

Sömürge tipi faşizmde tekelci burjuvazi diktatörlüğünü devlet iktidarını oligarşi içinde en etkin ve belirleyici durumda olduğu için; ve faşist baskılar bu sınıfın damgasını taşıdığı için tekelci burjuvazinin diktatörlüğünden söz ediyoruz. İki farklı dönemde iki farklı şekilde uygulanmaktadır. Bir dönemde (yukarıda işaret ettiğimiz oligarşi içi çelişkilerden ve tekelci burjuvazinin emperyalist ülkelerdekine oranla güçsüzlüğünden ve devlet iktidarını müttefikleriyle paylaşmak zorunluluğundan kaynaklanan duraksamalar ve boşluklardan dolayı) baskı ve zor yöntemlerine açık ve doğrudan değil gizlenmiş olarak uygulandığı ve sınırlı da olsa demokratik hak ve özgürlüklerin şekilen var olduğu dönemler; diğeri de herhangi bir gizlenmeye gerek duyulmadan baskı ve zor yöntemlerinin açıktan uygulandığı "açık faşizm" dönemleri.) Bu açık faşizm dönemleri; 12 Mart dönemi ve 12 Eylül darbesi dönemleridir.

FAŞİZMLE MÜCADELEDE İKİLİ GÖREV

Sömürge tipi faşizmin bu iki farklı dönemi iki farklı uygulanışı faşizme karşı mücadeleyi de, bu mücadelede yerine getirilecek görevleri de farklılaştırmaktadır.

Faşizme karşı mücadelede başarının ilk koşulunun mücadele edilecek olanın doğru tahlili ne olduğunun anlaşılıp kavranabilmesi ve tanımlanabilmesi olduğunu bilen devrimciler, ülkemiz somutunda faşizmin yukarıda özetlediğimiz tarzda anlaşılıp kavranması durumunda etkili bir anti-faşist mücadele yürütülebileceğini söylemişler ve vurgulamışlardır.

Bu durumda faşizme karşı mücadele görevleri ve hedefleri de farklılaşmakta, çeşitlenmektedir.

Önce mücadele edilecek faşizmin sömürge tipi bir faşizm olmasından dolayı farklılıklar çıkmaktadır.

Avrupa'da faşizme karşı mücadelede temel hedef, burjuva demokrasilerini yıkıp açık terörcü bir diktatörlük kurmaya çalışan faşizmi durdurmak hedefidir. Yani burjuva demokrasilerini faşizmin yıkmasını engellemek, bu demokrasilere saldıran faşizmle savaşarak korumak, kurtarmak eylemidir, anti-faşist mücadelenin esası ve temeli.

(...)

Türkiye'de faşizme karşı mücadelenin esası Avrupa'daki gibi olmaz. Çünkü, Türkiye'de burjuva demokrasisi zaten elde edilebilmiş değildir. Faşizm yukarıdan aşağı bir tarzda mevcut devlet içinde kurumlaşarak yerleşmekte ve uygulanmaktadır. Buradan, faşizme karşı mücadelenin esasının, Avrupa'daki gibi mevcut demokrasilerin faşist karşı devrime karşı korunması değil; Avrupa'daki gibi demokrasilerin gerçekleşebilmesi için, toplumdaki demokratikleşmenin üst yapıda böyle bir politik düzen gerçekleştirebilecek düzeye yükseltmek hedefine yönelmiş bir demokratik devrim sürecini tanımlamayı esas alan bir mücadeley bağlı kılınması gerektiği ortaya çıkmaktadır.

Yani anti-faşist mücadele, toplumun demokratik devrimini tamamlama mücadelesinin içinde, bu mücadelenin politik alanını dolduran en önemli (temel ve belirleyici önemde) sorunu olarak ortaya çıkmaktadır. Avrupa'yla kıyasla söylenecek olursa, faşizme karşı mücadele demokrasiyi koruma değil, demokrasiyi elde etme mücadelesi olmak zorundadır.

Ülkemizde faşizmin yenilip demokrasinin kurulabilmesi, emperyalizmle bütünleşmiş tekelci burjuvaziyi iktidardan uzaklaştıracak bir politik mücadelenin başarıya ulaşmasıyla mümkündür.

Ancak bu yolla tekelci burjuvazinin elinden devlet iktidarına sahip olanın sağlamış olduğu yukarıdan aşağı faşizm uygulama olanakları alınabilir. Emperyalizmle bütünleşmiş tekelci burjuvalar devlet iktidarını kullanabilme olanaklarına sahip oldukça faşizm tehlikesi de hep olacaktır. Bu sebeple de faşizme karşı geçici değil kalıcı başarılar elde edilebilmesi, tekelci burjuvaların devlet iktidarından geçici değil geri dönmeyecekleri bir şekilde kovulmalarını sağlayabilecek bir politik mücadelenin başarıya ulaşmasına bağlıdır.

Böyle bir politik mücadelenin de halkın demokratik iktidarını hedefleyecek ve gerçekleştirecek bir iktidar mücadelesi olacağı açıktır. Ve yine ancak halkın demokratik iktidarıyla faşizmi uygulayan tekelci burjuvalar sadece devlet iktidarından uzaklaştırılmakla kalmaz onların politik güçlerinin ve iktidarlarının kaynağı olan ekonomik güç ve iktidarlarına da son verilir; böylece gerçek demokratik ilişkilerin ekonomik temeli sağlanabilir.

İşte sömürge tipi faşizm koşullarında anti-faşist mücadelenin Avrupa ülkelerindeki anti-faşist mücadeleden temelde farkı, bu mücadelenin Avrupa demokratik iktidarını hedefleyen ve gerçek demokrasinin koşullarını ve temellerini yaratacak demokratikleşme aşamasına toplumu yükseltecek olan (diğer bir deyişle demokratik devrim sürecini tamamlayacak olan) bir mücadeleye bağlı olmak zorunluluğudur.

İşte bu zorunluluk, ülkemizde faşizme karşı mücadelede anti-faşistlere ikili bir görev yüklemektedir. Bir, anti-faşist mücadeleyi halkın demokratik iktidarı için mücadeleye bağlı olarak ve onun bir gereği olarak sömürülmesi görevi; ve iki, sömürge tipi faşizmin açık uygulanma dönemlerine geçişini engelleme görevlerini de ancak birinci göreve bağlı olarak yapabildikleri takdirde başarılı olabilirler. İkili bir direnişle emperyalizmi ve tekelci burjuvaziyi açık faşizm uygulamalarından caydırabilirler, geriletebilirler.

Ülkemizde yukarıda söylediğimiz özelliklerinden dolayı anti-faşist mücadele hiçbir zaman açık faşizmi engellemek göreviyle sınırlı olamaz. Ancak faşizme karşı mücadeleyi sadece bu ikincu görevle sınırlı bir mücadele olarak görüp onaylayanlar da çok olmuştur. Böylesi anlayışlar, ülkemizde faşizm olgusunun gerçeğini, sınıfsal özünü ve dayanaklarını doğru değerlendirememek ve kavrayamamaktan kaynaklanmaktadır.

Ve bunlar bu eksik ve yanlış kavrayışlardan dolayı açık faşizmi engellemek samimi isteklerine rağmen çoğu kere açık faşizm yanlısı güçlerin politikalarını daha kolayca uygulayabilecekleri koşulların oluşmasına katkıda bulunacak tutumlar içinde olmuşlardır. Bu tavrın en yaygın ve bilineni de "Aman, provakasyona gelmeyelim cunta gelir!" şeklinde özetlenebilecek olanıdır. Bunlar açık faşizme geçişi engellemek için bu "provakasyona gelmeyelim!" mantığı ile faşist terör ve katliamları dahi protesto etmekten geri durmamışlardır çoğu kere. Binlerce öğrencinin, 5-10 tane silahlı faşiste okullarını terk etmelerini de sırf "olay çıkmasın ve böylece darbe yapmak isteyenler vesile bulamasınlar" gerekçesiyle önerebilmişlerdir. Sessiz ve pasif kalmanın açık faşizme geçişi engelleyebilecek en iyi yol olduğunu sanmışlar böylece de faşist terör politikalarını uygulayanları cesaretlendirmişlerdir. Onların bu tutumlarının açık faşizmi engellemekten ne kadar uzak olduğu, sadece faşist terörün döktüğü kanın ve cüretini çoğalttığı bugün artık anlaşılmış olmalıdır. Açık faşizmi engellemek işi, faşizme direnmemekle olmaz. Nitekim olmamıştır da.

Faşist Parti ve Faşist Terör Çetelerinin İşlevi

Ülkemizde faşizmin ne olduğunu ve faşizme karşı mücadele görevlerini eksik kavrayan bazı anlayışlarda faşist partinin (MHP'nin) işlevleri hakkında yanlış değerlendirmeler yaparak bu partiye Avrupa'da iktidara gelmiş faşist partilerinkine benzer işlevler yüklemişlerdir. Böyle olunca faşizmi de bu partiyle özdeşleştirmiş faşizme karşı mücadeleyi bu partinin iktidarının engellenmesi olarak algılamışlardır.

Oysa durum farklıdır. Evet, bu bir faşist partidir ve iktidara gelip devleti Almanya ve İtalya'da olduğu gibi faşistleştirmek amacındadır. Ve ideoloji olarak da bu faşist hareketlerin ideolojisini kopya etmekte propagandasını da aynı yöntemlerle hatta aynı sloganlarla yapmaktadır. Zaten bu partiyi doğuran faşist hareketin oluşması da tarih olarak Avrupa'da faşizmin iktidarda olduğu yıllardan başlamaktadır. Şoven bir milliyetçiliğin ırkçılık temelinde Turancılık şeklinde ideoloji olarak seçildiği Nazilerin herşeylerinin taklit edildiği ve bunlarla sıkı bağlantılar da kurularak oluşturulmuş bir harekettir. II. Dünya Savaşı yıllarında bu Alman faşizmi özentisi taklit hareketin Alman fa-

şizminin savaşta başlangıçta kazandığı askeri üstünlük ve prestijinin de etkisiyle Türkiye'yi Almanya'nın savaşa sokmak için propaganda yapmaktan başka ciddi bir politik eylemi olmamıştır. Savaşın son yıllarında hükümet bunlara bir darbe vurmuş ve dağıtmıştır. Sonra 60'lı yıllara gelindiğinde aynı ideolojik motiflerle bunlar bir parti olarak örgütlenmişlerdir.

(...)

Bu partinin anti-komünizmi silahlı ve terörcü bir anti-komünizm olarak örgütlenmiştir. Faşist demagojileriyle örgütleyebildikleri gençleri, komando adını da açıktan kullanarak komünist dedikleri insanları vurup öldürmeyi ülkü edinmiş ve şartlandırılıp askeri eğitimden de geçirilmiş sivil törer ve cinayet şebekeleri olarak kullanmışlardır.

Emperyalizme karşı uyanışın ve sol düşüncelerin gelişmesini bastırmakta: işçilerin, gençlerin ekonomik-demokratik hak ve istekleri için uyanışı ve hak aramalarını ezmek bastırmakta başvurulan doğrudan şiddetin uygulayıcıları olarak eğitilip kullanılmışlardır. Faşist parti bu işlevlerini doğrudan devlete bağlı olarak Polis, MİT, Kontr-gerilla ve diğer gizli servislerle bağlantılı bir şekilde ve devlet himayesinde gerçekleştirmiştir.

(...)

Bu, bugün apaçık bir hale gelmiştir. Tabii ki bunların faşist bir parti olmaktan kaynaklanan faşizme kitle tabanı yaratmak işlevleri de olmaktaydı. Ancak bu işlevler birinci işlevlerine oranla tali ve önemsiz kalmaktadır. Asıl siyasi işlevi, bağımsız bir faşist bir parti olmak değil, terör ve iç savaş politikalarına bağımlı bir araç olmak işlevidir.

(...)

İşte bu nedenle, sivil faşist çetelerin saldırıları ve cinayetlerine direnmek ve de faşist partinin terörüne direnmek anlamında daha fazla bir anlama sahipti. Çünkü bu saldırılar daha kapsamlı ve yukarıdan aşağıya uygulanan faşizmi terör ve iç savaş politikalarının bir parçası ve aracıydı. Bu yolla bu politikaların esas sahipleri (yani emperyalizm'e tekelci burjuvazi) MHP'yi ve çevresinde örgütlenmiş sivil faşist hareketi iktidara getirmeyi değil; onları düpedüz basit bir araç olarak kullanıp açık faşizme geçişi sağlayacak koşulları yaratmayı; halkı terörle sindirip demokrasi isteklerinden vazgeçebileceği bir can korkusuna sürükleyebilmeyi amaçlamaktaydı.

Devrimciler Faşizme Karşı Neler Yaptılar

Faşizm konusundaki bu tespit ve çözümlemeler ışığında devrimciler anti-faşist mücadelede üzerlerine düşeni yapmaya çalıştılar. 12 Eylül öncesinde yaşanan faşist terör ve saldırılar karşısında devrimcilerin yaptıkları özetle söylenecek olursa:

Devrimciler yaşanan olayların ne olduğu ve nereden kaynaklandığını doğru anlayabilmek için önce öğrenmeye ve siyasi gerçeklerin doğru çözümlemesini yapmaya çalıştılar. Kavrayabildikleri ve açıklayabildikleri siyasi gerçekleri halka anlatıp açıklamaya, böylece halkın siyasi gerçeklerin ne olduğu konusunda aydınlanıp bilinçlenmesini sağlamaya çalıştılar. Bu çerçevede faşizm, ülkemiz somutunda ne olduğu ve faşist terör ve saldırıların temelinde neyin yattığı ve bunların hangi güçlerin politikaları olduğunu, neyi elde etmeye çalıştıklarını teşhir etmeye uğraştılar.

(...)

Devrimciler, emperyalizm ve tekelci burjuvazinin mevcut demokratik hak ve özgürlükleri budama ve kullanılamaz hale getirme amacıyla yürüttüğü her türlü baskı ve sindirme politikalarıyla faşist terör uygulamalarına karşı, halkın her kesimini demokratik hak ve özgürlüklerine sahip çıkmaya; faşizme karşı demokrasi istemeye çağırdılar.

İşçilerin fabrikalarda, madenlerde yürüttükleri hak arama mücadelelerine destek olundu, grev ve direnişlerine omuz verildi.

Devrimciler, gençlerin akademik-demokratik hak arama uğraşlarına destek vermişler, faşist cinayet ve saldırılar karşısında can güvenliği ve öğrenim hakkı için yürüttükleri mücadelede yanlarında olmuşlardır.

Devrimciler, bulundukları her yerde faşist saldırganların terörüne karşı çıkılarak direnilmesini savundular. Bulundukları her yerde faşist çetelerin silahlı saldırılarına göğüs germeye, bunları defetmeye çalıştılar.

Direniş Komiteleri

Devrimciler, halkın içinden gelen faşist teröre direnme eğilimlerini ve bu eğilimlerin yaratmış olduğu örgütlenmeleri incelediler. Ve bunlardan öğrenerek faşizme karşı bütün halkın biraraya gelebileceği örgütlenme önerileri haline getirmeye çalıştılar. Direniş Komiteleri konusunda devrimcilerin yapmaya çalıştıkları buna bir örnektir. Devrimciler bu komitelerin, sadece saldırıları defetmekle sınırlı geçici örgütlenmeler olarak değil; bunların aynı zamanda, her görüşten halkın kendi sorunlarını çözmekte kullanılabileceği birer dayanışma ve demokrasi yuvaları olabilecek kalıcı örgütlenmeler olarak da düşünülmesini ve ele alınmasını önermişlerdir.

Bu, devrimcilerin faşizme karşı mücadeleyi halkı kendi iktidarını sağlama mücadelesiyle birlikte almalarının bir sonucudur. Faşizmin her türlü demokratik hak ve özgürlükleri yok eden; ve halkı, köleleştirmeye, korkan itaat eden, hak aramayan, boyun eğen, sindirilmiş bir kalabalığa çevirmeye çalışan politikaları ve saldırıları karşısında devrimcilerin Direniş Komiteleri konusundaki görüş ve önerilerinin; demokrasiyi, halkın faşizme direnişi içinde besleyip büyütmek; ve halka gerçek demokrasinin, kendi hakkında doğrudan kendinin karar vermesinin güzellilerini göstermek gibi bir anlama geldiği de çok açıktır.

Devrimcilerin Direniş Komitelerine Bakışı

Devrimler ve devrimci mücadeleler halk kitlelerinin eyleminin sonucudur. Ve kitlelerin eylemiyle yükselirler. Kitlelerin eyleme geçmediği veya geçirilemediği koşullarda bir devrim mümkün olmayacağı gibi devrimci bir mücadelenin gelişmesi de mümkün olamaz.

Kitleler de ancak belirli koşulların var olması halinde ve ancak kavrayıp uygulayabilecekleri mücadele şekilleri ve örgütleriyle eyleme kalkışırlar. Kitlelerin yabancı oldukları, alışık olmadıkları, hayat ve pratik içinden çıkarılmamış ve pratik tarafından sınanmamış ama tasarlanmış bir takım mücadele şekilleri ve örgütlenme şekilleri ne kadar mükemmel tasarlanmış olursa olsunlar; ne kadar dahi bir kafanın ürünü olurlarsa olsunlar eğer bunlar kitlelerce kavranıp kullanılmayacaksa ve kullanılmıyorsa bunların devrim mücadelesinde zihin antremanından başka bir anlamı ve değeri olamaz.

Devrimciler bunu bildikleri için kitlelerin alışık olduğu ve kullanageldiği mücadele şekillerini hiçbir zaman küçümsemezler, küçümsemek bir yana aksine bunlara saygılı davranır ve bunlardan öğrenmeye çalışırlar. Genellikle sınama-yanılma yöntemleriyle ve el yordamıyla; zorunluluklar karşısında ve zorunluluğun bir gereği olarak ortaya çıkmış olan mücadele ve savunma şekillerini dikkatle incelerler. Kitlelerin kullandığı kendiliğinden ortaya çıkmış mücadele ve örgüt şekillerini çözümlerler. Bunların içinde geçici olan (istisna olan)la, kalıcı (istikrarlı) olan yönleri ve unsurları ayırdeder; kalıcı olan yön ve unsurlar üzerinde durarak bunları geliştirmeye ve halkın mücadelesine en çok yarar sağlayacak şekillere yükseltmeye uğraşırlar. Bu mücadele şekilleri içinde yanlış olan zararlı olan mücadeleye ve savunmaya gerekli olmayan fazlalık ve ağırlık yaratan, gelişmeye engel olabilecek olan yönler ve unsurlar varsa bunları belirleyip ayıklamaya çalışırlar. Devrimciler bir yandan bu mücadele şekillerini basit, kolay kavranır ve kitlelerce kolay uygulanabilir bir hale getirmeye çalışırken, diğer yandan bunların içine halk için yararlı olacak yeni yön ve unsurlar katmaya da, bunların içeriklerini daha belirli ve anlamlı bir hale getirmeye de çaba sarfederler. Bunları halkın mücadelesinin başarısı ve devrimin gelişmesi için yaparlar.

Direniş Komiteleri de devrimcilerin zihninde teşekkül etmiş, tasarlanmış ve böylece önerilmiş mücadele şekilleri veya şemaları değildir. Bunlar hayat içinde, pratik olarak kitlelerin sınama yanılma yoluyla buldukları ve şekillendirip olgunlaştırmaya çalıştıkları savunma örgütlenmeleridir. Ve bunlar henüz belirli bir şekle kavuşabilmiş, oturmuş ve istikrar kazanabilmiş organizasyonlar haline de gelmemişti.

(...)

Direniş Komiteleri genel isimiyle anılan kitlelerin savunma organizasyonlarına devrimciler yukarda belirttiğim anlayışla yaklaşmışlardır. Bunların, faşizme karşı mücadeleye kitleleri katılımını sağlayacak mücadele ve örgüt şekilleri olma potansiyelini içerip içermediklerini araştırıp incelemeye çalışmışlardır. Bu maksatla Direniş Komiteleri üzerine düşünmüş, yazmışlar; faşizme karşı mücadele fikrinin yaygınlaşıp yerleşmesi için bunları geliştirmeye çaba sarfetmişlerdir. Halkın faşizme teslim olmaması, direnmesi için bu direnişin iyi ve olumlu örneklerini ve dolayısıyla Direniş Komiteleri'ni savunmuşlardır.

Direniş Komiteleri üzerine özetle: Bu tür örgütlenmelerin mümkün olan en geniş kitleyi faşizme karşı direnişe sokabilmesi için geniş tutulmasını; demokrat olmasını; faşistlerin dışında her siyasi görüşten halkı bünyesine alabilmesini istemişler. Bu savunma örgütlerinin saldırıların püskürtülmesiyle varlığının sona ermemesi gerektiğini; çünkü, saldırıların tekrarlanabileceğini anlatmaya çalışmışlardır.

Yine bu örgütlerin halk içinde bir demokrasi örneği olmalarını; halkın kendi sorunları hakkında fikir söyleyip kararlar alabileceği ve önerebildiği; bu şekilde siyasal katılımın anlamını ve değerini öğrenebileceği, dolayısıyla kendini eğitebileceği gerçek bir demokrası (halkın kendi kendini yönetebilmesi) kültürünün beslenip büyütülebileceği bir ortam haline getirilmesidir.

DEVRİMCİ YOL GERÇEĞİ

Devrimci Yol Dergisi'nde ve Devrimci Yol Dergisi tarafından yayınlanmış broşürlerde örgütlenme sorunu konusunda çeşitli görüşler yer almıştır.

Bizler mahkeme önündeki sorgularımızda Devrimci Yol Dergileri'de yer alan görüşleri benimsediğimizi ve bu görüşler doğrultusunda çeşitli alanlarda çalışmalar yürüttüğümüzü ifade ettik.

Devrimci Yol Dergisi ülkemiz solunun tam bir teorik keşmekeş ve dağınıklık içinde bulunduğunu; halkın ve devrimcilerin örgütsüz olduğunu; bu nedenle o günlerde süregiden faşist saldırılar karşısında birlik içinde davranma olanağından yoksun olduğunu vurgulamıştır: Ülkemizde yaşanan ekonomik-sosyal ve siyasal bunalım nedeniyle egemen sınıflar kendi iktidarlarını sürdürebilmenin çaresini halka daha çok baskı ve terör uygulamakta bulmaktadırlar. Emperyalistler ve egemen çevreler tarafından örgütlendirilmiş bir sivil faşist hareket, yürüttüğü terör kampanyalarıyla tüm ülkeyi efendileri adına baskı ve egemenlik altında tutmaya yönelmiştir. Devrimci bir partinin yönlendirmesinin bulunmayışı faşist baskı ve terörün etkinliği ve başarısını artıran bir rol oynamıştır.

Faşist baskı ve teröre karşı halk kitleleri içerisinden kendiliğinden nitelikli bir direniş eğilimi gelişmiş ve MHP etrafında kümelenen faşist sağ kesimle, sol kesim arasındaki mücadele giderek ülkenin her yanını kaplamış ve bir çatışma ortamının gelişmesini de beraberinde getirmiştir.

İşte Devrimci Yol, böyle bir ortam içerisinde, devrimcilerin en önemli (temel) siyasi görevinin devrimci kesimler arasındaki ideolojik keşmekeş ve dağınıklığa son verilmesi ve devrimci bir partinin yaratılması olduğu görüşünü savunmuştur.

Niçin devrimci bir partinin ve önderliğinin gerekliliği üzerinde ısrarla durulmuştur? Kuşkusuz devrimci parti kavramı, her derde deva sihirli bir kavram ya da fetiş değildir. Parti kavramı devrimci mücadele açısından (mücadelenin başarıya ulaşabilmesi için) yerine getirilmesi zorunlu olan bir görevler bütünü olarak görülür.

1977 yılına gelinirken Türkiye'nin çok önemli gelişmelerle yüzyüze olduğu açıkça görülebiliyordu. Kısa vadede çözümü olanaksız görünen ekonomik ve siyasi sorunlar üst üste yığılmıştı. Faşist terör kampanyaları, provakasyon ve tertipler ardı arkası kesilmeksizin sürüp gidiyordu. Öylesine bir ortam içinde faşizmin halkın başına büyük bir bela haline geleceğini görebilmek için siyasal mücadeleler tarihine bakmaya bile gerek yoktu. O durumda, emekçilerin elindeki sınırlı demokratik haklarla birlikte bütün halkın canını-malını ve özgürlüğünü yok edecek olumsuz gelişmelerin önüne geçebilmek için devrimci bir partinin (sol grupların dağınıklığının yarattığı olumsuzlukları asgariye indirecek, 12 Mart sonrasında oluşmuş ideolojik-siyasi bulanıklık ve keşmekeşi giderek, doğru bir ideolojik ve siyasi çizgi etrafında bütün işçi ve emekçi halk kesimlerini, demokrat güçleri birleştirebilecek, faşist saldırı ve terör kampanyalarını, tertipleri, provakasyonları boşa çıkarabilecek) önderlik fonksiyonlarının yerine getirilebilmesi zorunluydu.

Devrimci Yol diğer sol grup ve partilerden farklı bir partileşme anlayışını savunmuş ve bu konudaki görüşlerini Bildirge'de Devrimci Yol dergilerindeki çeşitli yazılarda açıklamıştır.

Devrimci bir partinin herhangi bir şekilde biraraya gelmiş insanların kendi aralarında oluşturdukları bir yapı olarak görülemeyeceği; bütün bir emekçi halkın ve işçi sınıfının önderlik hak ve yeteneğine sahip devrimci bir partinin, ancak o formasyona ve yetkinliğe sahip kadrolar tarafından oluşturulabileceği o dönemde bu koşulların bulunmadığı; bütün bu nedenlerle parti sorununun ancak bir mücadele süreci içinde çözülebileceği ifade edilmiştir.

"Partileşme süreci" kavramı çevresinde açıklanan bu düşünceler, çeşitli sol çevreler tarafından örgütsüzlüğün savunulması anlamına geleceği iddiasıyla eleştirilmiştir. Onlara göre partinin oluşturulabilmesi için bir örgüt hiyerarşisi oluşturulması yeterliydi.

Devrimci Yol Bildirgesi'nde, bu tür düşüncelere karşı şu anlayış ortaya konmuştu:

"Soruna böyle bir noktadan (hiyerarşi oluşturarak) yaklaşmak, partileşme sürecinde görevleri tam olarak yerine getirmemizi engelleyebilir. Bugün için hiyerarşi oluşturmak diye özel bir sorun yoktur."

Devrimci Yol'un (şu veya bu nedenle) böyle bir "partileşme süreci"ni tamamlayarak partileşme sorununu çözemediği, bu anlamda amacına ulaşmakta başarılı olmadığı açıkça ortadadır.

Devrimci Yol Bildirgesi'nde belirli bir teorik ve siyasi çizgi ortaya konulmuş bu görüşler çevresinde, bu görüşlerin doğruluğuna inanan yüzlerce insan kendi çalışma alanlarında faşizme karşı mücadele görevlerini temel siyasi görev olan partileşme sürecine bağlı kılarak çeşitli faaliyetler yürütmüştür. Kendiliğinden nitelikli ilişkilerin egemen olduğu böyle bir süreç içinde, faşist saldırılar karşısında kendi aralarında belirli bir dayanışma içine giren insanlar, bu saldırılara karşı durabilmek için belirli bir örgütlülük içinde hareket etmişlerdir.

Hayatın bir çok alanında ve Türkiye'nin bir çok kentinde Devrimci Yolcular bulunmaktadır. Ve bu insanlar faşizme karşı mücadele konusunda, ülkemizdeki devrimci mücadelenin genel sorunları konusunda ortak siyasi görüşleri savundukları için Devrimci Yolcu olarak anılmaktadırlar. Böyle unsurların oluşturduğu bir siyasi gruba mensup insanlar, kendi içlerinde parti örgütlenmesi anlamında ~~merki~~ bir hiyerarşik yapı yaratmamış olsa da, elbette ortak sorunlar karşısında ortak davranışlar göstermiştir. Okullarda, fabrikalarda birlikte seçimlere girmişler, mahallerde ve hayatın diğer alanlarında faşist saldırılar karşısında bu saldırıları boşa çıkartmak için ortak savunma tedbirleri almışlar, çeşitli meslek alanlarında ortak hareket etmişlerdir. Bu nedenle de Devrimci Yol bir siyasi grup ve bir çok konuda ortak düşünceler savunan insanların içinde yer aldığı bir siyasi hareket olarak görülmüş ve öyle adlandırılmıştır.

Ülkedeki siyasi mücadelenin canlı dinamikleri ve faşist saldırıların halk kitleleri içinde geniş bir direniş eğilimi yaratması, böyle bir mücadele ve direniş içinde yer alan çeşitli insanların kendi çalışma alanlarında; köyse köyde, fabrikaysa fabrikada, okulsa okulda ön plana çıkmasını ve bu alanda mücadelenin önderliğini üstlenmesine de kaynaklık etmiştir. Ancak ilişkilerin kendiliğinden nitelikli ilişkiler düzeyini aşması, bizim anladığımız ve amaçladığımız anlamda devrimci bir parti niteliğine dönüşmesi (bizim bu yöndeki çabalarımızın becerilerimizin yetersizliği başta olmak üzere) çeşitli nedenlerle mümkün olamamış; siyasi grup ilişkileri aşılamamıştır.

Faşist güçlerin ülkemizi bir açık faşist diktatörlüğe sürüklemesine karşı mücadele edilmesi gereği ifade edilmişken, bu doğrudan etkin politikaların uygulanamayışı ve bu anlamda 12 Eylül'ün gündeme getirilmesine karşı etkin bir mücadelenin ortaya konulmaması; 12 Eylül sonrasındaki yoğun baskı koşullarında hızlı bir dağılma olayı yaşanması kuşkusuz devrimci hareketin kendiliğinden nitelikli ilişkileri aşamamış olması gerçeğinin bazı göstergeleridir. Eğer kendiliğinden nitelikli ilişkiler aşılabilmiş, devrimci bir parti örgütlenmesinin gereği olan güçlü-merkezi bir örgüt yapısı oluşturabilmiş olsaydı, herhalde bu biçimde bir yenilgi ve dağılma süreci yaşanmaz bunun sonucunda da 12 Eylül rejiminin ülkemizde demokrasiye ait ne varsa ortadan kaldırarak yıllarca süren bir açık faşizmi bu denli rahatça sürdürebilmesi mümkün olamazdı.

Elbette bizlerin Devrimci Yol çerçevesinde çabalarımızla neleri başarabildiğimiz neleri başaramadığımız ayrı bir tartışma konusudur.

Bazı konularda soldaki geleneksel batılı eğilimleri aşabilen sağlıklı bir anlayış geliştirebilmiş; faşizme karşı meşru bir savunma çizgisine dayanan ve geniş halk kesimleriyle birleşmeye yönelen doğru bir siyaset, doğru teorik çözümler getirilmiş olduğu söylenebilir.

Devrimci Yol her türlü olumsuzluğun, kötülüğün kol gezdiği, faşist terörün yarattığı bir dehşet ve karabasan ortamında geleceği karatılmak istenen halka ait güzellikleri kendinde toplayan bir umut ışığı olarak ortaya çıkmıştır. Bütün bunların sonucu olarak kendisine "Devrimci Yolcu" diyen veya kendisini Dev-

rimci Yol'a yakın gören, Devrimci Yol'daki görüşleri benimseyen onbinlerce insandan oluşan bir devrimci hareket oluşmuştur.

Bütün bu insanlar içinde yer aldıkları birimlerde faşizme karşı mücadelenin en ön saflarında yer almışlardır. Bütün bir halkın canını-malını ve özgürlüğünü tehdit altına alan bir terör dalgası yürütülür; okullar, kahveler, topluca okuluna giden öğrenci toplulukları üzerine bombalar atılır, otomatik silahlarla taranırken yüreği halktan, insanlıktan yana olan insanlar bütün bu alçaklıklara karşı sessiz kalmayı, böylece boyun eğmeyi kabullenmediler. Haklı olduğu kadar da meşru bir direniş mücadelesi yürüttüler. Böyle onurlu bir direniş mücadelesi içinde yüzlerce Devrimci Yolcu faşistler tarafından vurularak hayatını kaybetti. Yüzlercesi yaralandı, işkencelere baskılara maruz kaldı.

Maraş, Piyangotepe, Bahçelievler, Çorum, Yükseliş, ODTÜ, 16 Mart katliamları...

Tek tek ya da üçer beşer öldürülen insanlar işçiler, öğrenciler, yüreği halktan yana olan bilim adamları, gazeteciler, aydınlar...

Özetle 1980'lere gelirken bütün bir halkın acı içinde yaşadığı her şey öyle bir direniş mücadelesinin haklı ve meşru olduğu kadar, ne kadar da zorunlu bir mücadele olduğunu yüzlerce kez kanıtlamıştır.

Eğer 1980'lere gelirken ülkemiz, bütün Türkiye, bir -Maraş- haline dönüştürülmediyse, bu onurlu direniş mücadelesinde hayatlarını kaybeden gencecik insanlara çok şey borçlu olduğunu hiç kimse unutmamalıdır.

Savcıların mutlaka içine sokmaya çalıştıkları ceza yasasının katı dar hükümleri çerçevesinde Devrimci Yol'u doğru bir şekilde değerlendirebilmek kuşkusuz mümkün değildir.

Devrimci Yol 1970'ler Türkiye'sinin önemli bir gerçeği olarak ortaya çıkmıştır. (1)

Ne var ki, 1970'lerin sonlarında yaşanan siyasi gelişmelerin hızlı tırmanış temposu karşısında, devrimci mücadele bu kısa süre içinde örgütlenme, önderlik, siyasi yetkinlik vb. bakımlarından taşıdığı eksiklikleri, olumsuzlukları giderememiş; bir parti niteliğine ulaşacak şekilde gelişip yetkinleşememiştir. Bunedenle12 Eylül'e gelirken (ve sonrasında) ancak devrimci bir parti tarafından yerine getirilebilecek fonksiyonları yerine getirememiştir.

İşte bizim gerçek sorumluluklarımız ancak, özetlemeye çalıştığımız bu Devrimci Yol gerçeğinin içinde belirlenebilir.

(1) 1970'li yıllarda yayınlanmakta olan sol siyasi yayın organlarının hamen hepsi birer siyasi grup veya örgüt olarak ortaya çıkmıştır. Bu bir bakıma, ülkemize has ya da bizim gibi ülkelere has bir olay olarak ortaya çıkıyor. Toplumda mevcut duzene karşı çok yaygın bir muhalefet potansiyeli vardır. Bu potansiyel, onu yönlendirebilecek devrimci bir parti bulunmadığı için çeşitli sol yayın organları çevresinde kümeleşmektedir.

Gerçek fonksiyonlarını yerine getiremedikten sonra bu tür grupların pek çoğunun yaptığı gibi, kendi kendilerini "M-L bir örgüt ya da parti" olarak isimlendirmiş olmaları herhangi bir değişiklik getirmemektedir.

Nitekim Devrimci Yol geniş taraftar kitlesine sahip olmasına karşın Devrimci Yol çevresindeki ilişki ve çalışmaların M-L bir niteliği taşımadığını vurgulama gereğini duymamız, bir anlamda, ilkesiz solun bir gerçeği olarak kabul etmekle birlikte, aşılması zorunlu bir olumsuzluk olarak değerlendirdiğimiz bu kendiliğinden nitelikli siyasi grup yapılarının idealize edilerek devrimci bir parti örgütlenmesi yerine geçirilmemesi gerektiğinin bir ifadesi olarak da görülmelidir.

BAĞIMSIZLIK ve DEMOKRASİ İSTİYORUZ!

Biz; ülkemizin bağımsızlığını ve halkın mevcut sömürü ve zorbalık düzeninden kurtulmasını savunduk.

Faşizme ve emperyalizme karşı mücadele edilmesini savunduk.

Bir avuç sömürücü azınlığın değil halkın kendi iktidarını ve halkın kendi demokrasisini savunduk.

Çünkü; bugünkü düzen koşullarında ülkemiz, sürekli ekonomik krizlerden ve enflasyondan, işsizlikten kurtulamamakta, sürekli baskı ve terörün bir devlet politikası olarak yürütülmesi, işkenceler baskı ve adaletsizlikler, yaklaşık her on yılda bir "parlamento"nun askıya alınarak, yönetimin doğrudan bir biçimde ordu tarafından devralındığı askeri darbeler, alışılmış olgular haline gelmektedir.

Halkın büyük bir çoğunluğu, gecekondularda yeterli "alt yapı" olanaklarından yoksun konutlarda yaşarken, gazetelerde açlıktan ölen insanların, para bulamadığı için ameliyat olamayan çocukların resimleri yayınlandıkça bütün bu yoksulluk ve sefaletle birlikte, büyük bir yozlaşma ve çürüme sürmektedir. Hergün rüşvet, karaborsa, yolsuzluk, hayali ihracat haberleri ortalığı kaplamakta gazeteler boy boy ekonomik nedenlerle vücudunu satmak zorunda kalan kadınların, genç kızların resimlerini yayınlamaktadır.

Türkiye hala dünyanın azgelişmiş ülkeleri arasında sayılmaktadır. Mecut düzen, bütün bir halkın sağlık, eğitim, spor vb. sorunlarını çözmekte yetersiz kalmaktadır. Binlerce çocuk yetersiz beslenme, hastalık vb. nedenlerle hayatını kaybetmekte ya da önemli sağlık sorunlarıyla karşı karşıya bulunmakta, genç insanlar liselere, üniversitelere girebilmek için okul kapılarında beklemek zorunda kalmakta, diplomalı işsizler ordusu giderek yaygınlaşmakta, Türkiye hastanelerde doktor parasını ödeyemediği için insanların rehin olarak tutulduğu bir ülke konumunu sürdürmektedir.

Mevcut sömürü çarkları işledikçe bir yandan emeği ile geçinen, üretimde bulunan insanların yoksullaşması sürmekte, diğer yandan üretim araçlarının özel mülkiyetine sahip olan sınıfların zenginleşmesi (bireysel servetlerini artırması) gündeme gelmektedir. Böylece toplumsal üretim kapitalistlerin, bireysel zenginliğinin kaynağı olurken, emekçi sınıfların yarattıkları değerler kendi çıkarlarıyla çelişen bir sınıfın elinde birikerek, üreticinin karşısına dikilmektedir.

Yerli ve yabancı tekeller ve toprak ağaları halkın yarattığı değerleri sömürerek kendi zenginliklerine zenginlikler katmaktadırlar. bu nedenle de bugün ülkemizde sınırsız bir lüks ihtişamla, büyük bir yoksulluk ve sefalet birlikte yaşamaktadır.

Ve yine Türkiye'de bir başka ulusa -Kürt ulusuna baskı yapan, kendi halkına karşı demokrasiyi değil faşizmi layık gören bir düzen bulunuyor. Bütün bu olumsuzlukların ve çirkinliklerin yaratıcısı olan düzenin iyi bir düzen olduğunu ileri sürebilmek olanaksızdır.

İşte bu nedenlerle biz bütün kötülüklerin, çirkinliklerin ve olumsuzlukların nedeni olan bu sömürü ve zulüm düzenine karşı çıkıyoruz. Bütün emperyalizmle bağımlılık ilişkilerinin sona erdirilmesini; ülkemizin yönetiminde yabancı ülkelerin, emperyalistlerin ve büyük tekellerin çıkarlarının değil, bütün halkın çıkarlarının belirleyici olmasını istiyoruz.

Evet, ülkemizde görünürde 4-5 yılda bir seçimler yapılmakta ve siyasal partiler hükümet kurmaktadır. Ama hiçbir siyasal parti ve hükümet düzenin işleyişinin ana yönlerine dokunamamaktadır. Çünkü seçimler bütünüyle göstermeliktir. Emekçi sınıfların öz partilerinin seçimlere katılması, özgürce propaganda yapması, düşüncelerini açıklaması yasaklanmakta, tekellerin ve emperyalistlerin açıkça destekledikleri partiler geniş maddi olanaklarını kullanarak yürüttükleri propagandalarla halkın bilincini köreltmekte ve bu koşullarda yapılan seçimler sonucunda yine emperyalistlerin ve yerli işbirlikçilerin temsilcileri yönetime gelmektedir. Hatta bazen bu da yeterli olmamakta, ülke ya sıkıyönetimlerle yönetilmekte ya da doğrudan biçimde ordu yönetimi devralmaktadır.

Sonuçta ülkenin yönetiminde birinci dereceden söz sahibi olan halk değil; tekelci burjuvalar, toprak ağaları ve onların kanalıyla da emperyalistler olmaktadır. IMF-OECD gibi emperyalist kuruluşlara ülke ekonomisinin denetimi ve temel tercihleri teslim edilmekte, yurt savunmasının sınırları, ordu harcamalarının ve silahların miktarı NATO ve ABD tarafından belirlenmekte, ABD emperyalizminin ülke içindeki uzantısı olan Kontrgerilla, MİT, sivil faşist çeteler vb. karanlık örgütler halkı baskı altında tutmanın (yönetmenin) bir aracı olarak kullanılmaktadır.

İşte bu nedenle kendi geleceğinin ve yönetiminin halkın kendisi tarafından belirlenmesini; ülke yönetiminde halkın doğrudan bir şekilde rol almasını istiyoruz.

Bu ise ancak halkın kendi kaderine ve geleceğine sahip çıkmasıyla; halkın bilinçli ve örgütlü bir mücadelesiyle gerçekleşebilir.

O nedenle, ülkemizde bir demokratik halk devriminin gerektiğini söylüyoruz. Çünkü ülkemizde bağımsızlık ve demokrasinin elde edilmesi, bir avuç sömürücünün iktidarına son verilmesinden, yerine halkın kendi kaderinin kendi elleriyle alacağı bir demokratik halk iktidarının kurulmasından geçer. Ancak böyle bir iktidar eliyle, bağımsızlık kazanılır, faşizm ortadan kaldırılabilir, her türlü ulusal ayrıcalığa ve ulusal baskıya son verilebilir, (Ulusal sorun çözülebilir), toprak devrimi yapılarak sanayileşme ve demokratikleşme sağlanabilir. Az gelişmişlik zinciri kırılabilir.

Ve yine ancak böyle bir iktidar eliyle ve böyle bir halk demokrasisi koşullarında, yöneten, yönetilen ayırımının giderek ortadan kaldırılacağı sosyalist bir topluma yönelinebilir.

Burjuva ideologları ve sömürücü hakim sınıflar böyle bir şeyin olamayacağını, "ayaktakımı"nın kendi kendini yönetemeyeceğini, yönetmenin seçkin-eğitilmiş insanların işi olduğunu söylerler. Onlara göre; üretemek emekçilerin ve bütün bir halkın, yönetmek ise kendilerinin ya da kendileri adına davranan profesyonel yöneticilerin işidir. Nitekim ne denli gelişmiş olursa olsun, burjuvazinin egemen olduğu bütün düzenlerde kitlelerin kendi kendilerini yönetme biçimlerinin gelişmesi önlenmeye çalışılır. Aslında, sorunun daha iyi yöneteceği noktasından tartışılması anlamsızdır. Herkez kendisi için yönetir. Bugün ülke yönetimine egemen olanlarda ülkeyi kendi çıkarları doğrultusunda, bir avuç tekelcinin ve onların bağlı oldukları emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda yönetiyorlar. Onların daha iyi yönetmeleri demek kendi çıkarlarını daha iyi korumalarından halkı daha iyi sömürmelerinden başka bir anlam taşımaz.

Bir yanda kapitalist sömürünün cenderesinde kendi yeteneklerini geliştirecek zamanı burjuvazi için çalışmakla geçiren; diğer yandan gelişmiş bir işbölümü içinde sadece toplumsal üretimin kendine düşen bölümünü yapmakla koşullanmış, üretim sürecinin bütünü hakkında hiçbir bilgilenmeye sahip olmayan emekçilerin "cahil" bırakılmasına ve 4-5 yılda bir oy veren düzenin sessiz bir onaylayıcısı olmaları istenir. Nasıl olsa "temsilcileri" onları temsil etmektedir! İşte bu anlamda burjuvazinin her türlü egemenlik biçimi ne denli gelişmiş olursa olsun kitlelerin toplumun her türlü faaliyetini (ekonomik, sosyal, siyasal) yönetilmesine edilgin bir katılımını öngörür. Bu egemenlik biçimi burjuva demokrasisi olarak sürdürüldüğünde bile "nüfusun büyük bir çoğunluğunun" rolü sadece ve sadece izleyicilik olarak saptandığında bir azınlık demokrasisi olma özelliğinden kurtulamaz.

Toplumun büyük bir çoğunluğu özellikle üretimin, planlanması başta olmak üzere ne kanunların yapılmasından ne de onları uygulayacak olan kurumların denetlenmesinde söz sahibidir. Üretim egemen sınıfların kendi çıkarları doğrultusunda, onların en fazla kar elde edebilmesine göre düzenlenir, yasama görevleri kitleler adına davrandığını söyleyen "temsilciler" ve düzen adına davranan kurumlar eliyle yürütülür. Halk bir kez, o da burjuva düzeninin kendi koyduğu kurallar uyarınca yapılan seçimlerde oy verdikten sonra, ne bu politikaları yürütecek hükümetler üzerinde ne de diğer devlet kurumlarının işleyişi üzerinde bir denetim hakkına sahiptir. Özellikle de devlet kurumlarının (ordu, polis, bürokrasi, yargı vb.) kitlelerin denetiminden uzak olarak işlev görmeleri nedeniyle, bütün bu kurumlar çeşitli biçimlerde burjuvazi tarafından düzenin "korunması ve kollanması" için yönlendirilir ve kullanılırlar.

Ayrıca ne bizim gibi burjuva anlamda dahi bir demokrasinin bulunmadığı bir ülkede ne de burjuva demokrasisi ile yönetilen ülkelerde toplumsal üretim halk tarafından değil üretim araçlarının özel mülkiyetine sahip olan sömürücü tarafından yönlendirilmektedir.

Örneğin, bizim ülkemizde de, büyük tekeller hangi alanda üretim yapılacağına, üretime ne tür teknoloji kullanılacağına vb. hep kendileri karar verirler. Bu seçimlerin bütün toplumun çıkarlarına uygun olmasının hiçbir garantisi yoktur. Kapitalistlerin özel çıkarları ve daha çok kar güdüsü bu tercihlerin esas yönlendiricisidir.

Bu koşullarda devletin, üretimin toplum yararına yapılması için gerekli düzenlemeleri yapacağını söylemek mümkün değildir. Çünkü ekonomik gücü elinde bulunduran sınıflar siyasi gücü (devleti)de kendi çıkarları için kullanmaktadırlar.

İşte bu nedenle devrimciler sosyalist bir demokrasi anlayışını ve halkın kendi iktidarının kurulmasını, halkın kendi kendini yönetmesini savunurlar.

Çünkü sosyalist bir demokrasi anlayışı, kitleler adına iktidarın kullanılmasını değil, bizzat halkın kendi kendini yönetmesine dayanır. Böyle bir demokrasi anlayışı giderek yöneten/yönetilen ayrımının kaldırıldığı sınıfsız sömürüsüz bir toplum düzenine ulaşılmasını da hedefler.

Sosyalizmde; nüfusun çoğunluğu yalnızca oylamayla seçimlerde değil fakat her türlü faaliyetlerin yönetilmesinde bağımsız bir rol alacak düzeye yükselecektir. Sosyalizmde herkes yönetecek ve giderek kimsenin yönetmemesine alışılacaktır.

Böylece toplumsal üretimin bir avuç sömürücü adına değil bütün bir toplum için yapılır hale gelmesi, toplumsal üründen herkesin emeği kadar (ve giderek herkesin ihtiyacı kadar) pay alması sağlanabilecektir. Bu aynı zamanda sömürücü sınıfların, üretim araçlarının özel mülkiyetine sahip olmaları nedeniyle elde ettikleri ayrıcalığa son verilmesi anlamına gelir.

Üretim araçlarının özel mülkiyetin sınırlandırılması ve giderek ortadan kaldırılması, aynı zamanda demokrasinin "kapitalist sömürünün çizdiği dar sınırların içinde kalmaktan" kurtulması demektir.

Ayrıca burjuva egemenlik biçimlerinde olduğu gibi "nüfusun çoğunluğunun toplumsal ve politik faaliyetlere katılımının engellenmemesine" ve "kitlelerin iktidardan ayrılmasına ve yoksun bırakılmasına" dayanmadığı için, demokratik halk iktidarı koşullarında sosyalizmi hedefleyen biçimde işleyen halk demokrasisi gerçek bir çoğunluk demokrasisi olacaktır.

Sömürücü sınıfların devlet egemenliği yerine halkın devletinin ve egemenlik araçlarının kurulması sonucunda; genel anlamda halkın temsilcileri olarak görev alanlar da, burjuva anlamda yöneticilikten farklı bir işlev yüklenecekler. Sosyalist bir demokrasi anlayışında temsilciler "çalışmak, kendi yasalarını kendileri yürütmek, sonuçlarını gerçek hayatta sınamak ve hesabını doğrudan doğruya temsil ettiklerine vermek" zorundadırlar.

Bunun için de; temsilciliğin temsil edilenler tarafından her an geri alınabilmesi ve sürekli denetlenebilmesi,

"Yöneticilere" toplumsal bir ayrıcalık yaratmayacak yüzeyde maaş verilmesi.

Aşağıdan yukarıya (ekonomik, sosyal, siyasal, vb.) kararların alınıp demokratik - merkeziyetçi bir yapı içinde alınan bu kararların uygulanmasının denetlenmesi için çeşitli organların yaratılması şeklinde üretenlerin aynı zamanda yöneten olacağı bir yönetim anlayışı benimsenmiştir.

Kuşkusuz /yöneten/yönetilen ayırımının ortadan kalkmasını, sınıfsız sömürüsuz bir toplum düzeni kurulmasını hedefleyen böyle bir demokrasi anlayışı insanlık tarihi açısından ileri bir adımdır. Ancak böyle bir demokrasinin yaratılması, öyle kolayca gerçekleştirilebilecek birşey değildir. Bu ancak uzun, inişli-çıkışlı, karmaşık bir mücadele süreci içinde gerçekleştirilebilecek bir hedef sayılmalıdır. Çünkü sömürücü sınıfların ve karmaşık toplumsal sorunların çıkartacağı zoriuklar bugünden yarına böyle özgür ve mutlu, insanın doğa karşısında evrensel özgürlüğünü kazanmasını getirecek bir toplum düzeninin kurulmasını güçleştirecektir.

Devrimciler ütopik çözümler peşinde koşan insanlar değillerdir. Kuşkusuz onlar da bugünün Türkiye'sinde böyle bir demokrasi anlayışının uygulanmasının hemen mümkün olmadığını bilirler. Ama mevcut sömürü ve baskı düzeninin dayattığı demokrasi karşısında, halkın kendi kendini yönetmesi fikrini savunmayı ve böyle bir demokrasinin ancak halkın kendi iktidarının kurulması koşullarında gerçekleşebileceğini söylemeyi de kaçınılmaz bir görev olarak kabul ederler. Hatta gelecekteki özgür ve sömürüsüz bir toplumun nüvelerinin bugünkü sömürü düzeni içinde de atılabileceğini savunurlar. Çünkü devrimciler sadece düzenin kötülüklerini sergilemekle yetinmezler onun yerine daha güzel bir toplum düzenini de önerirler.

Elbette bu, devrimcilerin bizzat mevcut düzen içinde de, böyle bir toplum düşüncesine (sosyalizme) uygun bir anlayışla hareket etmelerine böyle bir demokrasi anlayışa uygun davranmasına kaynaklık eder.

Nitekim 12 Eylül öncesinde faşist güçlerin katliamlarına karşı halk direnişinin içinde ortaya çıkan direniş komitelerinin de böyle bir anlayışla oluşturulmasının savunulması, halkın faşizme karşı savunmasını örgütlenmesine yanı sıra, bu komitelerin halkın kendi kendini yönetmesi perspektifiyle ele alınması da böyle bir anlayışın ürünüdür. Direniş komiteleri önerisi bu anlamda kendiliğinden ortaya çıkan direnme eğilimlerinin devrimci bir doğrultuya kanalize edilmesi için gündeme getirilmiştir. Bu egemen sınıfların kitleleri bir sürü olarak gören anlayışlarıyla olduğu kadar, halkı halk adına yönetmeye çalışan çeşitli sosyalizm anlayışlarıyla devrimcilerin savunduğu sosyalizmin farklılığını ortaya koyan en önemli noktalardan biridir. Burjuva düzeni tarafından horlanan, küçümsenen halk kitleleri, bu tür bir örgütlenme içinde kendi kendini yönetmenin, bir halk demokrasisi anlayışının oluşturulmasının deneylerini yaşamıştır.

Türkiye toplumunun en bunalımlı-karışık döneminde ortaya çıkan kimi örneklerinde hoşgörü, yardımlaşma, eşitlik ve kardeşlik anlayışına dayalı bir yaşam biçiminin ne kadar derin bir güzellik ve mutluluk kaynağı olduğu unutulamaz bir gerçeklik olarak yaşanmıştır.

İşte bu nedenle Türkiye'nin geleceği; "güzelliğin" tam anlamıyla yaratılabildiği, özgür, demokratik, sömürüsüz bir toplumun kurulabileceği bir toplum düzeninde yani sosyalizmdedir.

Ve işte devrimciler bunun için bağımsızlık ve demokrasi istiyorlar. Ve işte bunun için sosyalizmi savunuyorlar.

üçüncü dünyanın kapitalist orduları ve TÜRKİYE

Deniz TÜRKER

Sömürge ve yarı-sömürge ülkeleri ordularının II. Dünya Savaşı sonrası, özellikle 60'lı yıllarda ivme kazanan sanayi ve ticaret alanlarındaki girişimci faaliyetleri yeni sömürgeciliğin bir yönünü oluşturmaktadır. Sürekli faşizmin egemen olduğu, sanayi ve ticaretle uğraşan emperyalizme bağımlı ülke ordularının sık sık açık faşist diktatörlüğe yönelerek ülke yönetimlerine el koyması hiç de şaşırtıcı bir olgu olmadığı gibi yeni sömürgeci politikaların kavranması açısından emperyalizm-ordu-devlet ilişkisinin açık bir göstergesidir. Üçüncü dünya ülkeleri ordularının ekonomiye duydukları ilginin girişimciliğe dönüşmesindeki temel etmen, iç ayaklanma olasılığı karşısında güçlerini arttırmak ve ülke yönetimini koruyabilmektir. Tabii ki bu güçlenme politikaları sadece kendi iç dinamikleri ile gerçekleşmiyor. ABD kongresinde Senato Dış İlişkiler Komisyonu için hazırlanan bir raporda; "Birçok ülkeye yaptığımız askeri yardımların asıl sebebi Birleşik Devletlerin savunulmasında doğrudan doğruya katkıda bulunmaları ya da stratejik bir konuma sahip olmaları değildir. Asıl siyasi sebep, generaller ve amirallerin idareyi devralmak üzere yetiştirilmeleridir." denilmektedir.

Uzunca bir dönem faşist diktatörlük altında yaşayan Guatemala'da görev yapan birçok subayın bu süre içerisinde yüklüce bir servet edinmesi, emekli subayların çiftlik yöneticisi olması, Askeri Sosyal Güvenlik Enstitüsünün ülkenin yedinci büyük bankasına sahip olması. Zaire'de bakır ve elmas madenlerinin millileştirilmesi 1965'de iktidarı ele geçiren Mabutu tarafından gerçekleştirildi. Ancak bundan yararlanan, kısa zamanda Afrika'nın en zengin adamı olan Mabutu ve askerleri oldu. Nijerya'de General Gowon banka ve sigorta şirketleri kurarak, çokuluslu şirketlerle çeşitli ortaklıklar oluşturmuştur. Arjantin'de 'Fabricaciones Militares' 60'lı yıllarda 30'dan fazla şirkete olan iştirakleriyle dev bir kuruluş haline geliyordu. Yine 1960'da Brezilya'da millileştirilen petrol şirketinin yönetiminde yüzden fazla subay görev alıyordu. Doğrudan üretim sanayiine girmenin görece düşük olduğu Bolivya, Panama ve Paraguay gibi ülkelerde ordu, döviz spekülasyonu, ilaç ticareti ve kokain kaçakçılığı gibi mafiavari ilişkilere soyundu. Buraya kadar saydığımız örnekleri çoğaltmak mümkün, ancak bu kadarı bile emperyalizme bağımlı ülke ordularının kapitalist-emperyalist sisteme entegrasyonunu göstermeye yeterli.

* * *

Emperyalizm, kendi egemenliğine tabi kıldığı sömürge ve yarı sömürge ülkelerde sömürüsünü kesintisiz bir biçimde sürdürmek istediğinden, ekonomisini kendine tabi kıldığı ülkenin siyasi bağımlılığını da kendine teminat almak ister. Bunu nasıl başaracaktır? Bağımlı ülke ordusunun kapitalist-emperyalist sisteme entegrasyonuyla. Emperyalizmin açık işgallerinin, işgal edilen ülkenin emekçilerinin ulusal direnişleriyle karşılanması, ekonomik ve siyasi bağımlılığın 'penetration pacifique' -barışçı yayılma- yöntemiyle sağlanmasını zorunlu kılmıştır ki bu yöntem yeni sömürgeciliğin temel dayanağını oluşturur. Sömürge ve yarı sömürge ülkeleri ordularını kendi sistemine entegre eden emperyalizm, o ülkelerde çıkabilecek olan anti-emperyalist muhalefet ve iç savaş hallerinde emekçi sınıflarının mücadelesini kendi ordularına ihtiyaç duymadan, karşı-devrim cephesine dönüştürdüğü o ülkenin orduları aracılığıyla bastıracaktır. Sömürge ve yarı sömürge ülke orduları kendi ülke ekonomilerinden sanayi ve ticari faaliyetleriyle kendilerini ihya edebilecek ölçüde pay alması sonucunda, doğaldır ki kendi ülkesinin köylü ve işçilerinin sömürülmesine göz yumacak, bu sömürüye karşı geliştirilebilecek olan her türlü başkaldırıyı bizzat kendisi ezmek isteyecek. Böylece, sömürge ve yarı sömürge ülkeleri orduları, dış düşmandan çok CIA kaynaklı anti-terör, iç savaş stratejisi, kontgerilla gibi yöntemlerle donatılarak karşı-devrim ordularına dönüştürülmüştür.

* * *

"Bizde ordu genellikle küçük ve orta burjuvazinin vurucu gücü olagelmiştir. Türkiye'de orduyu kesinlikle oligarşik gerici yönetimlerin uydusu olan Latin Amerika ordularından ayıran özellik de buradaydı."(M. Çayan). Yapılan bu tespit Türkiye'nin 50'li yıllardan 60'lı yıllara geçiş döneminin tespitiydi. 1950'li yıllarda emperyalizmin yerli hakim sınıflar ittifaki adım adım Türkiye'nin ekonomik ve siyasi yapısına hakim olmaya başlarken, demokrasi ve devrim kurumlarını tümden tasviye edememişti. Bu emperyalizm için tahammül edilemez bur durumdu. Devletin yapısındaki nispi denge unsuru, devrimci-demokrat hareketin belirli legal çalışma olanaklarına sahip olmasına ve sınıf mücadelesinin gelişmesine nispi olarak katkıda bulunuyordu. Emperyalizmin bu dengeyi bozması ve o döneme kadar 'küçük ve orta burjuvazinin vurucu gücü' olarak görülen orduya ve bütün devlet organlarına egemen olması gerekiyordu.

İşe, subayların maaşlarının arttırılması ve subay kadrosuna küçük burjuvazinin aşağı kesimlerinden gelenlere Askeri Liseleri kapamak küçük burjuva radikallerini ordudan atmakla başlandı. 27 Mayıs darbesinin hemen ardından, 1961 yılında Ordu Yardımlaşma Kurumu (OYAK) kurularak, kısa zamanda tekelci kapitalizmin Türkiye'deki en güçlü kurumlarından biri haline getirildi.

"Türkiye'nin en güçlü yatırımcı kuruluşu ...": OYAK

1970 yılında OYAK Yönetim Kurulu Başkanı, 28. Tümen Komutanı General Fikret Elbizim şöyle diyordu: "Kurum, iktisadi devlet teşekkülleri bir yana bırakılırsa, mevcut durumu ile Türkiye'nin en güçlü yatırımcı kuruluşu haline gelmiştir."

1970'li yıllarda işçi ve memurlar için düşünülen ek sosyal güvenlik mekanizmaları İşçi Yardımlaşma Kurumu (İYAK) ve Memur Yardımlaşma Kurumu (MEYAK) fiyasko ile sonuçlanırken, OYAK kuruluşunun henüz 9. yılında "Türkiye'nin en güçlü yatırımcı" kuruluşu oluyordu. Bu nasıl oluyordu? İşçi ve memurların oligarşiden bağımsız ekonomik bir güç haline gelmesi, elbette ki yerli hakim sınıfları ve emperyalizmi hoşnut etmeyecekti. Bu nedenle engellenmeliydi. Oysa OYAK'ın 'devletin beka'sı için çalışan mensupları için durum farklıydı. Onlar güçlensinler ki, sermayelerini 'komünist'lere ve 'bölücü'lere karşı daha iyi koruyabilsinler. Bu nedenle oligarşi OYAK'ı desteklemeliydi ve açık desteğini verdi.

Kuruluş amacı "Türk Silahlı Kuvvetleri Mensupları'nın yakın ve uzak geleceklerinin güvence altına alınması" olan OYAK'a yasayla çeşitli vergi muafiyetleri tanınmıştı. Buna göre OYAK, kurumlar vergisi, veraset ve intikal vergisi, gelir vergisi, damga vergisi ve gider vergisi ödemiyordu. Uygulanan bu muafiyetler Kurum'un gelirlerinin artmasında önemli bir faktördü. Ayrıca batık şirketlerini KİT'lere devretme, KİT'lerin ortaklığı ile taze kan sağlama gibi olanaklara da sahipti. Örneğin 1980'lerde krize giren OYAK iştiraki Türk Otomotiv Endüstrisi ile yan kuruluşu MAT, 1984 yılında Ziraat Bankası'nca devralınmıştır.

Tüm bu muafiyet ve desteklerle 1986 yılında OYAK'ın 25 şirketteki iştirakleri 22 milyar lirayı buluyordu. Aynı yıl Koç'un iştiraklerinin 35 milyar, Sabancı'nın 32 milyar ve Çukurova Holding'in 26 milyar dolayında gerçekleşen iştiraklerini dikkate alırsak, OYAK'ın tekelci burjuvazi çevresinde ne kadar hatırı sayılır bir yere sahip olduğu açıkça görülebilir.

"Türk Silahlı Kuvvetleri Mensupları'nın yakın ve uzak geleceklerinin güvence altına alınması" için devletin çeşitli ayrıcalıklarından yararlanan OYAK, Ziraat Bankası'nın % 41, Türkiye Çimento Sanayiinin % 18,3 ile pay sahibi olduğu Bolu Çimento'da % 40,7 paya sahiptir. Çimse-İş Sendikası Bolu Şubesi'nin Nisan-Mayıs 1988'de Bolu Çimento Fabrikası'nda yaptıkları grev üzerine bir bildiri yayınlıyordu: "Bolu Çimento'nun yıllık karı 8-10 milyar arası,... 1 ton çimentodaki işçilik maliyeti % 3-5 arasındadır. Kapsam dışı yöneticilerin maaşları 250 bin - 1 milyon 500 bin arasında değişmektedir... Yönetim Kurulu aylık toplantıları için (3-4 saatlik toplantı) her üye bir toplantı için 380 bin TL. net toplantı ücreti alır. Bunların yanında 15 yıllık çimento işçisinin aldığı maaş 70-75 bin TL. nettir. Günlük yevmiyesi ise 2334 TL.dır. Bir kg. etin fiyatı Bolu'da 3500 TL... İşte bu nedenlerden dolayı greve gittik ve mücadelemizi.. sonuna kadar sürdüreceğiz... "Bolu Çimento işçileri bu bildiriyle ilginç ama ülkemizde hiç eksilmeyen bir tablo çiziyordu. Bolu Çimento işçilerinin karşısındaki sermaye, devletin ekonomik gücüleriydi. Bunlardan biri 'kendi üyelerinin geleceklerini güvence altına almak" için yola çıkan OYAK'tı. OYAK'ın 25 iştirakinden sadece biri olan Bolu Çimento'da diğer devlet destekli ortaklarıyla birlikte, kendilerine milyarlarca lira kar kazandıran Bolu Çimento işçilerine lütfettiği 2334 TL.lık yevmiye ile işçi sınıfı düşmanı niteliğini açıkça sergilemiştir.

Böylece sömürge ve yarı sömürge ülkelerin orduları CIA kaynaklı anti terör iç savaş stratejisi kontr gerilla gibi yöntemlerle donatılarak karşı devrim ordularına dönüştürülmüştür.

* * *

OYAK aracılığıyla generaller kasalarını doldururken, oligarşiye dahil edilmelerine çalışıldı ve bunda da önemli başarılar elde edildi. Generaller sadece OYAK'ta kazanmıyordu. Emekliye ayrılan general ve albaylar hemen bir holdingin yönetim kuruluna, çeşitli özel ve kamu kuruluşlarının genel müdürlük, personel müdürlüğü gibi makamlarda kendilerine yer verilirken hatırı sayılır paylar ve milyonla ifade edilen maaşlarla taçlandırılıyorlar. Böylece oligarşi, 'düzen ve istikrarı' 10 yılda yapılan darbelerle sağlayan askerlere, şükran borcunu ödüyordu...

KATLİAMLAR ZİNCİRİNDE YENİ BİR HALKA

TUZLA CİNAYETİ

Tuzla'da 4 gencin katledilmesi polis ve burjuva basını tarafından gerçek dışı bir biçimde kamuoyuna aktarılmış, üzerlerine 283 kurşun sıkılan bu insanlar adeta İstanbul'u yerle bir edecek "terörist"ler olarak gösterilmek istenmiştir. Gerçeğin hiç de böyle olmadığı açığa çıkmış olaya açıklık getiremeyen resmi makamlar 16 polis hakkında 56'şar yıllık hapis istemiyle dava açmışlardır. Olayla ilgili bazı hukukçular ve ailelerle yaptığımız görüşmeleri yayınlıyoruz.

MEHMET SOĞUKPINAR (Kemal Soğukpınar'ın Babası):
Sağ olarak yakalama olanağı varken neden öldürüldü. Her kırmızı arabada olan terörist midir? Kırmızı araba beklerken, turuncu yakalandı; Renk körlüğü mü vardı? Polisin beceriksizliği, heyecanı; suçsuz insanları katlettiler. Kemal olay günü sabah 8'de evden çıkmıştı. Şöför olarak Belediye-İş Sendikası'nda çalışıyordu. Bir çocuğu vardı 7 yaşında. Kendisi 28 yaşındaydı.

AHMET ADALI (İsmail Hakkı Adalı'nın Babası):
Tunceli'de köyde idim. Ölüm haberini radyodan duydum. Eve telefon ettim. İsmail'in sabah evden çıktığını söylediler. Tekrar sordum. Kızım, komşuya da sorduktan sonra tamam baba abim öldürülmüş dedi.

283 mermi hangi mantıkla sıkıldı. Sağ olarak müdahalede bulunulamaz mıydı? Suçsuz yere hunharca katledildiler. Bu katliamın hesabını soracak merci, makam, kurum yok mudur? Türkiye Cumhuriyeti'nde kanunların güvencesinden söz ediliyor. Bu nasıl güvence? Savcı ve hükümet tabibi beklenmeden neden gizlilik içinde ölüler olay yerinden kaçırıldı. Yakalanması yüzde yüz iken neden öldürüldüler? Çocuklarımız iş, güç sahibi, temiz sevilip sayılan insanlardı.

İsmail Hakkı 24 yaşındaydı. Diğer kardeşlerinin geçimini de İsmail sağlıyordu. İlkokul, ve yüksek okulda 4 kardeşi var. Böyle bir şeyin kimsenin başına gelmesini istemem. Bu cinayeti görenlerin insanlık namına, vicdanının sesini dinleyerek görgü tanıklığı yapmaları için Allah adına yemin veriyorum. Sizlere sözüm bu kadar sağolun, varolun.

KADRİYE DOĞRU (Avukat):
Gözümüzle göreceğimiz bir şey var. Pusu kurulmuş. Tabi olay bir vahşet. Demokrasiyle ilişkisi yok. İçeride kim var bilinmeden ateş ediliyor. Kaldı ki orda bir katliam oldu, kılıf uydurmak için zorluyorlar. Örgüt üyesiydi diyorlar. Kaldı ki öyle olsa da onun katledilmesini gerektirmez. Onlara oldu. Hepimize olabilir. Onlarla dayanışmanın ötesinde kendimize olmaması için duyarlı olmak gerekiyor.

Türkiye'nin yakın tarihi 12 Eylül 1980 ile birlikte tümüyle çarpıtılarak yeniden yazılmaktadır. 70'li yıllarda yurdumuzda yaşananlar gerçekliğin tamamen dışında aktarılmakta, yaşanan iç savaş ortamının faturası ilericilere çıkarılmak istenmektedir.

Egemen sınıfların yoğun ideolojik saldırı programlarının aksine, 70'li yılları karakterize eden sağ-sol çatışması değil, binlerce yurtseveri hedef alan kitlesel katliam boyutlarına ulaşan sivil faşist saldırılar ve bu katliamlar karşısında ülkeyi faşist çetelere teslim etmeyen onurlu insanların direnişi olmuştur.

Ülkemizin sürüklendiği iç savaş emekçileri sömüren egemen sınıflar ittifakı tarafından kapitalist sömürü düzeninin devamı için sistemli olarak körüklenmiş, sivil faşistler halkın üzerine saldırtılmıştır.

12 Eylül'le birlikte sivil faşistler emekçilere yönelik saldırıların aksiyonları olmaktan planlı olarak çıkarılmış yerini doğrudan resmi kurumlar almıştır.

12 Eylül sokak çetelerini sahneden çekmiş, operasyonlar, gece baskınları, işkencehaneler, mapushaneleriyle doğrudan saldırmıştır. 12 Eylül günleri yurtseverlerin "sessizce" sorgusuz sualsiz katledildiği bir dönem olmuştur.

7 Ekim 1988 günü Tuzla'da yaşanan olay emekçi halka yönelik saldırıların aldığı yeni boyutun, 12 Eylül ve kurumlarının halktan yana olan herşeyi yok etme sürecinin yeni bir halkasıdır.

Tuzla cinayeti 12 Eylül'ün gerçek yüzüdür.

Tuzla katliamı 8 yıldır sürdürülen cinayetlerin yeni bir boyutudur.

Tuzla'da katledilen İsmail Hakkı Adalı, Fevzi Yalçın, Kemal Soğukpınar ve Refa Şen'i saygıyla anıyoruz.

Sessiz kalmanın utancını paylaşmayalım diyoruz.

arkadaş

SADULLAH SAYAN (Avukat):
Polis direkt infaz görevi yapmış. Sağ yakalamayı amaçlayıp dört genci katletmiş. Yasaya göre polis öncelikle sağ yakalamayı amaçlar. Hukuk açısından polis suç delillerini toplamak, kendi canını korumayı düşünmeli ama, öldürme hakkı meşru müdafaa olduğunda olmalı. Meşru müdafaa olmamış. Polis durdurmuş. Sonradan da ateş açılmış. Maktüllerden birinin (Adalı) sağ bacağından vurulması arabadan indikleri izlenimini kuvvetlendiriyor. Aracın yukarıdan tarandığı, 283 mermi düşünülünce de aracın durduğu ortaya çıkıyor.

CEMAL YÜCEL (Avukat):
Olayı polisin kusuru olduğu şeklinde tanımlıyoruz. Polisin silah kullanma yetkisini aştığı, yakalama kastıyla değil, öldürme kastıyla hareket ettiği şeklinde değerlendiriyoruz. Müdahil avukatlar olarak savcılık makamıyla, Kartal Cumhuriyet Savcısıyla görüştük. Dilekçeyi verdiğimiz gün tek silah olduğu, polis açıklamasında ise 2 silah olduğu söyleniyordu. Bu çok önemli açıklığa kavuşturulması gereken bir çelişki. Ölenlerin ailelerinin görüştüğü bazı tanıklar olayda ölenlerin silah kullanmadığını, durduklarını söylemişler. Ancak bu tanıklar korkutulanlarından dolayı olsa gerek ortaya çıkmıyorlar. Savcılık makamınca bu tanıkların bulunup bu konuyu aydınlatması gerekiyor. Polis kendine ateş edilirse silah kullanma yetkisi vardır. Fakat olayda silah kullanma yetkisinin aşıldığı ortada. Arabada 283 kurşun deliği bulunması da sağ ele geçirme konusunda gerekli çabanın gösterilmediğini gösterir. Biz burada, insanların yaşama hakkına, hukuk devleti ilkelerine saldırıda bulunulduğu kanaatindeyiz.

LEVENT TÜZEL (Avukat):
Olayın siyasal yönü var; hukuk devleti miyiz, polis devleti mi? Yanlış bir istihbarat sonucu ve kendilerinde net bir bilgi olmadan bu aracı durduruyorlar. Oradan geçenlerin anlattığına göre çatışma olmadığı söyleniyor. Olayın üzerine gidilmesi için keşif yapılmasını istedik. Savcının işi de zor. Bu nedenle üzerine gidilmeli, hele suçlanan emniyet görevlileri oldu mu savcının bunlarla uğraşmasında bir çok engelle karşılaşacağı ortada. Bu konuda da güvence yok. Zan altında bulunun sorumlular hakkında da tutuklama talebinde bulunacağız. Çünkü bu hem delillerin karartılmaması açısından hem de savcıya müdahale edilmemesi açısından önemli. Eğer biz hukuk devletiysek mahkemeler karar verir. Latin Amerika'daki ölüm mangaları gibi infaz edemezler. Yaşama hakkını ortadan kaldırdığı için üzerine gidilmeli.

SAYGIYLA ANIYORUZ

Tevrat GÜLER
5 Ekim 1979 Fatsa'da kahvehanede oturan halkı tarayan faşistler tarafından öldürüldü

İhsan ÖNAL
6 Ekim 1980'de Ünye'de çatışmada öldürüldü.

İlyas HAS
7 Ekim 1984'te Buca Cezaevi'nde idam edildi.

Gülden ERDEM
11 Ekim 1980'de Ankara'da operasyonda öldürüldü.

Cavit KAYA
15 Ekim 1983'de Fatsa'da çatışmada öldürüldü.

Ekrem ASLAN
13 Ekim 1983'de Fatsa'da çatışmada öldürüldü.

Mine BADEMCİ
15 Ekim 1982'de Urla'da çatışmada öldürüldü.

M. Adil OLCAY
16 Ekim 1979'da Ankara İncesu-Sivaslı mahallesinde faşistler tarafından pusu kurularak öldürüldü.

Mustafa SEVİL
16 Ekim 1981'de Malatya'da öldürüldü.

Turgay ERBAY
27 Ekim 1982'de İstanbul'da bir operasyonda öldürüldü.

Metin ERYAŞAR
Ekim 1980'de Adana'da çatışmada öldürüldü.

Alaattin DEMİRCİ
Ekim 1981'de Hopa-Kemalpaşa'da çatışmada öldürüldü.

Aydın Yavuz EROL
Ekim 1987'de Almanya'da öldürüldü.

Behçet DİNLERER
16 Kasım 1980'de Ankara Emniyet Müdürlüğü DAL grubunda işkence ile öldürüldü.

Hıdır ASLAN
24 Ekim 1984 Burdur Cezaevi'nde idam edildi.

"Yaşamak bir türküyse bunu, bu türküyü en güzel biçimiyle söylemeye çalıştım. Zafer şarkısının söylendiği günler de gelecek. Kısa da olsa onurlu yaşamanın yolunu seçtiğim için mutlu gidiyorum. İyi, güzel şeyler uğruna yaşanıyorsa herşey, katlanılmayacak şey yoktur. Ölüm bile basitleşiyor. Anlamlıysa ölüm, yaşamak kadar güzeldir...

* * *

Benim üzerimde büyük emekleriniz var, ödenemeyecek kadar büyük senin ve ötekilerin. Siz, emeğin tüm temsilcilerine dünyadaki tüm emekçi, onurlu, güçlü insanlara layık olabilmenin yolunu seçtim. Yapabileceğim her şeyi yapamamış olsam da, bu görevi yapacak yeni insanlar topraktan fışkırıyor."

(Hıdır ASLAN'ın Ağabeyine yazdığı mektubtan)

Ahmet YÜKSEL
17 Ekim 1980'de Antalya'da öldürüldü.

Necla YALÇIN
18 Ekim 1979'da M. Adil Olcay'ın katledilmesi ile ilgili olarak gösteri yapan halka polisin ateş açması sonucu yaralandı ve kaldırıldığı hastanede kurtarılamayarak öldü.

Şener YAZAR
19 Ekim 1980'de Şavşat Keçeli'de öldürüldü.

Prof. Dr. Ümit Yaşar DOĞANAY
İstanbul Üniversitesi öğretim üyesi. 20 Kasım 1979'da İstanbul'da faşistlerin silahlı saldırısıyla öldürüldü.

Necdet ADALI
8 Ekim 1980, Ankara'da idam edildi

M. Emin KEÇECİ
24 Kasım 1979'da Kilis'te faşistlerce bir lokantaya ateş açılması sonucu öldü.

Durdu CİNCİK
Kasım 1979'da Adana Sıkıyönetim Komutanlığı'nda işkence ile öldürüldü.

Ömer Zafer MÜCTEBAOĞLU
15 Ekim 1982'de Ankara Mamak Cezaevi'nde öldürüldü.

Özbil ARAS
19 Ekim 1980'de Şavşat Keçeli'de çatışmada öldürüldü.

Kenan ÖZCAN
20 Ekim 1985'te Amasya Askeri Cezaevi'nde "ölü bulundu".

Zeliha ÇAKIR
16 Ekim 1979'da Bulancak'ta evine giderken faşistler tarafından öldürüldü.

Okurlarımızdan yaşamını mücadelede yitirmiş devrimcilerin ölüm yer ve tarihleri hakkında bizleri bilgilendirmelerini rica ediyoruz.

Yurtdışından Haberler

BATI ALMANYA BERLİN'DE AÇLIK GREVİ

Yaklaşık iki aya yakın bir zamandır, Berlin'deki Türkiye İnformasyon Bürosu tarafından "Türkiye'deki toplu davalarla dayanışma" kampanyası sürüyor. Kampanyanın faaliyetleri, değişik eylemler aracılığıyla 12 Eylül rejimini ve "adaletini" teşhir etmeyi, toplu davalarla ve politik tutuklularla dayanışmayı ve kamuoyunu duyarlı hale getirmeyi amaçlıyor.

Ağustos ayı içinde yapılan ve 17 kişinin katıldığı açlık grevini Türkiyeli ve Alman demokratik kuruluşları ve kişiler desteklediler. Şehrin muhtelif yerlerinde sergilerin açıldığı, basın toplantısının düzenlendiği aktivitelerde; siyasi davalardaki çifte standart uygulaması, T.C.'nin işkence sözleşmesine uymaması, askeri mahkemelerin halen sivil yargıya devredilmemesi, idam cezalarının kaldırılması, politik tutukluların serbest bırakılması gibi konularda bir dizi toplantılarla Berlin'de oturan her milliyetten halklara anlatılıyor. Berlin'de politik tutuklularla dayanışma faaliyetleri devam ediyor.

FRANSA - STRASBOURG'DA AÇLIK GREVİ

12 Eylül Adaletinin iptal edilmesi yönünde Devrimci İşçiler tarafından sürdürülen çalışmaların bir parçası olan açlık grevi 6-15 Eylül tarihleri arasında Strasbourg'da yapıldı. St Nicola Kilisesinde 21 kişiyle başlayan eyleme daha sonraki günlerde katılım arttı. 13 ve 14 Eylül günleri açlık grevine katılanların sayısı 60 dolayındaydı. Türkiyelilerin yanısıra Fransız kuruluşları, etkin ve politik kişilerinde desteklediği eylemin talebi şuydu: Avrupa parlamentosu 12 Eylül Adaleti'ni gündemine alıp tartışmalı ve politik davaları izlemek üzere Türkiye'ye bir heyet göndermelidir.

14 Eylül günü 300 kişinin katıldığı bir yürüyüş, Avrupa parlamentosu binasında parlementerlerden Jef Ulsbug'la Wolfgang von Notztz'in de katıldığı bir basın toplantısı, 15 Eylül günü 450 kişinin katıldığı bir geceyle devam eden etkinlikler sonucunda, bir heyetin Türkiye'ye gitmesi ve açlık grevcilerinin talepleri doğrultusunda incelemelerde bulunması hedefi gerçekleşti.

İSVİÇRE İNSAN HAKLARI AYAKLAR ALTINDA

İçlerinde 3 avukatla bir gazetecinin bulunduğu, İsviçre İnsan Hakları Derneği'nin Türkiye'ye gönderdiği heyet İsviçre'ye dönüşünde bir dizi açıklama ve eylemlerde bulundu. Bu açıklamalardan biri olan rapor, Tribüne de Geneve, de yayınlandı. Gazetede çıkan bu yazının tercüme edilmiş hali aşağıdadır.

İsviçre İnsan Hakları Delegasyonu Türkiye'den döndü. Avukatlar Mes Cristian Ferrazino, (Cenevre'den) Adrienne Marti ve marcel Bosonnet (Zürih'ten) yaptıkları açıklamada kendilerinin bizzat Türkiye'de polis tarafından yapılan işkencelere tanık olduklarını anlattılar. Polis tarafından izlendiklerini ve otel odalarının arandığını açıklayan delegasyon üyeleri Türkiye'de insan haklarının sürekli ve sistemli bir şekilde ihlal edildiğini bizzat gördüklerini belirttiler. Cenevre Barosu avukatlarından Ferrazino, Ankara Devrimci Yol Davası'nı yerinde izlediklerini vurgulayarak şunları söyledi: "Türkiye'de kanunlar gereğince politik davalara özel mahkemelerde bakılmaktadır. Bu durum uluslararası hukuk kurallarına aykırıdır. Öte yandan Türkiye'de işkence sistemli şekilde halen devam etmektedir. Devrimci Yol askeri darbeden önce başlıca büyük hareketlerden birisi idi. Bu hareketin 723 militanı Ankara'da 1982'den beri yargılanıyor. Davanın 1991'e kadar devam edeceği tahmin ediliyor."

Peru Mektubu

YA ÖZGÜR VATAN YA ÖLÜM

.02. MART 1988: Esteli'deki Salvadorlu Mülteciler Kooperatifi'nde çalışmak üzere sabah erkenden Managua'dan ayrıldım. Kooperatif Esteli'den 6 km. uzaklıkta ve 9 sürekli üyesi var. Temel olarak patates, ayrıca fasulye ve şeker kamışı yetiştiriliyor. Çalışanlar küçük bir kulübede toplu olarak yaşıyorlar. Aralarından en genç iki tanesi yemek ve bulaşık işiyle uğraşıyor. Salvadorluların Estelide ayrıca ortak olarak işletilen cafe ve atölyeleri var. Bu atölyelerde hediyelik eşya, çanta, elbise üretiliyor. Kooperatif cafe ve atölye gelirlerinin bir kısmı Salvador'a, FMLN'e gönderiliyor.

03 MART: Sabahleyin çalışırken Gonzala ile Güney Amerika'daki "TURCO"lardan söz ettik. Gonzala özellikle El Salvador'da çok miktarda Türk olduğundan, hepsinin zengin ve bir kısmının da burjuvazi ile evlilik yaptığından söz etti. Bu arada Salvador'daki gerilla hareketinin önemli komutanlarından bir tanesinin adı ve soyadı da Türk-Arap adı. Sanırım Bir zamanlar Güney Amerika'ya göç ederken bütün Ortadoğulular kendilerini Türk olarak tanımlıyorlar.

Antonio 1980 yılında Salvador'dan Nikaragua'ya gelmiş bir politik mülteci. '80 katliamında ailesinden 14 kişi öldürülmüş.

Diğer bir Antonio Salvadorlular arasında Nikaragua'lı kızlarla evli olan iki kişiden biri. Kendisi 18, karısı 17 yaşında. Üç çocukları var ve 6 yıldır evliler.

AGUANA bir çeşit kertenkele. Etini pilava, yumurtalarını çorbaya katıyoruz.

Çalışma saati bitiminde Esteli'ye cafe'ye indim ve Nikaragua'daki en güzel gecelerimden birini geçirdim. Bir yandan satranç oynayıp, bir yandan sohbet ederken, konuşmanın bir yerinde Marksist-Leninist olduğumu belirttim. Vatandaşlar birden çok sevindiler, ayağa kalktılar ve tokalaştık. İşin nedeni sonradan anlaşıldı. Salvadorlular sık sık Avrupa ve ABD'den gelen Brigadista'larla konuşuyorlar. Ancak bunlar genellikle liberal, sosyal demokrat ya da Hristiyan örgütlerine üye Brigadista'lar oldukları için Salvadorlular devrim, silahlı mücadele konularına girmeden, sağlık, eğitim, mülteci sorunlarından bahsediyorlar.

Ben Türkiye'den onlar Salvador'dan sözettiler. Sorunların benzer olmasının ötesinde, çözümlerin çakışması sohbete ayrı bir tat kattı.

Gecenin sonlarında ise "VENCEREMOS" (Şili) marşını ben Türkçe, onlar İsyanyolca söyledik ve müzik aynı olduğundan oldukça güzel oldu.

04 MART: Güzel güzel uyurken, derinden gelen şarkı sesleriyle uyandım, saate baktım: Sabahın dördü. Rüyamı görüyorum acaba diyerek sakalımı çekiştirdiysem de, rüya değildi. Hemen dışarıya koştuğumda şarkı söyleyerek sokakta yürüyen 500 kadınla karşılaştım.

08 MART: Bugün Dünya Kadınlar Günü. Nikaragualı Kadınlar Hareketi (AMNLAE) tarafından düzenlenen bir yürüyüş ve toplantı olacak. Ana gurup İngiltere'ye döndüğünden beri dört hatunla birlikte yaşıyorum ve hepsi de Avrupalı Feminist (hiç birşeyden çekmedim bu Feministlerden çektiğim kadar...) Yürüyüş ve mitingin nerede olduğunu sorduğumda, bugünün uluslararası kadınlar günü olduğunu, bu nedenle sadece kadınların katılması gerektiğini söylediler ve beni aralarına almak istemediler. Ben her ne kadar kadın hareketinin, genel mücadelenin bir parçası olması gerektiğini, işkencede, hapishanelerde kadın erkek ayrımı yapılmadığını anlatmaya çalıştıysam da dinletemedim. Kadınların tarihsel olarak erkeklere güvenlerini yitirdiklerini, bu nedenle mutlaka ve mutlaka ayrı örgütlenmeleri gerektiğini savundular. Bunun üzerine ben biraz zorla da olsa miting alanına gittim. Bir süre sonra asker-sivil-genç-yaşlı ve KADIN-ERKEK Nikaragualılar kol kola miting alanına gelmeye başlayınca hayat bir kez daha doğruyu gösterdi. Feminizm (ya da sosyalist mücadeleyle bağları olmayan bir Feminizm) Avrupa'ya özgü bir olay.

Mitinge gelince; Uluslararası Kadınlar Günü nedeniyle düzenlenen miting, Nikaragua'da 1 Mayıs'tan sonra en önemli miting. Kadın Hareketine, kadının toplumdaki yerine çok önem veriliyor. Devrimden sonra çıkarılan bir yasayla kadının reklamlarda araç olarak kullanılması, kadınların fotoğraflarının çıplak olarak gazetelerde basılması yasaklanmış. (Örneğin, Nikaragua'nın ikinci büyük gazetesi ile bir mizah dergisi dün adet yerlerini tıraş eden bir kadının fotoğrafını bastılar ve fotoğraf altına "Kadınlar Uluslararası Kadın Günü'ne hazırlanıyor" diye yazı koydular. Gazete üç, dergi 7 gün süreyle kapatıldı).

Çalışma günü olmasına karşılık, yürüyüş saat 14.00 dolaylarında her meslekten kadın ve erkeğin katılımıyla başladı. Bence en ilginç görüntüyü tüfekleriyle mitinge katılan 20-25 kadar pazarcı kadın oluşturdu.

Daniel Ortega ve kardeşi Humberto Ortega birkaç FSLN yöneticisiyle birlikte töreni izlediler. D. Ortega her zamanki gibi kolları sıvalı gömlek ve montuyla gelerek kitleyi coşturan bir konuşma yaptı. D. Ortega'nın çevresinde hiçbir güvenlik önlemi, özel muhafız ya da zincir olmaması Sandinista'ların kendilerine olan güvenini gösteriyor. Bir zamanların gerilla komutanı H. Ortega'yı üniformalar içinde, kafasına biraz küçük gelen şapkasıyla görmek ise bana komik geldi.

Daniel'in konuşması biter bitmez, diğer köşede bekleyen orkestra çalmaya, alandaki bütün insanlarda dans etmeye başladı. Dans ve müzik Nica'ların vazgeçemediği ikikonu Birşeylere karşı olmayan, insanların provakasyon olasılığını akıllarına getirmedikleri Nikaragua'da katıldığım bu ilk miting saat 22.00'ye doğru müziğin kesilmesiyle son buldu.

12 MART: Birkaç gündür Granada'dayız. Granada tarihsel olarak hep sağ partileri desteklemiş gerici ve zengin bir kent. Evler ve insanlar oldukça bakımlı ve gösterişli. Yerli halkın Brigadista'lara karşı tavrı çok soğuk

Nikaragua'nın diğer kentlerinde, sokakta rastladığımız insanlarla aramızda sıcak bir selamlaşma olurdu. Granada'da bu selamlaşmadan eser kalmadığı gibi, aradaki tek iletişim British hatunlara söylenen "yesinler yavrum" türünden sözler. '79'dan bu yana dokuz yıl geçmesine karşılık devrim henüz Granada'ya ulaşmamış gibi.

17 MART: Dün gece ABD, Honduras'a gerektiğinde Nikaragua'da kullanılmak üzere 3200 asker daha göndermeyi kararlaştırdı ve askerler bugün Honduras'a vardılar. Saat 15.00'den itibaren Managua'da paydos verildi. Özellikle işçiler kamyonlarla Devrim Alanı'na taşınıyor. Kortejlerin tümünün alana varması üzerine topluca yeni hükümet binasının önündeki alana kadar yürüyüş yapıldı. Yürüyüş kolunun en ön sıralarını Contra savaşı nedeniyle sakat kalan, tekerlekli sandalyeli insanlar oluşturdu. Aralarından bir tanesinin yaptığı konuşma en çok ilgiyi topladı. Çeşitli fabrika temsilcilerinden sonra bu kez son konuşmayı Devlet Başkanı Sergio Ramirez yaptı. Ana konu elbette Honduras' taki ABD varlığı.

19 MART: Honduras hava kuvvetlerine ait uçaklar bugün iki kez Nikaragua'yı bombaladı. Pilotların ABD'li olduğu iddia edildiyse de Honduras bunu yalanladı. ABD müdahalesi söylentileri gittikçe yaygınlaşıyor.

Managua ve duvarları ve gazeteler miting ilanıyla dolu. ABD emperyalizmine karşı olan herkes mitinge davet ediliyor. Yalnız mitingin başlama saati biraz tuhaf gözüktü. 23.00 mitingin niçin bu kadar geç başladığı daha sonra anlaşıldı. Saat 18.00'den itibaren Managua-Masaya (Managua'dan 30 km. uzaklıktaki bir kent) yolu, bu yola gelen bütün ana yollar trafiğe kapatıldı ve şehrin değişik yönlerinden gelen yürüyüş kolları 6 km. uzunluğundaki bir şerit üzerinde toplanmaya başladı. Saat 23.00'de ise Masaya'dan yürüyerek gelen kortej ana guruba katıldı.

Miting, Honduras bombardımanlarını ve Hondurastaki ABD varlığını proteste etmek için FSLN'nin Managua merkezince düzenlendi. Belediye otobüsleri ve askeri kamyonlar özellikle işçi mahallelerinden sürekli olarak miting alanına insan taşıdılar. Her 500 m'de bir projektör, her 1000 m. de bir ise bir müzik topluluğu var. İnsanlar kimi zaman şarkı söyleyip dans ediyorlar, kimi zamansa guruplar halinde söyleşerek son durumu tartışıyorlar. Zaten müzik ve politika hep birlikte gidiyor. Bu nedenle olsa sanırım mitingler boyunca insanların yüzleri asık ya da gergin olmuyor. Aksine bir yandan protestolarını dile getirip bir yandan da eğleniyorlar.

Daniel saat 1.30 dolaylarında gelerek kısa bir konuşma yaptı.

Şu anda saat sabahın 5'ine geliyor. Belediye otobüsleri yavaş yavaş kalabalığı evlerine taşımaya başladı. müzik ve dans hızını kaybetmeden devam ediyor. 6 km.lik şeritin kenarları yorulup yerlere serilen, uyumaya çalışan insanlarla dolu.

21 MART: Kelimenin gerçek anlamıyla 7'den 70'e bütün Nikaragualılar ayakta. Bugünkü miting çocukların mitingiydi. İki-üç bin dolayında ilk ve orta okul öğrencisi (kesinlikle liseli değil). FSLN ve Nikaragua bayrakları, pankartlar ve Sandino şapkalarıyla yürüyüş ve miting yaptılar. Dün gece abilerinin / babalarının ya da ablalarının / analarının haykırdıkları sloganları, ince sesleriyle tekrarladılar.

Sandinistaların kitle desteği bu mitingler aracılığıyla sağlanıyor. Herhangi bir ulusal sorun karşısında, mecliste gizli oturum düzenlemek yerine olabildiğince çok kitleyi bu sorun etrafında harekete geçirmeye çalışıyorlar. Devrim ya da işçi-köylü iktidarı denilen şey de bu olsa gerek.

27 MART: Geçen pazar 60 günlük ateşkes ilan edildi. Bu olay hükümet düzeyinde ve basında ABD'ye karşı bir zafer gibi gösteriliyor. Ateşkesin belli başlı koşulları şöyle: Yarından itibaren Somoza döneminin işkencecileri ve cellatları serbest bırakılacak. Bunlar hemen ABD'ye gönderiliyorlar. Pratikte ise ya bir süre sonra contralara katılacaklar veya Nikaragua'ya sızacaklar. Bunların serbest bırakılmasıyla birlikte Nikaragua'da "politik" tutuklu kalmıyor. İkinci koşul, contralar hükümetle görüşmelere başlayacaklar. FSLN bir süredir her kararın alınmasında önce (meclisteki çoğunluk bunu gerektirmediği halde demokratik karar mekanizmasının bir gereği olarak) muhalefet partileriyle görüşmeler yapıyor. Böylece contralarda politik parti düzeyinde iç politikada yerlerini alacaklar. Bütün bunların zafer olarak gösterilmesini ben anlamıyorum. Contralar önce Sandinistalarla (aracıyla da olsa) direkt görüşmelere başlayarak askeri varlıklarını meşrulaştırdılar. Şimdi ise iç politikada yerlerini alarak politik olarak da meşrulaşıyorlar. Öte yandan ateşkes koşullarının açıklandığı gün Managua'da Contralara açıktan destek oldukları gerekçesiyle on muhalif lideri tutuklandı. Tutuklamaların arkasında İçişleri Bakanı Tomas Borge'un olduğu ve verilen ödünlerin dokuz kişilik FSLN yönetimi içinde rahatsızlıklara yolaçtığı ileri sürülüyor. FSLN yıllardır ABD'nin Contraları desteklediğini, silahlandırdığını ve yönettiğini temel politika olarak benimsemişti. Bütün çabalar Contralara yapılacak ABD yardımlarını durdurmaya yönelikti. Şimdi ise Contralar Nikaragua içinde ve dışında desteğe sahip yarı bağımsız bir güç olarak kabul ediliyor. ABD'ye rağmen ateşkes gerçekle pek bağdaşmıyor ve ABD'nin daha uzun bir süre Contraları bir koz olarak kullanacağı gözüküyor.

Contraların ateşkese yanaşmalarına gerekçe olarak, ABD başkanlık seçimlerinin demokratlarca kazanılması halinde ortada kalacaklarını anlamaları gösteriliyor. Eğer Contralar devrimin ilerlemesinde bir engel ise, başkanlık seçimlerini kim kazanırsa kazansın ABD yönetimi bir yolunu bulup Contraları desteklemeye devam edecektir. Zaten tarihsel olarak Demokratların "demokratlığı" pek birşey ifade etmiyor. Güney Amerika'daki yüzyıl başlarındaki ABD müdahaleleri, Vietnam Savaşı hep "Demokrat" devlet başkanlarınca yürütüldü.

Bütün bu olanlar bana İspanya iç savaşını anımsatıyor. SSCB ve İspanya KP'si yani resmi sol "herşey savaşın kazanılması için, önce savaş sonra devrim" politikasını benimsemişti. Bir gurup muhalif komünist, sol sosyalist, anarşist ve troçkist ise "devrim ve savaş birbirinden ayrılamaz" diyerek devrimin ilerlemesine çalışmışlardı (ya da en azından buna niyetlendiler). Neticede SSCB yardımı İKP kanalıyla geldiğinden İKP gittikçe güç kazanmış ve liberallerle işbirliğine girmişti. Sonrasını hepimiz biliyoruz. Milis kuvvetleri ve işçi müfrezeleri dağıtılarak düzenli ordu ve klasik politik gücü kuruldu. Komitelerin ve yerel örgütlenmelerin etkinliklerine son verilerek, merkezi hükümet güçlendirildi. Bütün bu olanlardan sonra işçi ve köylü yığınlarının devrimden umudunu kestiği kestirildiği noktada da savaş kaybedildi. Burjuvazi kaybettiği bütün mevzileri tekrar ele geçirdi. Üstelik en tutarlı muhaliflerinden "fiziksel" açıdan kurtulmuş olarak.

Bu yazdıklarım günün karamsarlığından kaynaklanmıyor. Sandinistaların şu andaki bütün çabaları savaşın kazanılmasına yönelik. peki devrimi kim ilerletecek?

Halkın silahlı/sivil örgütlenmesi eski gücünü yitirirken düzenli ordu ve polis kuvvetleniyor. Bu iki kuruluş hala diğer ülkelerdeki polis ve ordu birlikleriyle karşılaştırılmayacak ölçüde halkla kaynaşmış durumda. Ancak ne kadar sevimli, resmiyetten uzak olurlarsa olsunlar neticede kışlalarda, özel yemekhane ve okullarda yaşayarak gittikçe halktan soyutlanıyorlar. Ücret ve yaşam koşullarının genel standartların üstünde olması başta bir ayrıcalık olarak gözüküyor

Sandinista Savunma Komiteleri (CDS) (ya da Direniş Komiteleri) eğitim, sağlık, ulaşım ve savunma koşullarının ağırlıkla merkezi hükümetçe çözümlenmeye çalışılması nedeniyle etkinlik kaybediyorlar. Oysa CDS'ler politik katılımın ve "demokrasi"'nin can damarları. Üstelik devrim sonrasında 5-6 ay boyunca, merkezi hiçbir örgütlenmenin olmadığı bir dönemde, ülkeyi yöneterek yetkinliklerini de kanıtlamış durumdalar.

"En Marksist" bakanlıkta çalışan bir ekonomist rahatlıkla ekonomide özel mülkiyet payının artmasını" savunabiliyor. ("Çünkü onlar üretiyorlar"). Eğitimini ABD'de görmüş bu ekonomist, ekonomideki özel mülkiyet payının gelir dağılımının göstergesi olduğunu, yeni toplumsal sınıf(lar) yaratacağını veya olanları kuvvetlendireceğini, bunun ise demokratik halk devrimi veya sosyalizme giden yolla bir ilgisi olmadığını göremiyorlar. Bu vatandaşın ekonomistlerin karar alırken ekonomist olarak davranmaları gerektiğini, politik olmamalarını söylemesi Tarım Bakanlığına olan güvenimi yarı yarıya azalttı. Alınan her ekonomik kararın politik bir karar olduğunu, bazı toplumsal sınıfların yararına, diğerlerinin aleyhine sonuçlar doğurduğunu söylediysem de vatandaşın düşüncelerini değiştirmek olası olmadı.

Bütün bunlara karşılık Nikaragua orta ve güney Amerika'da sıkıştığı zaman halka silah dağıtabilen tek ülke. '79 devrimine bağlı kadroların olduğu ve yeni kuşakların yetiştirildiği apaçık gözleniyor. FSLN gençliğe gereken önemi veriyor ve "üretimde, eğitimde, savunmada gençlik" sloganıyla, gençlik her alanda örgütleniyor.

02 NİSAN: Managua ve Nikaragua'da son gün. Akşam üstü son kez çıkıp dolaştım. Kaldığım ev genellikle işçi sınıfının yaşadığı bir bölgede. Buradaki evler bile genelde ikiye ayrılmış durumda. Bir kısmı taş yapı ve bakımlı. Çoğunluğu ise (Nikaragua'nın genelinde olduğu gibi) tahtadan yapılan eğreti evler. Genellikle küçük de olsa bahçeleri var. Bu bahçelerde hayvan besleyip, meyva yetiştiriyorlar. Daha sonra da evin önüne bir tezgah atarak bunları satmaya çalışıyorlar. Bir kısmı ise tortilla (gözleme) satıyor. Bunların hiçbirini yapamayanlar yakınlarda bir Mercado Oriental'dan aldıkları ürünleri az bir karla satmaya çalışıyorlar. Bütün bunlar Nikaragualıların ticarete düşkünlüğünden kaynaklanmıyor. Aile bütçesine yapılacak ufacık bir katkı büyük önem taşıyor.

Öte yandan mitinglerdeki kitlelerin coşkusu, canlılığı umudumu korumamı sağlıyor. En önemlisi de mitinglerde her konuşmanın sonunda konuşmacı ve kitle tarafından haykırılan slogandaki inanç ve bunun geçmişte kanıtlanması:

PATRIA LİBRE O MORİR

(Ya özgür vatan / ya ölüm)

(sürecek)

Materyalist tarih anlayışına göre tarihin akışındaki **nihai** (asıl) belirleyici, gerçek hayatın üretimi ve yeniden üretimidir. Marx ve ben bundan fazlasını asla ileri sürmedik. Bu nedenle, herhangi biri bunu eğip bükerek ekonomik unsurun **yegane** belirleyici olduğunu söylerse, bu önermeyi anlamsız, soyut, manasız bir ibare haline dönüştürmüş olur. Marx ve ben, daha genç insanların olayların ekonomik yanı üzerinde olması gerekenden daha fazla durmaları konusunda kısmen sorumluyuz. Bu olguyu inkar eden hasımlarımızla karşı karşıya kalınca temel prensibimizi vurgulamak zorundaydık ve karşılıklı etkileşim içindeki diğer faktörleri gerçek yerlerine oturtmak için gerekli zamana, mekana veya fırsata sahip değildik. Fakat durum tarihin bir kesitini sunmaya yani pratiğe uygulamaya gelince mesele farklıydı ve yanlış yapmaya imkan yoktu. Maamafih ne yazık ki, çok sık görülen bir olay insanların yeni bir teoriyi tamamen kavradıklarını düşünmeleri ve bunun ana prensiplerini kavradıkları andan itibaren -ki bunu da çoğu kez doğru kavramazlar- bu yeni teoriyi daha fazla üzerine düşmeden uygulayabileceklerini sanmalarıdır. Ve birçok yeni "Marksist"i bu paylamadan muaf tutamam, çünkü en şaşırtıcı süprüntüler bu kesim tarafından üretilmiştir. *(Engels'ten J. Bloch'a mektup, Londra, 21-22 Eylül 1890).*